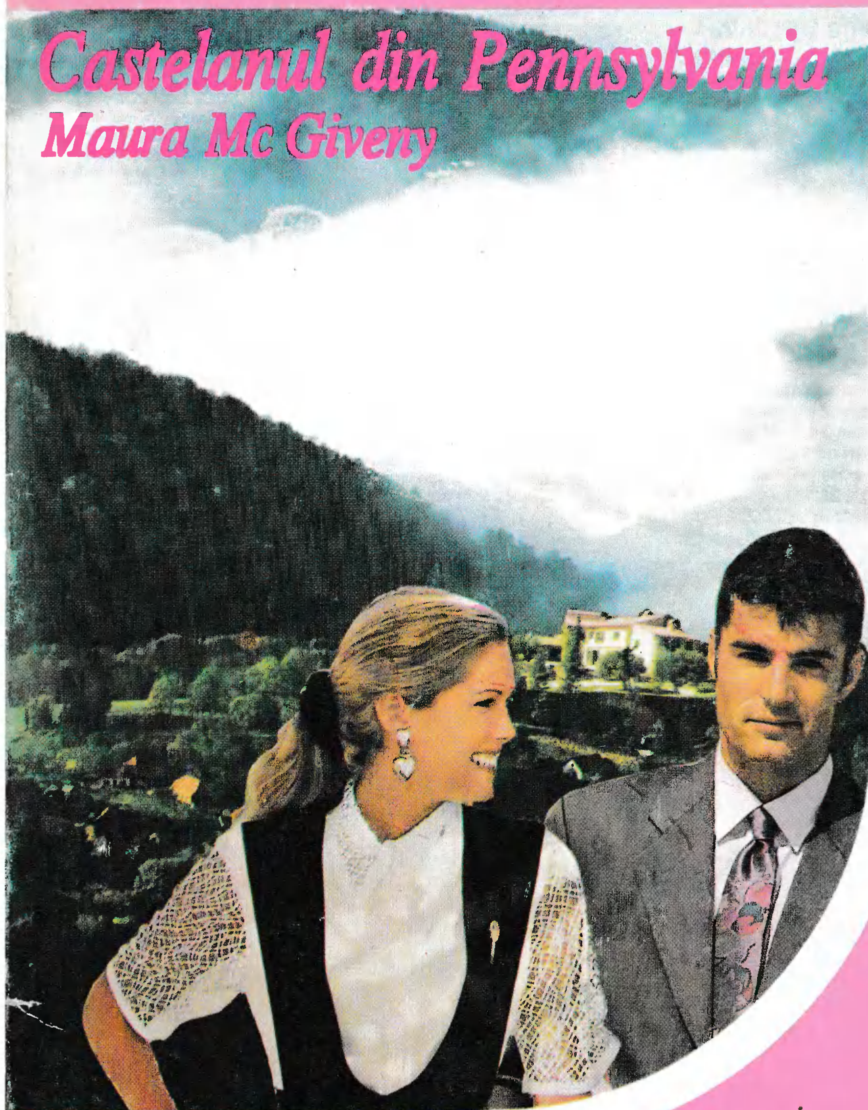
colecția **ALCRIS** 55

ROZ

Castelanul din Pennsylvania

Maura Mc Giveny

MAURA Mc GIVENY

CASTELANUL DIN PENNSYLVANIA

Editor : Aurelian Micu
Lector Angela Vasile
Coperta Andy

HIS LORDSHIP

În românește de : Cezar Niculescu

ISBN 973-9498-17-5
Colecția „ROZ"

MAURA Mc GIVENY

CASTELANUL DIN PENNSYLVANIA

ALCRIS

CAPITOLUL I

Kristen puse telefonul în furcă, tremurând din tot corpul. Cu chipul răvăşit şi cu privirea rătăcită, tânăra era încă șocată de vorbele pe care i le spusese Jason.

Din salon, se auzeau glasurile cristaline ale copiilor cu greu potoliţi de mamele lor. Musafirii discutau cu aprindere ca la orice aniversare la care participau cei cinci fraţi ai ei împreună cu nevestele şi copiii lor. Casa devenise neîncăpătoare pentru membrii familiei, strânşi după multă vreme sub acelaşi acoperiş. Kristen se bucurase că mama sa avea ocazia să zâmbească din nou, văzându-se înconjurată de fii, de nurori şi de nepoţi. Vestea de la telefon îi tulburase sufletul, dar fata avea tăria să surâdă și să se prefacă veselă pentru a nu strica buna dispoziţie a musafirilor, deși singura ei dorință era să se închidă în cameră, departe de orice privire indiscretă.

Cel puţin, Jason avusese curajul să-i telefoneze. Așteptase îngrijorată ca el să-i comunice hotărârea lui și iată că acum totul se terminase. Tânăra își înălță bărbia afişând un zâmbet cald şi se îndreptă

spre încăperea de alături. Când apăru în pragul ușii, respiră adânc și-și spuse că trebuie să-și uite necazurile.

O oră mai târziu, fata simți că nu mai poate îndura chinul de a zâmbi celor dragi, având inima copleșită de durere. Telefonul lui Jason fusese picătura care umpluse paharul amărăciunii și Kristen voia să plângă pentru a-și alina suferințele. Chipul seducător al lui Jason nu-i ieșea din minte. Fata avea impresia că iubitul ei o privește mustrător, indignat că ea îndrăznise să spere într-o dragoste imposibilă.

Kristen își închipui că el se află în compania altei fete și gândul acesta o făcu să ofteze.

De când era departe de Jason, obișnuia să-și imagineze tot felul de lucruri în legătură cu el.

Iubitul ei era un bărbat chipeș și încrezut care o jignise de multe ori prin comportamentul lui schimbător. Cât de mult suferise din cauza geloziei pe care el i-o stârnea când îi vorbise de fetele cu care se întâlnise. Mândria ei fusese călcată în picioare și totuși fata nu renunțase la ideea că inima lui se va înmuia într-o zi.

Kristen tresări și-și spuse că nu merită să se zbuciume din cauza lui Jason. Ștergându-și pe furiș o lacrimă, zâmbi și se aplecă pentru a-l lua în brațe pe Ricky, cel mai mic dintre nepoții ei. Ricky plângea deoarece se împiedicase de mașinuța lui roșie pe covor și se lovise cu capul de marginea mesei. Kristen îl mângâie până când puștiul se liniști. Ceilalți nepoți o înconjurară, fiecare dorind să stea pe genunchii ei.

— Copii, veniți aici ! îi îndemnă Rob, fratele

geamăn al fetei, aşezându-se în patru labe pe covor. Veţi putea călări pe spatele meu.

Adresându-se lui Kristen, Rob o rugă zâmbind :

— Să ne luăm la întrecere.

Fata zâmbi şi-l aşeză pe Ricky pe spatele fratelui său, apoi îngenunche spunându-i nepoatei sale, Jenny, să i se urce în spinare.

— Eşti gata, Rob ?

— Da.

— Start !

Cei doi fraţi începură să înconjoare camera şi masa din salon, stârnind hohotele de râs ale întregii familii. Cei mari îi înconjurau, iar copiii tropăiau fericiţi.

După o jumătate de oră, Kristen şi Rob se opriră obosiţi, în ciuda protestelor nepoţilor.

— Mai vreau ! Mai vrem să călărim !

Kristen ridică mâinile în semn de neputinţă.

— Nu mai pot ! V-am purtat pe toţi în spate. Mătuşa voastră are nevoie de odihnă.

— A sosit ora de culcare. Copii, gata cu joaca, interveni Janet, soţia lui Rob.

Cei unsprezece copii fură imediat duşi de mamele lor la etaj, unde îi aşteptau paturile pregătite.

Kristen o ajută pe mama ei să spele vasele, apoi se întoarse în salon. Fraţii săi se uitau la televizor, comentând un meci de base-ball.

Trecând pe lângă tatăl ei care frunzărea un album cu fotografii de familie, tânăra îi spuse că iese puţin în grădină. Tatăl ei dădu din cap, continuând să privească atent fotografiile vechi şi fata se strecură încet pe uşa din spate a casei.

Grădina era mărginită de flori, iar gazonul fusese tuns de curând. Greierii țârâiau prin iarbă și din depărtare se auzea lătratul unui câine. Pacea și liniștea din jur aveau, cu adevărat, ceva înălțător. Kristen se apropie de un arbust și se sprijini cu spatele de trunchiul lui, uitând de toate necazurile.

Când era supărată, fata se refugia în grădină și de fiecare dată își găsea alinarea. Când fusese mică, aici se izolase de frații ei care o necăjeau uneori. Ea și Rob erau cei mai mici. Kristen era singura fată dintre copii, iar frații ei obișnuiau să spună că vor avea grijă de ea până când se va mărita. Chiar și alesul inimii ei va trebui să le ceară acordul, deoarece ei sunt mai mari și cu mai multă judecată.

Acum, această perspectivă se îndepărtase mai mult ca oricând. Iubitul o părăsise, lăsând-o nefericită și cu sufletul pustiit.

— Erai aici ? se auzi vocea blândă a fratelui ei geamăn.

Kristen își înăbuși un oftat și zise încet :

— N-am simțit când ai venit.

— Am remarcat că ți s-a întâmplat ceva neplăcut, adăugă Rob. De un ceas și jumătate te-ai schimbat la față.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Știi foarte bine că gemenii sunt altfel decât ceilalți frați. Când unul se bucură, celălalt nu poate fi trist. Când tu suferi, eu simt o tulburare neobișnuită. Te-am văzut când te-ai dus să vorbești la telefon și am observat că te-ai întors palidă la față. Aș vrea să-mi spui ce te frământă.

Kristen își mușcă buzele, mulțumind Cerului că întunericul îi ascundea chipul. Rob fusese întotdeauna apropiat de ea și era firesc ca gemenii să se înțeleagă foarte bine între ei.

– Mi-a telefonat Jason.

Rob nu zise nimic și Kristen continuă cu o voce stinsă :

– M-a sunat să-și ia la revedere. A sosit de o săptămână și mâine va pleca din Los Angeles. Mi-a spus că a vrut să vorbească neapărat cu mine.

– Nu vine să te vadă înainte de a pleca ? se miră Rob.

Tânăra clătină din cap cu tristețe, simțind că lacrimile îi împăienjenesc ochii.

– Mi-a spus că nu are timp.

– Nu se poate ! Am crezut că Jason va veni să te ceară în căsătorie.

– Și eu am sperat acest lucru, recunoscu Kristen oftând.

– Totul s-a terminat între voi ? o întrebă Rob nedumerit. Am avut altă părere despre el. Jason mi-a făcut o impresie favorabilă. De ce nu ți-a scris în ultima vreme ? Nu ți-a dat nici o explicație ? De ce nu ți-a dat adresa lui ?

– Mi-a mărturisit că s-a gândit mult la relația noastră, în perioada când a locuit în Cornwall, ajungând la concluzia că este mai bine să nu ne mai vedem, deoarece suntem două firi diferite.

Tânăra se întoarse cu fața spre copac și începu să suspine. Tensiunea în care se afla era prea mare și chiar față de Rob nu putea să-și stăpânească tremurul mâinilor. Dacă fratele său ar vedea ce re-

acţie are, ar avea impresia că emoţiile ei sunt nefireşti. Ah, numai dacă ar rezista, îşi spuse Kristen. Nu voia să o vadă plângând.

Fata nu înţelegea de ce cuvintele lui Jason îi creaseră o asemenea stare emotivă. De mult se aşteptase să afle că el nu o mai iubeşte. Ceea ce o irita era faptul că el folosise telefonul pentru a o anunţa că doreşte să rupă relaţia dintre ei. Un simplu telefon fusese de ajuns pentru el ! Nici o scrisoare, nici un semn prealabil. Pur şi simplu un telefon şi gata ! Mintea ei refuza să creadă că Jason putuse să se comporte atât de grosolan. Întotdeauna crezuse că este bun şi amabil. Iubitul ei era o persoană hotărâtă şi cu mult simţ practic, dar acest lucru nu trebuia să-l împiedice să fie blând faţă de logodnica lui. Kriste îşi închipuise că devenise mai dur din cauza singurătăţii, dar nu se aşteptase ca el să-i spună la telefon pe un ton tranşant

– S-a terminat, Kris. Nu vreau să te mai văd.

Jason pusese capăt conversaţiei brusc, lăsând-o pe Kristen într-o stare de confuzie totală. Fata sperase ca vorbele lui să fie gingaşe ca valurile care spală stâncile din apropierea casei din Cornwall, dar Jason fusese de o cruzime înfiorătoare.

– Îmi pare rău, îi şopti Rob, punând mâna pe umărul fetei.

Încet, Kristen se întoarse şi-şi rezemă capul de umărul lui.

– Ştiu cât de mult ai ţinut la el, adăugă Rob mângâind-o pe păr.

După câteva minute de tăcere, întrerupte doar

de suspinele pe care nu reuşea să şi le înăbuşe, fata îl întrebă în şoaptă

— Crezi în dragostea la prima vedere ?

— Când am întâlnit-o pe Janet, mi-am spus că este o fată extraordinară. Nu ştiu dacă asta înseamnă dragoste la prima vedere, sau dacă a fost doar o atracţie care s-a transformat pe urmă în iubire.

— Eu l-am iubit pe Jason, susţinu Kristen cu tărie. M-am îndrăgostit de când l-am cunoscut pe plajă. Şi el m-a iubit, Rob. Nu ne-am exteriorizat sentimentele, dar ştiam că suntem îndrăgostiţi. Aveam impresia că fiecare ştie ce simte celălalt. Înţelegi ce vreau să spun ?

Rob o îndepărtă şi-i ridică bărbia, uitându-se la chipul ei răvăşit de suferinţă.

— Ceea ce s-a întâmplat între voi este cu adevărat ceva deosebit şi rar. Cu atât mai mult mă miră faptul că el a luat hotărârea să pună capăt relaţiei voastre printr-un telefon. Îmi dau seama că îţi vine greu să renunţi la Jason. Cred că este necesar să te convingi dacă schimbarea lui bruscă nu se datorează unei rătăciri trecătoare. Trebuie să lupţi pentru dreptate !

— Să lupt ? Jason mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă.

— Trebuie să încerci ! Vorbeşte cu el şi află ce i s-a întâmplat. Trebuie să te lupţi, Kris, pentru a salva ceea ce se mai poate salva. Iubirea merită orice sacrificiu !

Rob îşi puse mâinile în buzunare şi clătină din cap.

– Jason are un motiv puternic pentru purtarea lui ciudată. Dacă te străduiești, vei afla ce l-a împins să te îndepărteze de el.

– De ce să mă lupt pentru a păstra dragostea unui bărbat care nu mai ține la mine ?

– Dacă renunți la luptă, vei regreta mereu că nu ai aflat ce s-a întâmplat cu Jason. Poate că la mijloc este vorba de o mică neînțelegere. Nu crezi că merită să afli adevărul ?

Fata rămase puțin pe gânduri, cântărind afirmația fratelui său. Dacă ar fi în locul ei, desigur că Rob ar încerca să afle cauza hotărârii lui Jason.

– Nu știu dacă Jason a tras la hotelul Ambasador.

Rob zâmbi mulțumit.

– De obicei, Jason stă la Ambasador când vine la Los Angeles. Vreau să mă conving dacă presupunerea mea este corectă... Până vor adormi copiii, va trece cel puțin o oră. Nimeni nu va remarca absența noastră. Îi voi lăsa vorbă lui Janet să le spună părinților că am ieșit la plimbare. Te aștept la mașină peste cinci minute.

Rob îi adresă un zâmbet și se îndepărtă imediat, pentru a nu-i da timp fetei să se răzgândească.

Poate că Rob are dreptate, își spuse Kristen. Dacă este vorba doar de o neînțelegere ?

Pe drumul spre centrul orașului, tânăra se frământa fără încetare, la gândul că Jason fusese în stare de o asemenea grosolănie. Sufletul ei era împărțit între speranță și teamă. Speranța că Jason o mai iubește, și teama că totul nu este decât o iluzie.

Când Rob opri maşina în faţa hotelului, Kristen îi adresă un zâmbet forţat şi fratele ei îi spuse

— Voi parca maşina şi mă voi plimba puţin. Dacă nu vei reveni peste o jumătate de oră, voi şti că te-ai împăcat cu Jason şi voi pleca spre casă. Îţi doresc noroc!

— Mulţumesc, Rob. Am nevoie.

Rob o încurajă zâmbind.

— Numai discuţia cu Jason îţi va readuce linişteа în suflet. Vei afla dacă te mai iubeşte.

Recepţionera îi dădu numărul de la camera lui Jason şi Kristen zăbovi câteva momente înainte de a ciocăni la uşă, privind neajutorată de-a lungul culoarului pustiu. Inima îi bătea cu putere şi biata fată avea senzaţia că va leşina de emoţie.

Din cameră nu se auzi nici un răspuns şi Kristen avu impresia că Jason ieşise în oraş, însă, după o tăcere îndelungată, glasul lui înfundat ajunse până la urechile ei

— Uşa este deschisă.

Adunându-şi tot curajul, tânăra îşi înălţă bărbia şi pătrunse în încăpere, căutându-l cu privirea pe Jason. Când o zări, el avu o tresărire, dar nu se clinti din fotoliul verde de mătase. Spre surprinderea ei, Jason nu se ridică în picioare când ea făcu câţiva paşi nesiguri către el. Kristen simţi că picioarele îi tremură şi fu nevoită să se oprească. Ochii ei nu înregistrară nici o expresie de bucurie pe chipul lui. Din contră, privirile lui păreau ostile, chiar ameninţătoare.

„S-a schimbat mult" se gândi fata.

Jason purta pantaloni negri şi o cămaşă albă descheiată la piept. Tânăra observă că pielea lui,

de obicei bronzată, era neatinsă de razele soarelui. Părul negru era mai lung decât își amintea ea și ajungea până la gulerul cămășii. Jason slăbise și avea riduri în jurul gurii. Ochii căprui o cercetau cu vădită nemulțumire. Chiar dacă nu-l văzuse de mult timp, Kristen se simțea încă atrasă de farmecul lui tenebros.

— De ce ai venit aici, Kristen ? o întrebă el, înălțându-și capul într-un gest arogant. Vocea lui gravă părea aspră ca șfichiuitul unui bici. Cel puțin asta era impresia pe care o avea tânăra, iritată de tonul ostil cu care o întâmpinase iubitul ei.

Cu gura uscată, Kristen se uită la mocheta albă care acoperea podeaua și-și balansă trupul de pe un picior pe celălalt. Paloarea feței și bătăile accelerate ale inimii erau semne evidente ale jenei pe care o încerca în fața bărbatului pe care-l iubea.

— Trebuia să vin. Aștept o explicație din partea ta. Nu m-am așteptat să fii atât de categoric și să mă anunți la telefon că totul s-a terminat între noi.

— Am crezut că am fost destul de convingător. Dacă mă obligi, sunt nevoit să-ți repet că nu vreau să te mai văd. De ce a trebuit să vii aici ?

Jason nu făcu nici o mișcare ; mâinile lui așezate pe brațele fotoliului păreau lipsite de vlagă.

Kristen îl țintui cu priviri rugătoare.

— Oh, Jason...

— Nu avem ce discuta, îi tăie el vorba.

Tânăra rămase fără grai, neputând înțelege de ce iubitul ei devenise atât de rece. Cu câteva luni în urmă, când îl condusese la aeroport, Jason era alt om. Acum avea în fața ei un străin care o examina cu mânie. Jason Caine fusese tandru și ama-

bil, prietenos și iubitor. În prezent era furios că ea îndrăznise să-l caute la hotel, iar ochii lui aveau o sclipire de gheață care o înfioră.

— Pleacă ! Nu vreau să te mai văd !

— Te rog, zise tânăra, strângându-și degetele în jurul curelei poșetei. De ce te-ai schimbat ? Ai fost bolnav ?

— Nu te interesează ce s-a întâmplat cu mine. De altfel, niciodată nu m-am simțit mai bine ca acum. Kris, vreau să dispari din viața mea. Atâta doresc, să nu mai aud de tine.

Ea se clătină de parcă ar fi primit o palmă.

— Nu înțeleg de ce ești atât de înverșunat împotriva mea. Cred că la mijloc este o neînțelegere. Dacă am greșit cu ceva sau dacă am spus...

— Nu trebuie să-ți ceri iertare, o întrerupse el pe un ton tăios. N-ai făcut nimic rău, numai că nu vreau să te mai văd. Ai înțeles ? Bagă-ți bine în cap : nu vreau să mai am de-a face cu tine !

— Nu se poate ! Nu poți fi atât de crud !

Kristen se apropie de fotoliu și căzu în genunchi, uitându-se la Jason cu o privire deznădăjduită.

— Ai uitat tot ce a fost între noi ? Te iubesc, Jason. Oricât de pornit ești împotriva mea, consider că putem discuta ca două ființe raționale pentru a clarifica lucrurile.

El nu schiță nici o mișcare pentru a o ridica, dar nici nu se îndepărtă de ea. Pur și simplu stătea țeapăn în fotoliu, privind-o cu răceală, dând impresia că este o statuie de marmură. Numai tresărirea nervoasă a maxilarelor și respirația precipitată aminteau că este o ființă vie. Ochii lui, încărcați de mânie și dispreț, rămăseseră ațintiți asupra chipu-

lui fetei şi aceasta remarcă o scânteiere de teamă în pupilele lui îngustate.

O statuie de marmură poate exprima atâta teamă ? se întrebă Kristen neliniştită. O venă pulsa la baza gâtului lui și acest amănunt îi dădu curajul de a continua:

– Trebuie să existe un motiv pentru faptul că te-ai transformat într-un om rece. Ce ţi s-a întâmplat în ultimele șase luni ? Nu mi-ai scris, iar scrisorile mele a fost returnate de poştă. De ce ?

Kristen îndrăzni să-i petreacă mâinile în jurul gâtului, îngropându-şi faţa la pieptul lui, chiar cu riscul de a fi umilită şi respinsă.

Pielea lui era caldă, iar părul mătăsos degaja un parfum discret. După chinul îndurat de a fi departe de el, apropierea bruscă o făcu să-i mărturisească în șoaptă

– Oh, Jason, te iubesc ! Te voi iubi mereu, indiferent dacă vom rămâne împreună sau nu.

El scoase un oftat și, în loc să o strângă la pieptul său, își puse mâinile pe umerii ei, îndepărtând-o uşor.

– Kristen, rosti el calm, s-a terminat. Nu vreau să te rănesc. Dacă pleci acum, nu vei suferi.

Tânăra încercă să-și domine emoţia, dar nu reuşi decât să murmure cu un glas pierdut

– **De ce ?**

Fără să vrea, îl mângâie pe păr și pe gât.

– Ai uitat că mi-ai cerut mâna înainte de a pleca la Los Angeles ? Am crezut că mă iubeşti !

Pentru o clipă, avu impresia că vorbele ei îl vor convinge pe Jason că este sinceră, dar el se încruntă și zise pe un ton detaşat :

— Nu ne potrivim, Kris. Avem firi diferite. Relația noastră nu ar putea dura. De ce nu înțelegi că totul s-a sfârşit ?

Jason nu mai spuse nimic şi îşi retrase mâinile de pe umerii fetei, privind pe fereastră. Chipul lui palid deveni impasibil şi Kristen se prăbuşi la picioarele lui.

Înainte ca fata să aibă timp să se ridice, o blondă zveltă intră în cameră fără să fi bătut la uşă. Musafira avea trăsături superbe şi ţinea în mâini câteva pachete legate cu panglici colorate. Kristen remarcă fusta scurtă şi jacheta bleumarin care se armonizau cu pletele aurii.

Tânăra se uită mirată la Jason, neînţelegând ce caută o fată lângă fotoliul lui, aşezată pe mochetă.

Nimeni nu scoase o vorbă şi Kristen avu senzaţia că asistă la o scenă din filmele mute. Cu obrajii în flăcări, se ridică în picioare şi-şi netezi rochia verde, neputând să-şi stăpânească tremurul mâinilor. De ce Jason nu spunea nimic ? Fata îl privi iritată pe bărbatul care şedea nemişcat în fotoliu. De ce nu zice nimic ? De ce nu face nici o **mişcare ?**

— Mă bucur că te-ai întors, Emma, rosti el într-un târziu cu voce puternică. Acum ai ocazia s-o cunoşti pe Kristen, fata despre care ţi-am vorbit.

Emma puse pachetele pe măsuţă şi se apropie de fotoliu.

Jason făcu prezentările fără să se ridice în picioare.

— Emma, ţi-o prezint pe Kristen Thorne.

Emma se uită intrigată la fata de lângă Jason.

— Kris, Emma este soţia mea.

Kristen păli şi-şi trase răsuflarea, privindu-l uluită pe Jason. Părul lui negru sclipea la lumina veiozei, iar cămaşa albă îi accentua albeaţa chipului. Ochii căprui aveau o lucire de teamă.

Nevasta lui ! **Nevasta lui Jason !**

Camera se învârti cu Kristen care avea impresia că primise o lovitură puternică în stomac. Fata deschise gura, dar nu reuşi să scoată un cuvânt. Avea respiraţia tăiată şi se simţea umilită, călcată în picioare. În acel moment ar fi preferat să fie moartă decât să fi auzit vestea care o năucise complet. Lacrimi amare îi apărură în colţul ochilor şi numai ruşinea de a plânge în faţa Emmei o împiedică să-şi uşureze sufletul. Ceva în interiorul ei protesta cu vehemenţă. „Nu este adevărat ! Spune-mi că este o prostie ! Nu-i cu putinţă ca Jason să se fi însurat."

Deşi i se pusese un nod în gât, Kristen făcu un efort şi închise gura. Şocul îi răvăşise întreaga fiinţă. Fusese atât de încrezătoare şi de naivă, îndrăgostindu-se de bărbatul seducător care o privea acum cu ostilitate. Jason profitase de sentimentele ei pure, înşelându-i speranţele. Cât de mult se amuzase de prostia ei ! Numai iubirea oarbă o îndemnase să-i aştepte întoarcerea pentru a o cere de soţie. Cât de proastă fusese sperând că el este bărbatul ideal.

Jason păstra o atitudine rigidă şi dispreţuitoare. Mâinile fetei se încleştară pe cureaua poşetei în timp ce privirile ei se îndreptară spre uşă.

Cu ultimele fărâme de curaj, Kristen îşi spuse că trebuie să părăsească încăperea cât mai repede cu putinţă. Nu voia să-i arate cât de mult rău

îi făcuse şi cât de tare suferă. Picioarele ei începură să se mişte automat şi se îndreptă spre uşă, conştientă că nu trebuie să mai zăbovească în cameră pentru a nu fi constrânsă să spună vreo nerozie. Fără să-şi întoarcă ochii, Kristen închise uşa în urma sa şi ieşi clătinându-se din hotel.

— Unde te duci ? Hei, Kris ! o strigă Rob dându-se jos din maşină şi apropiindu-se de ea.

Tânăra se amestecase în mulţimea de pe stradă şi ajunsese deja la intersecţie, când Rob o prinse de braţe, întorcând-o cu faţa spre el.

— Doamne, ce palidă eşti ? Ce s-a întâmplat ?

— Rob, te rog să mă duci acasă. Du-mă acasă, repetă fata, scoţând un oftat deznădăjduit.

*

În următoarele zile ale verii care era pe sfârşite, Kristen fu lăsată în pace de familia ei, fireşte, informată de Rob de cele întâmplate. Dragostea şi grija cu care fu înconjurată o ajutară să depăşească momentele dificile prin care trecea. Nimeni nu-i ceruse vreo explicaţie şi ea se comportă cât se poate de firesc, deşi sufletul îi era zbuciumat. Ce putea să le spună membrilor familiei sale ? Umilinţa pe care o îndurase nu-şi avea alinare decât în uitare. Singura ei dorinţă era să uite totul şi să-şi refacă viaţa.

Din păcate, figura lui Jason Caine nu-i ieşea din minte. Kristen îşi amintea frânturi din discuţia lor şi de promisiunile pe care el i le făcuse înainte de a pleca la Los Angeles. De fapt, speranţele ei se

dovediseră a fi nişte iluzii amare. Chipul lui Jason din camera de hotel o impresionase foarte tare. Îl găsise pe fostul ei iubit rece, ostil şi palid. Cum putuse el să se transforme într-un om nesuferit şi ameninţător ? Această întrebare o tortura mereu, dar fără să poată găsi un răspuns plauzibil. Jason o trădase şi era departe de ea. Nu-l va mai vedea vreodată pe cel pe care-l iubise cu naivitate.

Căutând să scape de tensiunea interioară, apăsătoare, Kristen se refugie în muncă, petrecându-şi zilele la clinica de recuperare. Făcea ore suplimentare cu gândul să se întoarcă epuizată acasă ca să poată dormi. Părinţii ei îi remarcaseră strădaniile de a-şi depăşi criza sufletească, dar nu făcură nici o remarcă, lăsând-o în pace. Cearcănele de sub ochi şi paloarea din obraji îi neliniştiră foarte mult, astfel că ei încercară s-o ajute în felul lor.

Într-o seară rece de toamnă, Kristen îl găsi pe tatăl ei în bucătărie, în pijama şi halat, având în faţă o ceaşcă de cafea.

— Bună seara, tată. De ce nu te-ai culcat ? îl întrebă ea surâzând.

Cuvintele îl indispuseră pe tatăl ei care se uită mustrător la ceasul din perete.

Este aproape miezul nopţii. Mama ta mi-a spus că în ultimul timp întârzii serile. Nici nu te hrăneşti cum trebuie. Uite ce slabă eşti. Nu-mi vine să cred că ai stat până la ora asta la clinică !

Kristen îşi scoase jacheta pe care o atârnă in cuierul din hol.

— M-am plimbat puţin.

— Toată seara ? Este frig şi ploaia a început de o jumătate de oră.

Fata își frecă umerii înghețați și se apropie de masă.

— Mai este cafea ?

— Desigur, răspunse tatăl ei. Am băut deja o ceașcă așteptându-te. Te rog să-mi torni și mie, adăugă el cu un glas stins.

Fata se așeză pe scaunul din fața lui.

Clint clătină din cap.

— Kris, este cazul să te schimbi.

Tânăra își înălță privirile și rosti mirându-se

— Nu este chiar așa de târziu. Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți. Promit...

— Nu este vorba de întârziere. M-am referit la Jason Caine. Au trecut deja câteva luni. Zbuciumul tău este inutil.

— Te rog, tată, murmură Kristen. Este mai bine să nu discutăm despre Jason.

— Trebuie să privești adevărul în față, susținu Clint. Dacă îți analizezi cu luciditate sentimentele, vei vedea că nu ai de ce să te frămânți. L-ai cunoscut pe Jason Caine cu trei săptămâni înainte ca el să-ți spună că trebuie să plece la înmormântarea tatălui său, în Cornwall.

— Dar...

— Trei sau patru săptămâni, nu-i așa ?

— Eu...

— Nu ai avut timp să te îndrăgostești de el.

— Nu contează când l-am întâlnit. Poți cunoaște un om mai bine într-o lună decât pe alții într-un an.

— Nu știai nimic despre el, afirmă tatăl ei, observând tremurul degetelor când Kristen își duse

ceaşca la buze. Privirile ei erau încărcate de suferinţă.

– Tată, eu...

– Jason nu ţi-a mărturisit nimic despre soţia lui, nu-i aşa ? Ţi-a vorbit despre copii ? Are cumva o fată care seamănă cu tine şi care l-a făcut să se apropie de tine ? Poate are un băiat !

– Te rog, tată, opreşte-te ! exclamă Kristen izbucnind în plâns. Toată durerea adunată în aceste luni se revărsă iar suspinele îi zguduiau pieptul.

– Am deschis discuţia pentru binele tău, rosti cu blândeţe Clint, ridicându-se de la masă.

Kristen îşi şterse lacrimile şi el o cuprinse cu braţele pe după umeri, mângâind-o uşor.

– Oh, Kristen, fata mea. Nu trebuie să te chinuieşti. Jason nu este bărbatul pe care-l meriţi. Într-o bună zi vei întâlni un alt bărbat. Jason n-a ţinut la tine şi nu i-a păsat că te-a făcut să suferi. Acum a ieşit din viaţa ta.

– Dar eu îl iubesc, tată. Ştiu că este o nebunie să iubeşti un bărbat însurat, dar nu pot să-l uit.

– Draga mea, nimeni nu poate fi acuzat că iubeşte. Dragostea nu ascultă de voinţa oamenilor, aceştia fiind incapabili să-şi domine emoţiile. Voiam să te ajut şi cred că am găsit o soluţie.

Kristen îşi înălţă capul şi-şi trase răsuflarea.

– Ce soluţie ?

– Este timpul să treci peste experienţa nefericită care te-a marcat în ultima vreme. Nu vreau să-ţi distrugi viaţa şi să te transformi într-o fiinţă posomorâtă. Ştiu că-ţi vine greu să-l uiţi pe Jason Caine. Ai păstrat în minte toate clipele plăcute petrecute în tovărăşia lui. Cu cât cauţi să uiţi trecu-

tul, cu atât acesta se înverşunează şi te face prizonierul său. Sunt sigur că ai încercat să scapi de fantomele trecutului, numai că ele sunt mai puternice decât tine. Trecutul te va distruge dacă nu ai altă preocupare. Trebuie să reuşeşti tu însăţi şi să ai un iubit, un bărbat care merită afecţiunea ta. Numai aşa ai să reuşeşti să-ţi croieşti un alt drum în viaţă. Timpul va rezolva totul.

— Crezi că pot să mă schimb ? întrebă Kristen, neîncrezătoare.

— Desigur, Kristy. Dragostea este un sentiment profund care-ţi răscoleşte sufletul. Cine spune că are tăria să reziste ispitei de a iubi nu-şi trăieşte clipa cu adevărat. Din păcate, tu ai cunoscut una din ipostazele iubirii. Sunt sigur că într-o bună zi vei întâlni un bărbat care să-ţi arate ce înseamnă adevărata dragoste. Până atunci, trebuie să scapi de obsesia iubirii pentru Jason.

Kristen recunoscu în sinea ei că vorbele tatălui ei erau adevărate. Până acum se lăsase legănată de iluzia că totul se va schimba şi că Jason se va întoarce la ea. O speranţă deşartă, fără îndoială.

Ştergându-şi ochii înlăcrimaţi, tânăra se ruşină de prostia ei de a dori să realizeze un vis searbăd. Ce proastă fusese, sperând cu încăpăţânare că viaţa poate fi modelată după pofta inimii.

Mângâierile tatălui ei îi făceau bine şi-i aduceau uşurarea atât de dorită. Câteva minute, în bucătărie domni liniştea, întreruptă din când în când de suspinele fetei.

— Kristen, spuse tatăl ei într-un târziu, ridicându-i bărbia şi privind-o în ochi, ai făcut deja primul pas pe calea care duce la linişte, discutând cu

mine. Următorul pas care te va ajuta să nu te mai zbuciumi va consta într-o călătorie.

— Unde ? se interesă ea neliniştită.

— Eu şi mama ta vom pleca în croaziera pe care ne-au oferit-o fraţii tăi. Nu este bine să rămâi singură acasă. Nu mă îndoiesc că poţi să te descurci singură, doar ai douăzeci şi unu de ani, dar ai nevoie de o schimbare de decor pentru a-l uita pe Jason. Sora mea, Marta, m-a sunat azi-dimineaţă din Pennsylvania şi mi-a spus că doreşte s-o ajuţi. I-am spus că voi discuta cu tine şi că o vei suna.

— Nu văd cum aş putea s-o ajut. Mătuşa are grijă de fermă fără ajutorul nimănui. Mi-e teamă să n-o încurc. Când aveam şase ani i-am dat multe dureri de cap cu năzdrăvăniile mele. Nu ţii minte că i-am stricat tractorul, apăsând fără să vreau pe pedala de acceleraţie ? Noroc de copacul care era în apropiere ! Oh, ce spaimă am tras ! Mi-am rupt piciorul şi am stat în spital câteva luni.

Tatăl ei surâse cu blândeţe la amintirea clipelor din trecut.

— Acum cred că ştii cum să te fereşti de tractoare. Mătuşa ta vrea să ai grijă de băiatul lui David Tremaine. Ţi-l aminteşti pe David ! Anul acesta, recolta de soia este foarte bogată şi David este foarte ocupat.

Ochii fetei se întunecară.

— Nu ai sunat-o tu pe mătuşa Marta ? îl întrebă ea bănuitoare.

— Cât de suspicioasă eşti ! Ce motiv aş avea să te mint ?

— Tată, mi se pare nefiresc ca eu să am grijă de băiatul lui David Tremaine. Ştii foarte bine că

David este un bărbat chipeş şi că este văduv de puţină vreme. Este înalt şi brunet, nu ?

— Nu ai dreptate. Marta este copleşită de treburi şi nu poate să-l ţină în frâu pe băiat. Vrea să te ocupi tu de el. După câte îmi aduc aminte, David nu este brunet, ci blond. În fotografie nu părea aşa de seducător.

— Am impresia că-l consideri suficient de atrăgător ca să-l facă uitat pe Jason în ochii mei.

Tatăl ei o mângâie pe obraji.

— Nu crezi că merită osteneala să-l cunoşti pe David ?

— Nu vreau să cunosc nici un bărbat.

— Atâta timp cât vei considera că toţi bărbaţii se aseamănă cu Jason, nu vei putea găsi niciodată alinarea. Trebuie să porneşti pe alt drum în viaţă. Dacă se va întâmpla ceva cu tine şi David, nu cred că va fi la fel de rău ca în relaţia cu Jason Caine.

În ochii ei verzi apăru o luminiţă de şiretenie.

— Nu mi-am închipuit niciodată că te ţii de aranjamente.

— Crezi că am putut dormi nopţile astea din cauza ta ? Dacă aş fi vrut să ţi-l bag pe gât pe David, ţi-ai fi dat seama şi mi-ai fi reproşat că te împing în braţele lui. Ceea ce contează acum, este faptul că ai ocazia să te întorci în casa unde ţi ai petrecut copilăria. Nimeni de acolo nu ştie ce ţi s-a întâmplat. Vei putea să te linişteşti şi să nu te mai laşi copleşită de amintiri. Caută să uiţi că ai cunoscut un bărbat nedemn de tine. Ai încredere în tatăl tău, draga mea.

Kristen îşi puse mâna pe braţul lui, dezmierdându-l.

– Am încredere în tine, tată. Sper ca urarea ta să se adeverească.

Fata își spuse că nu poate fugi de trecut. Fusese, însă, umilită și trebuia să-l uite pe cel care o rănise și-i frânsese inima. Îndreptându-se spre meleagurile copilăriei sale, va avea prilejul să-și croiască alt drum în viață. Va putea să se detașeze de amintirea lui Jason Caine. Nu va putea să-l uite niciodată, dar va încerca să trăiască normal, ca orice fată de vârsta ei.

CAPITOLUL II

O ploaie fină cădea când avionul lui Kristen ateriză în Pennsylvania. Fata consideră că acesta era un semn bun. Întotdeauna plouase când avusese o bucurie.

Așezată lângă fereastră în trenul care o ducea spre Lancaster, localitate aflată în sud-estul statului unde se găsea ferma mătușii, Kristen își reaminti că plouase atunci când îl cunoscuse pe Jason.

El era singurul care se plimba pe plajă, într-o zi ploioasă, și fata se adăpostise sub aceeași umbrelă cu el. Intraseră în vorbă și de atunci fuseseră nedespărțiți. Înainte să plece din California el o ceruse în căsătorie, tot pe plajă.

Kristen miji ochii, căutând să se bucure de frumusețile peisajului. Fermele se întindeau departe în zare, având ogoarele arate. În acest ținut, își spuse cu nostalgie, amintirea lui Jason nu are ce căuta. Pe pajiștile cu iarba mare pășteau vite nepăsătoare. Un tânăr fermier, purtând o salopetă veche și având o barbă deasă, era la volanul unui tractor, trasând brazde cenușii în urma sa. Case pitorești, cu hambare și șoproane, se iveau una după alta. Silozuri și turnuri de apă mărgineau proprietățile, fiind de-

corate cu figuri geometrice sau cu flori. Lalele şi liliac înscrise în cercuri strălucitoare erau simbolurile aduse de emigranţii germani sau olandezi cu două sute de ani în urmă. Cunoscuţi în Pennsylvania sub numele de Amish, urmaşii lor duceau o viaţă simplă şi profund religioasă, alcătuind o comunitate închisă.

Era pentru prima oară în ultimele luni că fata se gândea la altceva decât la Jason, îndreptându-şi curiozitatea spre oamenii care locuiau în casele pe care le zărea din tren. Modul de viaţă al membrilor comunităţii Amish stârnea, de altfel, interesul turiştilor care vizitau în număr mare această regiune. Gospodari cu frica lui Dumnezeu, olandezii din Pennsylvania nu foloseau alte unelte în afară de cele transmise de strămoşii lor, lipsindu-se de binefacerile aduse de civilizaţia modernă.

Kristen îşi lăsă capul pe spate, complet relaxată. Tatăl ei avusese dreptate. Ţinutul străbătut părea în afara timpului, uimind-o cu pitorescul lui neobişnuit.

Când cobori din tren, fata se uită curioasă la mulţimea de pe peron. În spatele gării, câţiva bărbaţi purtând bărbi mari, în căruţe trase de cai aşteptau sosirea rudelor. Kristen zâmbi, ştiind că membrii comunităţii Amish refuză maşinile şi dispreţuiesc curentul electric. Bărbaţii stăteau liniştiţi, fără să fie impresionaţi de motocicletele şi maşinile sport din parcare, considerând că progresul tehnologic nu reprezintă o certitudine în privinţa fericirii.

O femeie plinuţă, cu părul alb, se desprinse dintr-un grup şi înaintă spre Kristen.

– Ce bine că te-am zărit, draga mea. M-am schimbat aşa de mult încât nu m-ai recunoscut?

Kristen se încurcă.

– Mătuşa Marta?

Femeia dădu din cap şi-i adresă un zâmbet cald.

– Am ştiut că eşti tu, din fotografiile pe care mi le-a trimis mama ta de-a lungul anilor. Eşti mai înaltă decât am bănuit, chicoti mătuşa Marta. Au trecut cincisprezece ani de când ai plecat de aici.

– Am impresia că eşti mai scundă decât mine.

– Aşa e, draga mea, ai crescut mult.

– Când eram mică, trebuia să mă ridic în vârful picioarelor ca să te sărut. Acum mă voi apleca pentru a te îmbrăţişa.

– Mă bucur că ai venit, spuse mătuşa Marta, cu o sclipire veselă în ochii ei albaştri.

– Îţi mulţumesc că m-ai chemat.

– Casa mea îţi stă la dispoziţie, draga mea.

Marta o luă de braţ pe nepoata sa, conducând-o spre maşină. Punând valiza mică în portbagaj, mătuşa se interesă, nedumerită

– Nu ai adus prea multe lucruri...

– Nu te îngrijora, mătuşică, nu mă preocupă prea mult felul cum sunt îmbrăcată. Îmi place să port jeanşi şi pulovere, dar am adus şi vreo două rochii. Voi avea ce să port dacă se iveşte o ocazie deosebită.

– Nu trebuie să te îmbraci elegant. Vecinii noştri duc o viaţă simplă, aşa că pantalonii şi puloverele sunt cât se poate de potrivite pentru o fată.

Marta sporovăi tot drumul cu nepoata sa. După ce depăşi o căruţă trasă de un cal, maşina ieşi din

oraş, îndreptându-se spre ferma familiei Townsend. Kristen se interesă despre cei pe care-i cunoscuse în copilărie și mătușa ei o informă cu plăcere de soarta fiecăruia dintre ei.

Şoseaua trecea printr-un ţinut încântător. Culorile toamnei transformaseră peisajul într-o întindere mirifică : frunzele ruginii tremurau pe ramurile copacilor, iar câmpurile maronii se pierdeau în zare. Kristen tăcu, uitându-se vrăjită la frumusețea naturii.

– Ești obosită ? o întrebă Marta. Îmi amintesc cât de mult ai suferit din cauza accidentului din copilărie. Cum te simți acum ?

– Foarte bine, o asigură Kristen. Piciorul mă supără doar dacă alerg. Fii sigură că voi sta cât mai departe de tractor. Nu-ți face griji, mătuşică : voi putea să mă ocup de băiețelul lui David.

– Nu de băiețel mi-e teamă. Este un copil cuminte. Nu vei avea probleme cu el. Ce n-aş da ca stăpânul conacului să fie la fel de liniștit.

Kristen făcu ochii mari.

– Nu ți-au spus nimic părinții tăi ? se miră Marta. Le-am scris doar despre problemele pe care le am.

– Ești menajera conacului ?

Marta dădu din cap.

– Anul trecut, conacul a fost cumpărat de un străin care l-a restaurat. Nu ştiu de ce, proprietarul m-a ales să am grijă de casă.

– Te referi la conacul din vârful dealului ?

– Îți aminteşti de el, nu-i aşa ?

– Când eram mică, visam ca într-o zi să locuiesc într-o casă mare şi-mi plăcea să-mi închipui că sunt soţia unui nobil, zise Kristen făcând un

gest teatral. Conacul se zărea de la fereastra camerei mele şi de multe ori m-am gândit să-l vizitez. Ce vise fantastice pentru o fetiţă !

— Nu ai dreptate, draga mea. Visele pot fi îndeplinite.

Marta frână şi maşina coti pe un drum de ţară.

— Conacul a fost complet renovat. Zidurile au fost consolidate, iar copacii uscaţi au fost tăiaţi. Clădirea nu mai este dărăpănată. Acum are o faţadă atrăgătoare. Peştii înoată în iaz, iar caii nechează în grajd.

— Stăpânul conacului este nobil ? Cum se înţelege cu sătenii ?

— Nu ştiu dacă este nobil. Sătenii i-au spus castelanul, deoarece au aflat că este originar din Anglia. Este un om practic şi toată lumea îl admiră, chiar şi membrii comunităţii Amish.

Kristen scoase un ţipăt când maşina trecu peste o groapă şi o zgâlţâi destul de tare.

— Castelanul este suferind, continuă Marta suspinând. Este nevoit să se deplaseze într-un cărucior pe rotile. A avut un accident şi acum s-a izolat de vecini.

— De ce ? întrebă Kristen curioasă.

— Este mândru şi nu suportă ca oamenii să-l compătimească. Odinioară era foarte primitor, dar acum refuză chiar şi vizitele prietenilor săi.

— Nu te-a dat afară şi pe tine ?

— I-am spus că am mult de lucru acasă la mine, dar nici n-a vrut să audă de o altă menajeră. Noroc că David este foarte priceput. Deşi este angajatul meu, îl consider ca pe un fiu.

— Soția castelanului a acceptat să trăiască departe de lume ?

— Castelanul este un burlac înrăit.

— Oh ! exclamă Kristen amuzată, am impresia că te place. Nu mă miră că nu primește pe nimeni în afară de tine. Te-a cerut de nevastă ?

— Kristen, fii serioasă ! Ce te-a apucat ? Castelanul are în jur de treizeci de ani, iar eu am trecut de șaizeci.

— Iartă-mă, mătușică. Când mi-ai vorbit de el, mi l-am imaginat ca pe un bătrân îndesat, cu părul alb și cu un câine mare la picioare.

Marta răsuci volanul și mașina se înscrise pe un drumeag prăfuit.

— Are un câine. Un labrador care nu-l părăsește niciodată. Numai în câine are încredere. În sat se răspândise zvonul că stăpânul conacului se va însura, dar, după accident, fata a refuzat să aibă un soț infirm. Sărmanul, n-a avut noroc. Înfuriat pe lume, a concediat toți servitorii, păstrându-l doar pe James, grădinarul, pe Alan, grăjdarul și pe mine. James este și valetul lui.

— Acum îmi dau seama cât de multă dreptate a avut tata când mi-a spus că nu-ți vezi capul de treburi.

— Așa e, draga mea. Mă bucur enorm că ai venit. Te vei ocupa de Stevie iar eu voi putea să petrec mai mult timp la conac. David va fi mulțumit că fiul lui va fi supravegheat. De altfel, te vei convinge în curând că Stevie este un înger.

Mașina pătrunse într-o ogradă mare și Kristen își îndreptă privirile spre dependințele fermei un grajd mare, două țarcuri, câteva șoproane și un

hambar imens. Câte zile minunate petrecuse aici jucându-se cu fraţii ei de-a v-aţi ascunselea !

Marta opri maşina în faţa casei de piatră, mărginită de tufe de trandafiri.

— Cum găseşti locurile ?

Kristen îşi întoarse capul spre mătuşa ei, gândindu-se că imaginea lui Jason Caine nu o va mai urmări cu atâta înverşunare. Nu, nu se va gândi la ea. Ce proastă fusese crezând că se va întoarce la ea ! Cu zâmbetul pe buze, tânăra rosti încet

— Am senzaţia că m-am întors acasă.

— Am sperat să spui acest lucru, afirmă Marta. Sunt încântată că te afli aici. Abia aştept să-l cunoşti pe David.

Kristen o urmă pe mătuşa ei în casă. O aromă de gutui o întâmpină în holul imens care dădea într-o sufragerie decorată cu gust. Focul ardea în căminul de piatră, aruncând lumini unduitoare pe covorul care acoperea podeaua.

Mobila era din lemn masiv, iar canapeaua şi fotoliile aveau tapiţerii de aceeaşi culoare cu draperiile de la ferestre. Câteva scaune cu spătarul înalt se aflau lângă şemineu, aranjate în arc de cerc. O masă lungă de stejar domina încăperea. De o parte şi alta a uşii care dădea în salon, se înălţau rafturi pline cu cărţi.

Încăperea mirosea a ceară şi a levănţică.

— Nu m-am aşteptat ca sufrageria să fie atât de frumoasă. Nu-mi amintesc de ea.

— David a transformat întreaga casă. A dărâmat un zid interior şi a lărgit sufrageria care acum comunică direct cu salonul care se vede prin uşa

deschisă. Tot el a făcut șemineul și rafturile pentru cărți. Ferestrele mari sunt ideea lui.

— Este extraordinar ! Nu mai recunosc nimic !

— David mi-a dăruit mobila după moartea soției sale. S-a bucurat enorm că i-am oferit găzduire și în scurt timp mi-a intrat pe sub piele. Nu știu ce m-aș face fără el.

Un râs de copil răsună zglobiu.

— Este Stevie ? întrebă Kristen.

— Da, draga mea, răspunse Marta urcând scara interioară. David îl pregătește de culcare, deoarece eu te-am așteptat la gară. Trebuie să-l schimbăm, pentru a-i permite să se ducă la grajd unde va mulge vacile. Îi vom face noi baie lui Stevie. Lasă valiza și vino cu mine să-ți fac cunoștință cu ei.

David, un bărbat înalt, se bătea cu pernele cu un băiețel cocoțat într-un pat mare. Stevie râdea în hohote și se apăra cu vitejie.

Câinele o simți pe Kristen și se năpusti spre ea. Fata se dădu înapoi și se sprijini cu spatele de perete.

— Stai jos, Shaggy ! porunci Marta, prinzând câinele de zgardă. Stai jos ! Nu te speria, draga mea, nu mușcă !

Kristen zâmbi neîncrezătoare.

— Mi-e frică.

— Mângâie-l ! Vei vedea că nu este așa de feroce cum pare.

Tânăra întinse mâna și-l dezmierdă pe cap, apoi pe urechile mari.

Câinele încetă imediat să latre și începu să dea din coadă.

— Stevie, ți-o prezint pe nepoata mea, Kristen Thorne.

Puștiul nu îndrăzni să deschidă gura și tatăl lui îl mustră cu blândețe :

— Spune bună seara.

— Bună seara, murmură copilul întinzând mâna. Ochii lui albaștri aveau o expresie mirată și rușinoasă.

— Mă bucur să te cunosc, Stevie, spuse Kristen strângând mâna puștiului.

David Tremain își încheie nasturii de la cămașa spălăcită. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet politicos, când el îi strânse mâna fetei.

— Ai sosit, în sfârșit, domnișoară Thorne. Este o plăcere să te cunosc.

Vocea lui calmă și blândă o surprinse pe Kristen care se aștepta ca un bărbat înalt și solid să aibă un glas grav și aspru. Modul cum el accentua cuvintele o impresionă și mai mult.

— Ești englez ? îl întrebă ea, amintindu-și că Jason era din Anglia, având aceeași rostire melodioasă.

Marta surâse, observând fața mirată a nepoatei sale.

— M-am obișnuit cu accentul lui David, încât nu ți-am pomenit nimic de felul în care rostește cuvintele.

David scutură mâna fetei, clipind din ochi.

— Sunt galez, dar am copilărit în Cornwall.

Inima tinerei tresări, deoarece Jason locuise în Cornwall.

— David a lucrat o vreme la conac, adăugă Marta, până când castelanul și-a concediat toți ser-

vitorii. În felul acesta, am avut norocul să-l angajez eu. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-aș fi beneficiat de ajutorul lui.

Stevie o luă de mână pe Marta, care se îndreptă spre baie. David își sărută fiul, urându-i noapte bună, apoi se grăbi să ajungă la grajd pentru mulsul de seară. Shaggy se așeză pe covor, punându-și capul pe labe, uitându-se la Kristen care aranja cuvertura patului.

După câteva minute, Marta se întoarse și-l ajută pe Stevie să-și pună pijamaua.

– Noapte bună, dragul meu, zise mătușa lui Kristen, sărutându-l. Voi lăsa ușa deschisă. Să mă strigi dacă ai nevoie de ceva.

Kristen îi ură vise plăcute și o urmă pe Marta care stinse lumina. Pe coridor se auzi râsul lui Stevie.

Marta surâse.

– Este un băiat sfios, așa cum erai și tu. Sper că ți-ai învins timiditatea.

Kristen se înroși în obraji. Chiar și acum, timiditatea era pentru ea o povară de care nu reușise să scape.

Marta deschise ușa de la camera aflată la capătul culoarului și Kristen păși încântată în dormitorul care-i fusese rezervat. Apropiindu-se de fereastră, își îndreptă privirea spre conacul care se înălța în vârful dealului. Când era mică obișnuia să-și petreacă timpul visând la misterul care înconjura clădirea pustie și dărăpănată. Acum, reședința impunătoare avea un aer maiestuos.

Uitându-se prin încăpere, Kristen remarcă faptul că tapetul era în culori pastelate și patul cu

cuvertura înflorată. Lângă perete se afla un dulap masiv şi o comodă din lemn natur.

— Camera este neschimbată. Aici am dormit.

— Am ştiut întotdeauna că vei reveni într-o zi pe aceste meleaguri. Ţinutul nostru are un farmec deosebit. Odihneşte-te puţin. Te aştept la cină peste o jumătate de oră. Poţi să-ţi pui jeanşii. Nu obişnuim să luăm masa într-o ţinută de gală. Când eşti gata, coboară în salon. Oh, uite valiza ta. Cred că a adus-o David. Pe curând, draga mea.

După ce mătuşa ieşi din cameră, Kristen îşi scoase hainele cu care călătorise, alegând pentru cină o rochie de catifea. Se simţea minunat în casa mătuşii. Imaginile din copilărie îi reveniseră în minte. Totul rămăsese la fel, cu excepţia conacului care arăta ca o apariţie de vis.

Masa de seară era un prilej de desfătare. Focul din cămin dădea distincţie salonului cu masa încărcată de bunătăţi. Dorind să-i ofere nepoatei o cină tradiţională, Marta se inspirase din preceptele olandezilor din Pennsylvania care recomandau şapte feluri de bucate dulci şi şapte acrişoare. Alături de dulceaţa de coacăze şi de compotul de mure, pe masă se aflau gogonele murate şi varză călită. Plăcinta cu carne şi friptura de vită încununau eforturile gazdei.

Kristen gustă puţin din fiecare fel pentru a nu răni mândria mătuşii sale, şi la sfârşitul cinei avea stomacul plin. David se sprijinea de spătarul scaunului, savurând cafeaua fierbinte şi întreţinând conversaţia. De fiecare dată când el vorbea, tânăra îşi amintea că Jason avea un accent asemănător.

După ce urcă în dormitor, Kristen se apropie de fereastră întrebându-se dacă David era la curent cu planurile familiei ei. Fata își spuse cu tristețe că Jason putea fi fericit și liniștit : nu avea de gând să-l înlocuiască în inima ei cu un alt bărbat.

Uitându-se la luminile conacului, gândurile ei se opriră din nou la Jason. Unde era el acum ? Se mai gândea la ea ? Zbuciumul lăuntric o împiedica să doarmă. Chipul lui Jason Caine nu-i dădea pace. Când ferestrele conacului se întunecară, fata se așeză pe pat, străduindu-se să ațipească puțin.

Când se trezi în zori, soarele se ivise deja după deal. Kristen coborî în bucătărie, dorind să pregătească micul dejun. Prinzându-și părul blond cu o panglică albă, îl zări pe David care venea cu brațele încărcate de lemne.

— Bună dimineața, zise Kristen. Este o dimineață plăcută, nu ?

David se întoarse și o privi în tăcere. Ochii lui verzi aveau o privire caldă, iar pletele blonde îi atenuau paloarea obrajilor. Kristen se simți stânjenită și băgă mâinile în buzunarele jeanșilor, căutând să-și stăpânească tremurul genunchilor. Singura ei apărare era atacul.

— Îți place cum arăt ? se interesă ea cu voce sfidătoare.

— Îmi pare rău că vă stric conversația, se auzi glasul Martei. Oh, dragii mei, ce târziu s-a făcut ! Bună dimineața.

— Bună dimineaţa.

— Am dormit cam mult. Îţi mulţumesc, David, că ai aprins focul.

Marta deschise un dulap şi scoase o tigaie pe care o puse pe plită, apoi îşi legă un şorţ în jurul taliei.

— Dă-mi voie să pregătesc masa, o rugă Kristen. Cred că lui David îi este foame.

— Ştii să găteşti, domnişoară Thorne ? o întrebă David aşezându-se pe un scaun, urmărind-o cum pune farfuriile şi tacâmurile pe masă.

— Chiar dacă nu-ţi vine să crezi, mă pricep la gătit.

— Marta mi-a spus că ai călătorit mult. Presupun că ai învăţat multe reţete din ţările Europei pe care le-ai vizitat.

Tânăra ar fi vrut să-i spună că a stat mai mult prin clinici şi că mâncarea de la spital este pretutindeni aceeaşi, dar avu tăria să se abţină. Ar fi dat impresia că vrea să-şi atragă mila lui şi acesta era ultimul lucru pe care-l dorea. Fusese obişnuită să suporte tratamentele dureroase care o ajutaseră să nu-şi piardă piciorul în urma accidentului suferit la vârsta de şase ani, dar nu admisese să fie privită cu milă.

— Nu am ajuns la un rafinament deosebit, dar pot să gătesc ca mătuşa mea. Dacă farfuria este plină, foamea este potolită.

— Ai dreptate, spuse Marta, luând tigaia de pe plită. Atâta timp cât mâncarea este caldă şi gustoasă, nimeni nu poate pretinde mai mult.

David dădu înţelegător din cap şi întinse farfuria pentru ca Marta să-i pună şunca şi ouăle.

Mătuşa mâncă în grabă, scuzându-se că trebuie să se ducă la conac deoarece trebuia să-i servească micul dejun castelanului.

— Ieri am lipsit şi cred că-l voi găsi mai ursuz ca un urs înfuriat.

David sorbea în tăcere din cafeaua tare, iar Kristen spăla vasele, când o voce subţire se auzi pe hol :

— Tată ! Tată ! Kristen a plecat !

Vorbele puştiului erau însoţite de un lătrat puternic.

— M-am dus în camera ei şi nu era nimeni acolo !

Stevie se opri brusc în pragul uşii, observând-o pe Kristen. Shaggy se izbi cu capul de el şi amândoi căzură pe duşumea, ajungând în faţa lui David.

— După cum vezi, Kristen are de gând să stea mult timp aici, zise David enervat.

Fata îl fulgeră cu privirile, apoi îl ajută pe Stevie să se ridice.

— Unde ai crezut că m-am dus ?

Băiatul se înroşi.

— Mi-a fost teamă că te vei întoarce în California. Tata mi-a spus că nu vei rămâne mult timp aici.

— Tatăl tău s-a înşelat. Mătuşa Marta m-a invitat să stau cât vreau eu. Speranţa ei este să locuiesc aici pentru totdeauna.

— Nu mă minţi ? zise Stevie făcând ochii mari.

David nu făcu nici o remarcă şi fata adăugă, mângâind copilul pe părul roşcat.

— Nu. Du-te şi te îmbracă. Nu poţi mânca în

pijama. Pun rămăşag că micul dejun va fi gata înainte ca tu să revii în bucătărie.

— Voi câştiga pariul ! susţinu Stevie luând-o la fugă.

David se ridică de la masă, privind-o sever pe Kristen.

— Nu-mi dau seama prea bine ce motiv ai avut să părăseşti un oraş mare pentru a te refugia pe aceste coclauri.

Kristen avu un tremur nervos. Asprimea vocii lui David o nelinişti. De ce se răstise la ea ?

— Nu sunt obligată să-ţi dau socoteală, replică fata, trăgându-şi răsuflarea. Nu-mi place să fiu hărţuită. Să punem capăt acestei discuţii.

El se întunecă la faţă şi-şi încrucişă mâinile la piept. Kristen fu cuprisă de teamă. Ostilitatea din privirea lui îi rănea sensibilitatea. Frângându-şi degetele, fata încercă să-l înfrunte.

— Am senzaţia că prezenţa mea te incomodează. Dacă ai ceva de spus, te rog să fii sincer cu mine.

David făcu o grimasă şi spuse printre dinţi

— Întoarce-te în California. Nu eşti binevenită în această casă.

Kristen se înfioră la auzul vorbelor nesăbuite rostite de angajatul mătuşii ei.

— De ce ? Mătuşa Marta m-a invitat să am grijă de Stevie.

— Este un pretext. Te afli aici din cauza lui Jason Caine !

Fetei i se puse un nod în gât şi păli. Secretul ei fusese descoperit. Cine îi vorbise lui David despre iubitul ei ? Tatăl ei o asigurase că nu-i spu-

sese nimic mătuşii Marta. Nimeni în afară de familia ei nu știa cât de mult suferise după ce Jason o părăsise.

David își întoarse privirea către fereastră, făcând un gest disperat.

— Credeai că nu ştiu ce a fost între tine şi Jason ? Eu îl cunosc mai bine. Am copilărit împreună în localitatea Penzance. Tatăl meu a lucrat la firma tatălui lui. Am fost cei mai buni prieteni.

David se îndreptă către uşă, punându-şi pălăria pe cap.

— Sfatul meu este inutil. Ştiu că te vei încăpăţâna să rămâi. Vreau să stabilim o înţelegere : cât timp vei locui aici, este bine să ne vedem cât mai rar.

Kristen nu reuşi să deschidă gura. Emoţiile prin care trecea erau mai puternice decât îşi închipuise.

David se răsuci pe călcâie şi ieşi din bucătărie.

Tânăra reuşi cu greu să-şi revină în fire. Străbătuse peste patru mii de kilometri pentru a scăpa de amintirea lui Jason Caine şi iată că dăduse peste el, peste cel mai bun prieten al fostului ei iubit !

„Oh, Jason, Jason ! se tângui ea. Unde eşti acum ?" Un suspin amar îi săltă pieptul. Soarta ei era tristă. Nu putuse să se bucure de dragostea lui şi nici nu avea liniştea să-l uite.

CAPITOLUL III

Când iarna își făcu apariția, Kristen se obișnuise cu traiul de la țară. În ciuda amenințărilor lui David Tremaine, era bucuroasă că-l ascultase pe tatăl ei, părăsindu-și serviciul. Pacea din jur avea un efect liniștitor asupra sufletului ei chinuit și acum tânăra începuse să privească viața cu mai mult optimism.

Amintirile legate de Jason își atenuaseră amărăciunea, iar Stevie era o alinare față de imaginea bolnavilor din clinica de recuperare. Sfios și sensibil, băiețelul îi cucerise inima. Pe David îl vedea foarte rar, acesta fiind ocupat cu muncile câmpului. Când o întâlnea, David se purta politicos și rece și fata îi răspundea cu aceeași monedă.

Ori de câte ori îl vedea, ea își aducea aminte de Jason, dar nu îndrăznea să deschidă vorba despre acest subiect dureros. Oricum, David nu se putea compara cu prietenul lui.

Marta, care se așteptase la o apropiere între cei doi tineri, fu indignată de răceala dintre ei, dar se resemnă și nu-i reproșă nimic nepoatei sale.

Într-o după-amiază din decembrie, Kristen termină o scrisoare către părinții ei și prin fereastră,

admiră peisajul care i se desfăşura înaintea ochilor.

Fata se simţea neliniştită, deşi nu avea nici un motiv de îngrijorare. Văile largi şi ogoarele erau îngheţate, iar dealurile golaşe. Regiunea era cufundată într-o letargie roditoare, fiindcă seminţele vor germina sub brazdă, asigurând recolte bogate. În California, fusese obişnuită cu falezele stâncoase asaltate de valurile oceanului Pacific. Blândeţea ţinutului îi aducea alinare în suflet.

Deodată, atenţia îi fu atrasă de un bărbat înalt şi brunet care trecea pe coasta dealului. Kristen scoase un ţipăt de uimire **Jason Caine** acolo, în carne şi oase !

Un fior rece îi străbătu spinarea şi fata se retrase de la fereastră, ducându-se în sufragerie unde Stevie stătea pe covor, mângâind câinele.

— Stevie, nu vrei să facem o plimbare ? Ne vom lua la întrecere.

— Voi alerga mai repede decât tine.

— Am stat cam mult în casă, dar sper să câştig.

Ochii băieţelului sclipiră de încântare. Sărind în picioare, Stevie se repezi la dulap, căutându-şi ghetele.

— Unde ne vom întrece ?

— Lângă conac. De mult am vrut să-l văd de aproape, dar până acum n-am avut ocazia.

Clădirea de pe deal o atrăgea pe zi ce trecea ca un magnet.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Stevie.

— Nu putem să mergem la conac. Mătuşa Marta mi-a spus că nimeni nu îndrăzneşte să se apropie

de uşa casei unde locuieşte un om care stă într-un scaun cu rotile. Dacă ne zăreşte, castelanul se...

— Ce poate să ne facă ? insistă Kristen încruntându-se. Deoarece nu se poate deplasa, nu ne va face rău. Nu cred că vom fi zăriţi. Chiar dacă suntem prinşi, nu trebuie să te temi. Mătuşa Marta a spus că stăpânul conacului este un om bun. Singurătatea îl face să fie ursuz. Să mergem, îl încurajă fata, aranjându-i fularul. Aștept de multă vreme să văd cum arată clădirea.

Conacul își schimbase înfățișarea din trecut. Nu mai era dărăpănat şi părăsit, ci părea impunător şi impresionant. Cu cât se apropia mai mult de el, cu atât Kristen se simțea mai liniștită și mai fascinată.

Un curs de apă limpede trecea prin apropiere, pierzându-se în vale printre ogoarele fertile. Renovarea avusese în vedere integrarea firească a reședinței în peisajul încântător.

Stevie se agăţă de braţul fetei și se lipi de trupul ei.

— Ce s-a întâmplat ?

— Să plecăm de aici, şopti copilul.

— Ţi-e frică ? se miră Kristen, văzându-i ochii speriați.

— L-am auzit pe tata spunându-i mătușii Marta că stăpânul conacului este foarte rău.

— Nu-i adevărat, castelanul este un om ca oricare altul. Mătușa mea nu ar lucra pentru el, dacă ar şti că este un om rău.

— Mătușa Marta mi-a spus că el a căzut de pe cal și că s-a transformat într-un căpcăun. Nu vreau să mă înghită !

— Nu cred că mătuşa Marta ţi-a povestit aşa ceva. Te uiţi prea mult la televizor şi îţi imaginezi tot felul de bazaconii. Hai mai bine să alergăm. Cine ajunge primul în vârful dealului, a câştigat. Unu, doi, trei, start !

Băiatul ţâşni ca o săgeată şi când fata îl ajunse din urmă, el îi spuse cu o voce tremurătoare

— Este cu adevărat un căpcăun.

— De unde ştii cum arată ? L-ai văzut vreodată ? Ai discutat cu el ?

— Nu, răspunse puştiul ţinând mâna în jurul gâtului lui Shaggy.

— Faptul că nu poate merge nu-l deosebeşte de ceilalţi oameni. Tatăl tău poate să te lămurească mai bine. N-a lucrat la conac ?

Stevie nu răspunse la întrebare, rugând-o să se întoarcă acasă. Tânăra se dădu bătută şi, fără chef, începu să coboare dealul. Nu făcură nici câţiva paşi, şi tropăitul copitelor unui cal îi opri pe loc. Doi călăreţi se apropiau în galop. Stevie îi recunoscu imediat şi exclamă bucuros

— Este tata. Pe celălalt cal este mătuşa Emma !

Kristen rămase fără grai. Nu putea fi adevărat ! Tânăra îşi puse mâna la ochi pentru a vedea mai bine.

David purta jeanşi şi cizme şi o vestă îmblănită. Lângă el, într-un costum de călărie din catifea albastră, călărea Emma Caine. Pălăria ei mică avea o pană albă care-i dădea un aer exotic.

Neputând să-şi creadă ochilor că Emma se afla în faţa ei, Kristen simţi că genunchii îi tremură îngrozitor. Nici în acest ţinut izolat nu era lăsată în pace ! Ce căuta Emma aici ? De ce nu era în

Cornwall ? Oricum era bine să o revadă. Nu-i era teamă de ea.

— Kristen, spuse David trăgând de frâu, ţi-o prezint pe noua noastră vecină, Emma Caine. Emma, ea este Kristen Thorne.

O nouă vecină ! Cuvintele o năuciseră pe Kristen care nu reuşi să-şi mişte buzele. Visează sau este o închipuire a minţii sale ?

Emma dădu din cap şi Kristen avu impresia că distinge o scânteiere de dispreţ în ochii soţiei lui Jason.

Câinele lătră bucuros şi Emma îşi îndreptă privirile spre băieţelul care se apropia de ea.

— Emma este o veche prietenă a mea, adăugă David, uitându-se încruntat la Kristen. A aflat ieri că locuieşti în casa mătuşii Marta şi a vrut să te cunoască.

Kristen fu iritată de atitudinea trufaşă a Emmei şi, la fel ca în camera de hotel, îi întoarse spatele, continuându-şi drumul. Nu putea să discute despre vreme sau să se intereseze ce face Jason. Avea ochii umezi de lacrimi când ajunse în camera ei. Cu inima frântă, se prăbuşi pe pat.

De ce chinul nu lua sfârşit ? Îl iubea pe Jason la fel de mult. Emma îi stârnise o dezamăgire cruntă niciodată nu va avea ocazia să fie fericită alături de el.

Era deja întuneric când se trezi. Somnul nu-i potolise zbuciumul şi capul o durea foarte tare. Scoţând un suspin, fata îşi petrecu o mână prin părul încâlcit.

Jason. Jason şi soţia lui sunt vecini cu ea !

Schimbându-şi hainele mototolite, tânăra îşi puse

cămaşa de noapte şi înfăşurându-se într-un halat, coborî în bucătărie. Nu-i era foame, dar spera că o cană de lapte cald o va ajuta să doarmă.

Casa era cufundată în tăcere. Aprinzând lumina din bucătărie, se îndreptă spre frigider, apoi puse oala de lapte pe plită şi aprinse focul.

După câteva minute, îşi umplu cana cu lapte şi se aşeză la masă. Când ridică ochii, îl zări pe David în pragul uşii, cu mâinile în buzunarele jeanşilor, având o expresie rece pe chip.

– Oh, se scuză Kristen. Am crezut că toată lumea doarme.

– Bea-ţi laptele, o indemnă David, luând din dulap o sticlă de whisky şi un pahar. După ce-şi turnă o porţie zdravănă pe care o dădu pe gât dintr-o înghiţitură, se întoarse spre tânără, ţintuind-o cu privirile.

Kristen se albi la faţă şi se ridică în picioare, dorind să se ducă în dormitor, însă David îi blocă trecerea. Pe moment, fata se gândi să o strige pe mătuşa ei, dar el o avertiză

– Să nu ţipi. Îl vei trezi pe Stevie. Marta nu este acasă. A fost chemată la conac din cauza oaspeţilor.

Tânăra se aşeză din nou pe scaun, cu spaima în suflet. Ce voia David de la ea ?

– Ai fost nepoliticoasă cu Emma, o mustră el.

Kristen luă cana în mâini pentru a simţi puţină căldură, dar nu scoase nici o vorbă.

– De ce taci ? N-ai nimic de spus ?

– Nu trebuie să-ţi dau socoteală pentru atitudinea mea. Emma a înţeles foarte bine de ce nu am vorbit cu ea.

— La naiba ! exclamă David lovind cu pumnul în masă. N-ai măcar bunul-simț să-ți ceri scuze. După ce-i pui pe jar pe bărbați, stai calmă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Fata făcu ochii mari și zise nedumerită :

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu știi ? Am fost destul de explicit. De ce l-ai părăsit pe Jason ? Nu ai fugit din camera lui de hotel ?

David se lăsă pe un scaun, așteptând răspunsul tinerei.

— Ce puteam să fac ? Ce-ai fi făcut în locul meu ?

— Dacă l-ai fi iubit așa cum a crezut el, nu ai fi ieșit din cameră fără să aștepți explicații din partea lui. Ai fost nesăbuită și rea.

Kristen se ridică de la masă, fierbând de indignare

— Nu ai nici un drept să mă acuzi ! Nu știi ce sentimente am față de Jason.

— Te înșeli, știu foarte bine cum te-ai comportat atunci.

Fata își mușcă buzele și adăugă pe un ton patetic

— Jason m-a jignit foarte tare.

— Dacă ai fi ținut cu adevărat la el, ai fi trecut peste jignire și ai fi rămas să-l ajuți.

— **Să-l ajut ?** murmură Kristen siderată.

— L-ai părăsit în momentul când avea nevoie de tine. Nu i-ai promis că te vei mărita cu el ?

David se ridică de pe scaun și continuă pe un ton tăios :

— Jason este prietenul meu și nu pot suporta să-l știu nefericit.

— Nu puteam să-l ajut, fiindcă Emma tocmai intrase în încăpere. Ce puteam să fac ?

— Nu trebuia să-ți pese de Emma, deoarece ea nu ți-ar fi stat în cale. Este foarte înțelegătoare și nu s-ar fi opus ca Jason să aibă o legătură cu tine. Ține atât de mult la el, încât ar fi acceptat orice numai ca el să fie fericit.

Kristen exclamă indignată

— Ai înnebunit ?! Ce tot vorbești ? Nici o femeie nu ar accepta ca soțul ei să aibă o amantă. Nici dacă l-ar iubi extrem de mult. Orice femeie se luptă pentru a-și păstra soțul. Cel puțin așa aș face eu. Am ieșit fără să spun vreun cuvânt, căci nu aveam nici un drept să mă amestec în căsnicia lui. Jason este soțul Emmei !

Fata își duse mâinile la buze, uimită de îndrăzneala cu care i se spovedise lui David. O forță mai puternică decât voința ei o împinse să adauge :

— Nu-l cunoști îndeajuns pe Jason, iar eu nici atât. El ți-a povestit despre cele întâmplate la hotel ? Sau Emma ? Nu crezi că ea m-ar fi alungat dacă ar fi știut că el îmi promisese că se va căsători cu mine ?

David se uită neîncrezător la Kristen, apoi scoase un suspin de ciudă, trecându-și mâna prin păr.

— Oh, Cerule ! Jason nu ți-a spus că nu-i aparține Emmei ?

— Cum nu-i aparține ? se miră tânăra, simțind că inima îi bate mai tare.

— Cât de mândru este ! N-am crezut că trufia

îl va împiedica să-ţi mărturisească adevărul. Emma nu este nevasta, ci verişoara lui.

Chipul fetei se făcu alb ca varul. Camera începu să se învârtească cu ea.

— Cum ? De ce mi-a spus Jason că Emma este soţia lui ?

— Din cauza orgoliului. Nu a vrut să ştii ce relaţie este între el şi Emma.

Fata simţi un fior rece pe şira spinării.

— Ce este între ei ?

David respiră adânc şi întrebă :

— Nu ştii nimic ?

— Spune-mi tu tot adevărul !

El turnă whisky într-un pahar şi-l întinse fetei.

— Este un lucru atât de grav ? zise ea înfricoşată. Spune-mi tot ce ştii ! Te rog !

David se aplecă, sprijinindu-şi mâinile de marginea mesei.

— Află că Jason Caine este cel căruia mătuşa ta îi spune castelanul.

Vestea o năuci, de parcă ar fi primit un pumn în plină figură. Jason este stăpânul conacului ? A ajuns într-un scaun pe rotile ?

— Am crezut că locuieşte în Cornwall ! Oh, Doamne ! Spune-mi cum... când... Am locuit atât de aproape de el... Ce accident a avut ? Oh, David ! exclamă fata frângându-şi mâinile.

— Emma îţi va explica totul. A fost martoră la accident. Mâine dimineaţă va veni să-ţi povestească totul.

— Vreau să-l văd pe Jason ! N-am ştiut că el locuieşte la conac. De când am venit aici, mă uit

mereu la clădirea din vârful dealului, întrebându-mă cine este castelanul. Oh, dacă aş fi ştiut !

— Nu poţi să-l vizitezi ! Nu te va primi, deoarece l-ai părăsit într-o situaţie dificilă.

Kristen tremura din tot corpul.

— N-am ştiut nimic. Acum îmi dau seama de ce ai fost furios când m-ai văzut în casa mătuşii.

David îşi desfăcu degetele de la mâini.

— Îţi cer iertare.

— Bine, bine, te iert. Sunt îngrijorată de soarta lui Jason. Cum pot să-l ajut ?

— Vorbeşte mai întâi cu Emma. Când vei afla toate amănuntele vei lua o hotărâre.

*

* *

Dis-de-dimineaţă, Kristen făcu duş şi se îmbrăcă, aşteptând sosirea Emmei. Deşi căuta să-şi stăpânească emoţiile, gândurile ei erau îndreptate către Jason. Uitându-se pe fereastră, căuta să distingă în depărtare silueta Emmei.

„Oh, Jason, Jason ! se tânguia Kristen. Ce s-a întâmplat cu tine, dragul meu ?"

David ieşi în întâmpinarea Emmei pe care o conduse în bucătărie. Kristen coborî imediat. Stevie apăru în goană şi se aruncă la pieptul musafirei.

— Te rog, Stevie, zise David apucându-l de braţ. Mătuşa Emma şi Kristen au ceva de discutat. Joacă-te puţin. Vei veni mai târziu şi vei vorbi cu mătuşa Emma.

David surâse liniştitor şi-şi puse jacheta apoi ieşi din încăpere, ţinându-l de mână pe fiul său.

Kristen se aşeză pe scaunul unde stătuse David, privind-o întrebător pe Emma.

Verişoara lui Jason purta un taior din lână de culoare cafenie şi un lănţişor de aur în jurul gâtului.

– Scuză-mă, domnişoară Thorne, că am venit aşa devreme, dar am vrut să te văd.

Vocea Emmei era uşor voalată, dar ochii săi negri exprimau încredere şi nerăbdare.

Kristen zâmbi şi clipi din gene, încurajând-o să vorbească.

– Ai fost îndreptăţită să refuzi să discuţi cu mine. Te-am cunoscut în împrejurări dificile şi n-am ştiut că nu eşti la curent cu accidentul suferit de Jason. David mi-a spus că a discutat cu tine noaptea trecută şi că ai aflat unele amănunte. Să ştii că-mi pare rău de cele întâmplate.

Kristen suspină.

– Cum se simte Jason ?

– Bine, numai că-l doare spatele când se schimbă vremea.

– Din ce cauză a paralizat Jason ?

– Oh ! Totul s-a întâmplat din vina mea ! se văită Emma, izbucnind în plâns.

Kristen îi întinse o batistă şi aşteptă până când musafira se linişti.

– Ah, dacă n-aş fi încercat să-l călăresc pe Satan...

– Te rog să-mi spui totul de la început, o întrerupse Kristen cu blândeţe. Nu am aflat prea multe de la David.

Emma îşi şterse lacrimile, apoi îşi suflă nasul în batistă.

— Locuiam la Penzance, când unchiul Matthew, tatăl lui Jason, a murit. Jason a venit la funeralii și m-a luat sub aripa lui protectoare, deoarece tatăl lui fusese tutorele meu. În primul rând, s-a declarat nemulțumit de prietenul meu și mi-a propus să vin în Statele Unite. Mi-a mărturisit că este pe punctul să se căsătorească şi că nu va fi nici o problemă să locuisc în casa pe care o renovase în Pennsylvania. Eu n-am vrut să-mi părăsesc țara. Cornwall-ul era pentru mine totul, tot ce-mi doream de la viață, dar Jason a fost intransigent. Ne-am certat și înfuriată, am ieșit din casă, cu gândul să fac o plimbare pentru a mă calma. Armăsarul Satan era înșeuat, deoarece Jason tocmai se întorsese din plimbarea de dimineață. M-am urcat în șa și am pornit spre țărmul stâncos. Ploua și solul era alunecos.

Kristen își duse mâna la gură, uitându-se înmărmurită la Emma care-și ștergea lacrimile ce-i umpleau obrajii. Mândria ei dispăruse, făcând loc disperării.

— Oh, am trecut prin momente de groază. Jason a alergat după mine, dându-și seama că sunt în primejdie. Satan nu putea fi strunit decât de el şi eu abia mă ţineam în şa. Jason mi-a strigat să sar, apucând de hăţuri. Calul s-a împiedica şi am căzut în noroi. Eu n-am pățit nimic, dar Jason a fost prins sub armăsar.

Kristen scoase un suspin dureros, închipuindu-şi scena cumplită a accidentului.

— Oh, Jason striga după ajutor şi eu îl priveam înspăimântată şi neputincioasă. Calul își rupsese picioarele din faţă şi nu putea să se ridice. Am alergat să chem câțiva bărbați, lăsându-l pe Jason

aproape leşinat. A fost dus la spital şi doctorii i-au spus că a fost rănit la şira spinării. Din păcate, operaţia nu a reuşit şi Jason a fost condamnat să-şi petreacă restul zilelor într-un scaun cu rotile.

În bucătărie se lăsă tăcerea, întreruptă doar de suspinele care ieşeau din pieptul Emmei. Kristen era răscolită de imaginea lui Jason zăcând în noroi, fără să poată fi ajutat, înfiorându-se de suferința pe care o îndurase pe patul de spital.

Într-un târziu, o întrebă pe Emma cu voce stinsă :

— De ce nu mi-a scris nimic Jason ?

Emma dădu din cap.

— Jason era disperat că nu mai poate să se însoare cu tine. Nu dorea să-l vezi în ce situație se află. Ultima lui şansă era un doctor specialist în traumatisme ale coloanei vertebrale.

— Care a fost opinia doctorului ?

— Accidentul lui Jason este destul de grav şi necesită o îngrijire deosebită. Intervenţia chirurgicală are şanse de reuşită după câteva luni. Doctorul a fost satisfăcut că Jason simte dureri la picioare, semn că sunt speranțe ca nervii să nu fie complet distruşi. O speranță infimă, suspină Emma cu disperare în glas.

Kristen îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte.

— Jason mi-a spus că eşti soţia lui ca să nu-l mai deranjez cu insistenţele mele. A dorit să nu-l mai văd niciodată.

Emma confirmă, înclinând din cap.

— N-am ştiut că el nu ţi-a mărturisit adevărul. Când am intrat în cameră, am remarcat că-l priveai rugătoare. N-am putut spune nici un cuvânt, iar el

m-a prezentat drept soţia sa. După plecarea ta, mi-a poruncit să nu-ţi destăinuiesc niciodată ce s-a întâmplat cu el. În felul acesta spera că voi uita că s-a accidentat din vina mea. Jason a greşit nu pot să dau uitării că eu am fost responsabilă de nenorocirea lui. N-am putut sta în California, departe de el. Am venit la conac, fiindcă locul meu este alături de el, chiar dacă Jason mi-a declarat că nu-i pasă ce fac şi unde stau. L-am făcut să sufere şi nu pot să-l părăsesc.

Kristen se ridică şi se duse la fereastră. Norii erau negri şi ameninţători. Soarele nu se vedea pe cer, îşi spuse ea copleşită de durere. Stăpânindu-şi cu greu lacrimile, se întoarse cu faţa către Emma, întrebând-o cu un tremur în glas

— De ce n-ai vorbit cu mine până acum ? Mă aflu aici de aproape două luni.

— Ţi-am spus că am locuit în California până acum două zile. N-am ştiut cine eşti. Marta mi-a zis că stă o nepoată la ea, fără să menţioneze numele tău. Ieri am aflat că eşti nepoata ei, când Marta mi-a destăinuit că vrea să te simţi bine de Crăciun şi că ţi-e dor de părinţii din California. Atunci am întrebat-o cum te cheamă şi mi-am dat seama că este vorba despre logodnica lui Jason.

— I-ai spus ceva mătuşii mele despre Jason ?

Emma stătu puţin pe gânduri, apoi spuse

— Nu cred că Jason bănuieşte cine eşti. N-am vorbit cu el şi l-am căutat imediat pe David, cerându-i să te convingă să ne întâlnim. M-am bucurat când te-am văzut ieri.

Kristen simţi că obrajii îi ard.

— Îmi cer iertare pentru purtarea mea nepoliti-

coasă. Credeam că eşti nevasta lui Jason, fără să bănuiesc că el locuieşte la conac.

– Te înțeleg. David mi-a relatat că Marta nu ți-a spus cum îl cheamă pe castelan. De altfel, surâse Emma cu tristețe, acesta este motivul pentru care am plecat din Penzance, considerând că titlul nobiliar este o povară pentru el. Dorea să trăiască într-o țară în care toți oamenii au aceleaşi drepturi, fără ca unii dintre ei să se bucure de anumite privilegii.

Emma îşi puse mâna pe brațul fetei.

– Domnişoară Thorne, aş vrea să fim prietene. Am nevoie de sprijinul tău pentru a-l ajuta pe Jason. Kristen îi mângâie mâna.

– Prietenii mei îmi spun simplu Kris.

Emma surâse şi o îmbrățişă cu căldură.

– Kris, abia aştept să văd cum te va primi Jason.

CAPITOLUL IV

Când David reveni în bucătărie, atmosfera era destinsă, deşi Kristen era încă neliniştită.

– I-am destăinuit totul, îl informă Emma bucuroasă.

– Da ? Aţi plănuit ceva ?

David se aşeză la masă, având o expresie îngândurată.

– Nu cred că Jason mă va primi, susţinu Kristen cu regret. Mândria îl va îndemna să mă gonească.

– Nu m-am gândit la acest lucru, recunoscu Emma. Jason mi-a reproşat adesea că am o fire romantică. Nu am luat în considerare starea în care se află, sperând că revederea cu tine va rezolva totul. Dacă îi vei spune că pentru tine nu contează că se află într-un scaun cu rotile...

Emma se opri şi o privi îngrijorată pe Kristen.

– Te rog să-mi spui ce sentimente ai faţă de Jason.

– Ai dreptate, pentru mine nu contează că este infirm. Îl iubesc la fel de mult ca în trecut.

– Oh, răsuflă Emma uşurată. Dragostea poate

face minuni. Sunt sigură că Jason se va bucura dacă te va vedea.

– Asta este problema cum să facem ca Jason să accepte vizita ei, interveni David, ascunzându-şi cu greu exasperarea.

Emma replică în grabă

– De ce nu te gândeşti tu cum să procedăm ? Eu nu ştiu cum să-l scot pe Jason din izolarea la care s-a condamnat singur. Toată ziua stă lângă şemineu şi nu discută cu nimeni. Nu mai suportă nici prezenţa labradorului pe care l-a închis într-o cuşcă în curte. Şi-a pierdut orice speranţă. Nici pe Marta n-o mai primeşte, deşi ea era singura fiinţă care reuşea să-i însenineze gândurile. Cred că este disperat.

Kristen afirmă pe un ton hotărât

– Trebuie să facem ceva pentru el.

– David, gândeşte-te la o soluţie, îl rugă Emma întinzându-i o ceaşcă de cafea. Bea o înghiţitură să te încălzeşti. Sunt convinsă că vei găsi mijlocul prin care Kristen să se întâlnească cu Jason. Îţi aminteşti Crăciunul petrecut cu sir Lawrence ? Jason a afirmat atunci că mintea ta începe să funcţioneze mai bine după ce ai luat ceva în gură.

David confirmă vorbele ei, dând din cap.

– Aveam pe atunci şaptesprezece ani, iar Jason douăzeci şi doi. A fost o petrecere reuşită.

– Ai mâncat mult, dar ne-ai înveselit pe toţi, zise Emma.

– Gata ! Am găsit ! exclamă David sărind în picioare.

– Ce trebuie să fac ? se interesă Emma.

– În primul rând să-l convingi pe Jason să dea

o petrece cu ocazia Crăciunului, așa cum obișnuia tatăl lui.

— Sir Lawrence era tutorele meu și căuta să-mi satisfacă orice dorință. Ţinea mult la mine, zicând că trebuie să aibă grijă de o sărmană orfană.

— Acum Jason se ocupă de afacerile tale până luna viitoare, când vei împlini douăzeci și cinci de ani. Ești foarte pricepută când vrei să-ți impui voința.

Emma îi aruncă o privire încruntată, considerând complimentul deplasat.

— Credeți că Jason va accepta să organizeze petrecerea ? se îndoi Kristen.

— Este singura noastră șansă, afirmă David. Înconjurat de oaspeți, Jason va avea sentimentul că este tratat ca toți semenii săi, fără să se mai gândească la infirmitatea lui.

— Nu cred că va fi de acord cu propunerea Emmei, zise Kristen clătinând din cap.

— Nu o cunoști îndeajuns pe Emma ca să știi cât de convingătoare poate fi. Este singurul mod prin care putem să-l vedem pe Jason. Nu va refuza prezența nepoatei Martei. Mândria îl va împiedica să stea singur într-o zi de sărbătoare.

— Vom avea un brad împodobit și cadouri. Îmi voi pune o rochie de seară ! se entuziasmă Emma, bătând din palme.

— Să nu exagerăm ! o mustră David de parcă i s-ar fi adresat lui Stevie. Petrecerea este organizată pentru a-i descreți fruntea lui Jason. Să nu-i scapi vreo vorbă despre Kristen, sau despre planul nostru. Să ne rugăm Domnului ca Marta să nu-i spună cum o cheamă pe nepoata ei.

Emma se însufleţi şi exclamă încântată
— Mă duc chiar acum să discut cu Jason, după care mă voi repezi la Philadelphia să-mi cumpăr o rochie. Una din catifea verde. Uraţi-mi succes !
Emma se repezi spre ieşire, fără să mai zăbovească.
David o urmări pe fereastră cum îl sărută pe Stevie.
— N-ai zice că are douăzeci şi patru de ani ! afirmă el, întorcându-se spre Kristen. Judith ar fi avut acum aceeaşi vârstă, adăugă el, amintindu-şi de moartea soţiei sale. Cred că Emma nu se va maturiza niciodată. Jason va trebui să aibă mereu grijă de ea.
Kristen simţi un fior rece pe spate când îşi închipui cum Jason se chinuia, accidentat din cauza capriciilor Emmei.
— Eşti convins că planul tău va avea succes ? Se va putea schimba Jason ?
— Sper din toată inima ca prietenul meu să se simtă bine.
— Dar dacă nu este de acord cu petrecerea ? De mult n-a văzut altă persoană decât pe mătuşa Marta. Mi-ai spus că ai fost cel mai bun prieten al lui.
— Am fost foarte apropiaţi în adolescenţă, dar cu timpul viaţa ne-a despărţit. Am cunoscut-o pe Judith şi m-am însurat cu ea. Apoi, Emma a pricinuit accidentul lui Jason...
— Ce părere ai, David ? Eu îmi imaginez deja că sunt în salonul conacului.
David surâse.
— Jason va fi nevoit să invite tot satul. O cu-

nosc bine pe Emma. Este în stare să-i invite chiar şi pe olandezii din Pennsylvania, deşi aceştia nu participă la petreceri ! Ard de nerăbdare să aflu ce a hotărât Jason.

În aceeaşi seară, Marta se întoarse cu ştiri proaspete Emma reuşise, într-adevăr, să-l convingă pe Jason să organizeze petrecerea.

— Nu ştiu ce a discutat Emma cu el, dar castelanul va da o petrecere la conac. Chiar dacă sunt numai două săptămâni până la Crăciun, are de gând să-şi uimească vecinii. Nu am crezut că va veni ziua când va accepta să primească oaspeţi. Verișoara lui este o ființă extraordinară şi a făcut un adevărat miracol.

David aruncă o privire spre Kristen, mulţumindu-se să-i zâmbească, dar fără să facă vreo remarcă. Fata se întrebă cum de intuise puterea de convingere a Emmei, şi-şi spuse că trebuie să se pregătească pentru revederea cu Jason.

*

*

Peste două săptămâni, dorinţa ei fu satisfăcută, chiar dacă i se păruse că timpul trece foarte greu. În fiecare zi își făurise planuri peste planuri cu privire la atitudinea pe care o va avea atunci când va fi în fața lui Jason și iată că acum era mai emoționată ca o școlăriță care se prezintă la examen.

Uitându-se curioasă la holul imens, Kristen auzi muzică și râsete în salon. Ușile de la camere erau larg deschise și ea putu să-l zărească pe Jason în bibliotecă, așezat lângă șemineul din marmură nea-

gră. Părul lui negru era lăsat pe spate şi strălucea la lumina focului. Cu mâinile întinse spre foc, Jason păstra un aer trist şi posomorât, resemnat.

Tânăra făcu câţiva paşi şi se opri în spatele lui. Inima îi bătea cu putere şi-i venea să plângă, văzându-şi iubitul într-un scaun cu rotile. Obrajii supţi îl făceau mai bătrân şi mai ursuz.

Îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi cu o cămaşă albă, Jason părea întruchiparea disperării. Ridurile din jurul gurii şi privirea absentă o neliniştiră Kristen. Jason era slăbit şi deznădăjduit, ca un om învins şi neajutorat.

Gândindu-se cum să-l ajute, fata îşi stăpâni tremurul vocii şi spuse cu blândeţe :

– Petrecerea nu are nici un farmec fără tine, Jason.

Jason tresări şi se sprijini de spătarul scaunului, dar nu-şi întoarse capul spre Kristen.

– Oaspeţii se întreabă de ce gazda lor nu şi-a făcut apariţia în salon, continuă tânăra apropiindu-se de el. Rochia bleu de lână, croită de Marta, îi venea perfect, punându-i în evidenţă talia subţire.

Jason îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului ca şi cum ar fi intenţionat să se ridice în picioare şi să se îndepărteze de Kristen. Privirea lui era rece şi neprietenoasă. Făcând un gest elocvent cu mâna şi înălţându-şi umerii, el rosti încet

– Aşadar... ai aflat.

– Da, ştiu ce accident ai avut, zise fata încălzindu-şi mâinile la foc pentru a-şi ascunde emoţia. De ce nu mi-ai destăinuit adevărul ? îl întrebă ea cu un glas înăbuşit.

– Pentru binele nostru. Am fost convins că mă vei înțelege.

– Nu sunt de acord cu părerea ta. Nu m-ai lăsat să fiu lângă tine. Pur şi simplu m-ai alungat.

Jason continuă să privească flăcările din şemineu, fără să se lase impresionat de mustrarea fetei.

– Nu vreau să fii alături de mine, deoarece sunt o povară pentru toţi. Uită-te cum arăt. Lasă-mă în pace !

Kristen îşi ţinu răsuflarea, stăpânindu-şi lacrimile.

– Jason, te rog, nu mă alunga ! M-ai respins o dată, dar nu vreau să stau departe de tine.

Jason îşi înfipse degetele în braţul fotoliului, devenind livid la chip.

– Nu vreau să te văd !

– Nu cred că spui adevărul.

– Kris, lasă-mă singur !

Tânăra se înfioră, dar nu se dădu bătută.

– Nu pot să te uit, Jason, deşi m-ai îndepărtat de tine. N-am încetat să mă gândesc la tine.

– Acum îţi va fi uşor să mă uiţi, din moment ce m-ai revăzut. Nu ai părăsit camera de hotel ?

– Am fost forţată, nu a fost voinţa mea.

Jason se întunecă la faţă, lăsând să se vadă disperarea care-l stăpânea şi Kristen fu înduioşată de eforturile lui de a o îndepărta.

– Întotdeauna am crezut că eşti un om puternic, nu un laş.

El oftă şi-şi reluă rugămintea

– Kris, nu te mai gândi la mine. Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Nu poţi să mă ajuţi.

– De ce mă respingi ?

Jason își înălță capul, fixându-și privirea în ochii ei.

— Nu vreau să mă ajuți ! Nu știu cum ai aflat unde locuiesc și nici nu-mi pasă cine te-a informat că sunt aici. Te rog să pleci. Acum ! Strădania ta este zadarnică. Întoarce-te în California. M-am resemnat cu singurătatea și nu vreau să apelez la mila ta. Nu suport să mă compătimești.

— Nu-mi vine să cred că ești atât de categoric. Știu că te simți îngrozitor și că-mi vei spune că ești infirm. Nu suporți ca eu să sufăr ? Dar eu consider că dacă sunt în preajma ta...

— Ieși din cameră ! izbucni Jason furios.

— Nu voi părăsi conacul la porunca ta. Aștept să mă dai afară. Te simți în stare să mă iei de braț și să închizi ușa în urma mea ?

— James ! urlă castelanul după servitorul lui.

Kristen surâse și nu se clinti.

— Nu te enerva, dragul meu. James nu va răspunde chemării tale, deoarece David l-a trimis să aducă niște sticle cu vin. Te sfătuiesc să te liniștești, fiindcă nimeni nu ne va deranja.

Fata stătea în fața lui, cu mâinile în șolduri, privindu-l fără teamă. Părul blond i se revărsa pe umeri, iar rochia lungă îi accentua trupul zvelt. Deși părea fragilă, Kristen dădea dovadă de o voință nezdruncinată.

Jason își împreună mâinile, apoi strigă cât putu de tare

— David Tremaine !

Kristen rămase impasibilă, privindu-l în ochi. El se resemnă și murmură

— Ce vrei de la mine ? De ce ai venit aici ?

— Vreau să ne căsătorim !

Cuvintele ei îl răscoliră pe Jason care afirmă cu tristețe :

— Glumești, Kris ? Nu putem da timpul înapoi. Vremea miracolelor a trecut. Sunt un infirm nenorocit.

— Odinioară nu renunțai atât de ușor la luptă.

— Ți-am spus că totul s-a terminat între noi. De ce te încăpățânezi să visezi la ceva imposibil de realizat ?

— Nu accept punctul tău de vedere. M-ai cerut o dată în căsătorie și nu pot renunța la ideea de a fi soția ta.

— Doamne, Doamne, nu ești eroina unui roman de dragoste care nu are altceva de făcut decât să spună : „Te iubesc" pentru ca iubitul ei să se grăbească să o ia de nevastă. Dragostea noastră nu poate avea un sfârșit fericit, insistă trist Jason, ferindu-și privirea.

— Poate că am o fire romantică. Eu cred că poate avea un sfârșit fericit, rosti Kristen căzând la picioarele lui. Te iubesc, Jason, nu-mi pasă în ce stare te afli. Am încercat să te uit, când mi-ai mărturisit că ești căsătorit cu Emma. Deși nu este corect să iubești un om însurat, n-am reușit să mi te scot din inimă.

— Cât de mult vei rezista lângă mine ? o întrebă el, acoperindu-și ochii cu mâinile. Cât timp vei putea să ai grijă de un invalid ? Curând te vei plictisi să mă vezi stând în acest scaun ! Ești tânără și

plină de viață. Ai nevoie de un bărbat adevărat, care să-ți ofere mai mult decât sunt eu în stare. Vrei să mă îngrijești toată viața ?

— Dragostea nu înseamnă să ai grijă de cel pe care-l iubești ? În primul rând nu trebuie să fii disperat. Nu se cade sà te izolezi. Nu te voi mai părăsi, Jason !

— Asta este hotărârea ta ? șopti el, clipind din gene. Crezi că există și pentru mine vreo speranță ? Nu am nevoie de încurajările tale.

Kristen trase adânc aer în piept, căutând să-și domine emoția ce o stăpânea.

— Poate că tu nu ai nevoie de mine, Jason. Sunt de acord cu hotărârea ta, dar vreau să aflu un singur lucru : mă iubești ?

Jason nu spuse nici un cuvânt, privind-o pe fata care aștepta răspunsul cu inima strânsă. Brusc, el își puse mâinile tremurânde pe umerii ei și gura lui îi cuprinse buzele, într-o sărutare care parcă nu se mai sfârșea. Kristen era mai fericită ca niciodată. Sărutul era răspunsul așteptat la toate întrebările chinuitoare care o împiedicaseră să doarmă în ultimele săptămâni.

Brațul scaunului pe rotile i se înfipsese în șold, dar tânăra nu se îndepărtă. Era atât de bine să fie din nou în brațele iubitului și să simtă căldura trupului lui. Așteptase de multă vreme această clipă binecuvântată care-i răsplătea răbdarea și iubirea. Brațele lui alunecară pe spatele ei, mângâind-o apăsat, în timp ce o săruta pe obraji și pe gât.

Ea răspunse cu ardoare pasiunii lui Jason și-și petrecu degetele în părul lui lucios, căutând să se

cuibărească la pieptul lui, dar poziția în care stătea o împiedica.

Jason își dădu seama de eforturile ei zadarnice și scoase un suspin sfâșietor, îndepărtând-o cu un gest brutal.

– Nici unul dintre noi nu se poate mulțumi cu o îmbrățișare simulată, murmură el, făcând o grimasă de dezgust. Îți amintești cum ne sărutam ? Te lipeai strâns de corpul meu, încât aveam impresia că suntem o singură ființă ! Acum ne chinuim să ne apropiem unul de altul, rosti Jason cu regret, arătând spre picioarele lui înțepenite.

– Nu contează că ești infirm, important este că ne iubim.

– Dragostea nu înseamnă mare lucru. Multe păcate au fost înfăptuite în numele ei, se tângui Jason. Nu mai sunt cel din trecut, Kris. Ceea ce a fost între noi nu poate fi reînviat. Ești nesăbuită dacă speri acest lucru.

Kristen se înfioră la vorbele amare rostite de iubitul ei.

– Nu poți fi atât de pesimist !

– Aceasta este realitatea. Nu te mai amesteca în viața mea.

Tânăra se ridică în picioare, privindu-l disperată. În ochi i se citea spaima de a-l pierde din nou. Ea își descărcă sufletul

– Jason, nu vreau să te părăsesc. Nu-mi doresc altceva decât să fiu aproape de tine și să te îngrijesc. Te iubesc.

– Nu mă poți iubi în starea în care mă aflu. Este mai bine să mă dai uitării. Nu există altă soluție.

— Am încercat deja să nu mă mai gândesc la tine, şi n-am reuşit decât să mă zbucium!

— Cu timpul, mă vei uita, afirmă el îndreptându-şi scaunul spre uşă. Gândeşte-te şi vei recunoaşte că am dreptate. Într-o zi, îmi vei mulţumi chiar pentru sfatul pe care ţi l-am dat.

— Altruismul de care dai dovadă, replică fata furioasă că el nu este de acord cu propunerea ei, te-a făcut să devii slab şi neajutorat.

El îşi întoarse capul tresărind şi afirmă pe un ton arogant

— Sunt un orgolios, nu un laş.

— Mândria este slăbiciunea ta !

Jason nu dădu atenţie cuvintelor ei şi se opri în pragul uşii, aşteptând ca tânăra să plece.

— Aş vrea să-ţi spun...

— Du-te acasă, Kris, o întrerupse el mânios. Găseşte-ţi alt bărbat şi nu te mai gândi la mine !

— David m-a prevenit că ai devenit arţăgos şi nesuferit, dar am sperat că dragostea mea îţi va înmuia inima.

Jason tresări la auzul numelui lui David şi o fulgeră cu privirea. Înainte ca el să deschidă gura, David Tremain îşi făcu apariţia, însoţit de James, grădinarul care îndeplinea şi funcţia de valet.

David le adresă un zâmbet cald, remarcând tulburarea fetei şi chipul încruntat al gazdei.

— Sărbători fericite, Jason, zise David oprindu-se lângă scaunul rulant. Lumina răspândită de becurile unui candelabru de cristal avea reflexe mătăsoase pe costumul lui de culoare neagră.

Jason se întunecă la chip şi nu strânse mâna

pe care David o întinsese, rămânând tăcut şi distant.

David făcu o grimasă şi-şi retrase mâna, prefăcându-se că nu este afectat de lipsa de politeţe a gazdei.

– Ce ciudat, zise el ironic, Emma mi-a spus că accidentul ţi-a înţepenit picioarele, nu buzele.

– Să nu te apropii de Emma, îl preveni Jason printre dinţi.

Replica lui David fu promptă şi impertinentă :

– Atâta timp cât zaci în acest scaun cu rotile, nu poţi să-mi porunceşti ce trebuie să fac. O voi întâlni pe Emma ori de câte ori doresc.

Jason izbucni furios

– Nu ţi-a fost de ajuns că ai sedus-o pe Judith ?

– Nu !

David îşi păstrase sângele rece, dar vocea îi devenise ameninţătoare. Deşi stătea calm, cu mâinile încrucişate la piept şi cu picioarele depărtate, Kristen avea impresia că el se va repezi la Jason pentru a-l pălmui.

Castelanul strângea braţele scaunului cu putere, pufnind pe nas şi strângându-şi buzele decolorate.

Tensiunea dintre cei doi era insuportabilă şi fata se uită deznădăjduită la James care asista tăcut la această scenă, ca un servitor supus.

Cu o remarcabilă prezenţă de spirit, valetul luă o vază mare de porţelan de pe măsuţa din colţul camerei şi o lăsă să cadă la picioarele lui Jason.

– Oh, ce neatent sunt ! Îmi cer iertare, sir, zise

el fără să clipească din ochi. Vă cer permisiunea să vă duc în salon. Voi strânge imediat cioburile.

Jason se uita furios la James.

– Nu-i nimic, James. Condu-l pe domnul Tremaine care tocmai și-a luat la revedere.

David păli și făcu un pas înapoi, ștergându-și transpirația de pe frunte. După câteva clipe, rosti pe un ton batjocoritor :

– Ce s-a întâmplat, Kris ? Arăți cam plouată. Înălțimea sa, contele, nu ți-a comunicat că nu te poți ridica la poziția lui socială ?

Kristen își trase răsuflarea. Niciodată nu se gândise la acest lucru. Jason nu-i pomenise că este conte și nu se comportase niciodată ca un nobil. Fusese atât de îndrăgostită încât nu-și dăduse seama de manierele lui alese ?

– Uitați-vă bine în jurul vostru, îi îndemnă Jason pe Kristen și David. Nu ați locuit nici în visele voastre într-o asemenea locuință care nu este de nasul vostru.

Salonul care se vedea la capătul holului era măreț și luxos. Coloane de marmură neagră se înălțau până la tavanul pictat în tonuri pastelate. Pereții erau acoperiți de tapiserii aurite, iar candelabrul uriaș de cristal costase numai el singur o avere.

Pe mesele din lemn prețios care flancau ușa se aflau vaze vechi din bronz, cu desene frumos meșteșugite.

Kristen își închipui cum ar arăta în blugi și în pulovăr în această încăpere, ce deosebire ar fi între opulența decorațiilor și simplitatea hainelor sale. Ce să mai vorbim de David, în salopeta de

lucru şi în cizmele înalte, care ar părea un intrus într-un palat. Jason avea dreptate. Reşedinţa lui nu era de nasul ei şi nici al lui David.

Jason ştiuse să aducă argumentul de necontestat, făcând-o să-şi dea seama de imposibilitatea unei relaţii între ei. O dată, el îi spusese că aparţin unor lumi diferite. Acum era conştientă de adevărul afirmaţiei lui. Nu avea ce căuta la conac. Poate în visurile sale, îşi imaginase că într-o zi va trăi într-o reşedinţă somptuoasă, dar în realitate, acest lucru nu era posibil.

Fără să spună ceva, tânăra îşi îndreptă ţinuta şi-l luă pe David de braţ, păşind cu graţie spre uşa de la intrare, unde se afla James.

Valetul se înclină când cei doi ajunseră în dreptul lui.

— Spune-i Martei că am dus-o pe Kristen acasă, îi zise David cu voce potolită.

Jason îi urmărea cu privirile din scaunul cu rotile, alb la chip şi strângând din dinţi.

Kristen îi aruncă o ultimă privire din pragul uşii, apoi se îndepărtă demnă, la braţul lui David. Totul se terminase între ei. Aparţineau într-adevăr unor lumi diferite...

CAPITOLUL V

In seara următoare, Kristen era în sufragerie, într-un fotoliu, uitându-se la David care citea o carte. Stevie dormea în camera lui, iar mătuşa Marta se afla la conac. Atmosfera era liniştită, dar fata simţea o apăsare dureroasă în suflet. Nu făcuse nimic ca să-l ajute pe Jason, părăsindu-l pentru a doua oară, tocmai când avea mai multă nevoie de ajutorul ei.

Din practica pe care o dobândise la clinica de recuperare, ştia că unii bolnavi reacţionează mai bine când sunt obligaţi să se supună tratamentului dureros, iar alţii când erau luaţi cu binişorul. Există mai multe metode pentru reuşita exerciţiilor de recuperare. Problema era că n-o putuse încerca nici pe una dintre ele cu Jason, deşi era singura în măsură să ştie prin ce chinuri trecea iubitul ei. Nu era corect din partea ei să nu-l ajute pe cel care o gonise. Ce se întâmplase cu el, încât să-şi piardă speranţa de însănătoşire ? Tocmai el, cu o mândrie nemăsurată!

Mândria ei fusese rănită, dar acest fapt n-o împiedicase să analizeze cu luciditate legătura dintre ea şi Jason. Căsătoria lor nu ar fi avut sorţi

de izbândă, din moment ce aflase că el este conte. Ea nu va putea să locuiască niciodată la conac. Realitatea era dureroasă. Trebuia să se resemneze și să renunțe la visele de a fi alături de Jason.

David își ridică ochii din carte și observă încordarea de pe chipul ei.

– Nu te mai chinui din cauza vorbelor lui Jason, o încurajă el. Ne-a alungat de la conac pentru că nu voia să-l compătimim. Este prea orgolios ca să cerșească mila noastră.

– Nu-l apăra. Este nobil și nu se uită la o fată simplă.

– Totuși, îl iubești.

– Mi-a spus că totul s-a sfârșit între noi.

– Nu trebuie să te preocupe faptul că el are un titlu de noblețe. Până acum te-ai înțeles foarte bine cu el, nu ?

– N-am știut că e conte. Am crezut că este un om obișnuit care trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența. La fel ca mine sau ca tine.

– Jason este un om obișnuit, Kris ! N-ai observat că dorea să nu-l privim cu milă ? În situația în care se află, nu-i place să fie înconjurat de cei dragi. Nu ți-a spus că Emma este soția lui, tocmai pentru că nu admitea să cerșească iubirea ta ? Acum te împiedici de faptul că este nobil. Nu renunța la luptă !

David se ridică din fotoliu și puse cartea pe masă.

– Vreau să fii la fel de curajoasă ca până acum. Sunt convins că vei trece peste toate obstacolele care-ți stau în cale.

Tânăra își frângea mâinile continuând să se uite la flăcările din cămin.

– Îmi pare rău că nu pot să-l ajut. Jason s-a schimbat și nu știu cum să mă apropii de el. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu el. Am crezut că-l iubesc, dar acum am impresia că nu l-am iubit cu adevărat. Cum pot să țin la un om pe care nu l-am cunoscut bine ?

– Poți să-i fii de ajutor, susținu David cu tărie, numai cu condiția să-l iubești.

– Oh, David. Poate că nu sunt capabilă să-l iubesc. Nu înțelegi ? Poate că de aceea sunt atâtea obstacole în calea fericirii mele.

– Vorbești de parcă ai crede în predestinare, Kris. Și eu cred. Nu ne rămâne decât să așteptăm ca soarta să se îndure de noi.

* *

Pe la mijlocul lunii ianuarie, destinul bătu la ușa casei mătușii Marta, de data aceasta într-un mod dramatic.

Kristen ațipise de puține minute, când i se păru că aude lătrăturile furioase ale câinelui. Să fi venit un vecin ? La ora asta târzie ?

Ridicându-se în capul oaselor, fata se uită pe fereastră dar nu zări pe nimeni în curte. O senzație ciudată o cuprinse și un miros neplăcut îi atinse nările.

Fumul îi ustura ochii, făcând-o să lăcrimeze. Kristen fu cuprinsă de panică, dar țâșni din pat și deschise ușa camerei.

Pe coridor se înălţau câteva fuioare de fum. Întorcându-se la şifonier, fata îşi înfăşură un pulovăr în jurul gâtului, cufundându-şi nasul în acesta pentru a filtra aerul. Apropiindu-se de scară, zări flăcările care se declanşaseră la parter.

– Mătuşă Marta ! David ! Treziţi-vă ! Casa a luat foc ! ţipă ea, dar vocea îi era sugrumată.

Repezindu-se la uşa dormitorului mătuşii sale, Kristen începu să bată cu pumnii pentru a o trezi. Încercă să mişte clanţa, dar uşa era încuiată.

Brusc, David apăru lângă ea, izbind cu umărul în lemnul masiv al uşii.

– Stevie ? îl întrebă fata împingând uşa.

– Du-te după el. Mă ocup eu de mătuşa ta. Adu-l pe Stevie în camera ta.

Flăcările se înălţau ameninţătoare şi fata se înfioră. David se încordă şi împinse uşa, spunând printre dinţi

– Vom sări de la fereastra ta. Grăbeşte-te !

Kristen fu nevoită să-l zgâlţâie serios pe Stevie care dormea. Fumul era mai gros în dormitorul lui şi devenise de nesuportat. Fata îl înfăşură pe Stevie într-o pătură şi se îndreptă spre uşă. Shaggy zăcea pe covor, schelălăind.

– Mă întorc imediat, Shaggy, zise Kristen ieşind cu copilul în braţe...

În camera ei, David o ajuta pe Marta să coboare pe fereastră, poruncindu-i să se ţină cu mâinile de cearşafurile înnodate la capete.

– Ţine-te bine, Marta. Vei ajunge repede jos. Nu eşti la o înălţime prea mare.

Marta era năucită de fum şi respira cu greutate, dar îl ascultă pe David care îşi scosese capul

pe fereastră pentru a trage aer proaspăt în plămâni.

— Kris ? se întoarse David spre fată. L-ai adus pe Stevie ? Bine, închide uşa.

— Nu încă, zise ea. Mă duc după câine.

— Nu mai ai timp.

Kristen i-l încredinţă pe fiul lui, apoi se repezi pe culoar căutând să ajungă la Shaggy. Câinele nu putea să-şi ridice capul de pe covor.

— Te scot imediat de aici. Ne-ai salvat pe toţi. Nu pot să te abandonez.

Luând câinele în braţe, fata se înapoie pe coridor, dar fumul era atât de gros încât nu mai ştia unde era dormitorul ei. Cu spaima în suflet, Kristen parcurse cei câţiva paşi care o separau de uşa salvatoare, având senzaţia că trecuse o veşnicie.

David îl coborâse pe Stevie şi o prinse pe fată de braţ, poruncindu-i

— Acum, Kris ! Este rândul tău !

Tânăra coborî singură ţinându-se de cearşafurile care ajungeau până la pământ, urmată imediat de David, cu Shaggy cocoţat pe umerii lui.

Pe când se îndepărtau de casă, o bufnitură surdă şi o lumină puternică îi făcură să se întoarcă. Acoperişul casei se prăbuşi, înteţind focul mistuitor. David îl ţinea pe Stevie în braţe, iar Kristen se sprijinea de Marta care gâfâia din cauza efortului. Shaggy îşi revenise şi stătea în patru labe, cu limba scoasă.

Până dimineaţa, din casă nu mai rămăsese decât o grămadă de cenuşă şi temelia de piatră înnegrită.

Kristen tremura din cauza frigului, la fel ca şi

Marta, deoarece ieşiseră în picioarele goale şi cu cămăşile de noapte pe ele. David îşi pusese jeanşii şi cizmele, dar era gol până la brâu. Stevie avea pe umeri o pătură şi începuse să-şi mişte picioarele îngheţate.

Vecinii sosiră imediat cu maşinile pentru a le oferi adăpost. O limuzină opri în spatele grupului de supravieţuitori şi din ea cobori Emma.

– Sunteţi teferi ? David ! exclamă ea, aruncându-se la pieptul lui, suspinând. Jason a avut iarăşi o insomnie şi a zărit focul. M-a trimis în grabă să văd dacă aţi păţit ceva.

– Linişteşte-te, Emma ! spuse David, strângând-o în braţe.

Emma nu putea să-şi stăpânească lacrimile care cădeau pe pieptul lui puternic.

Marta se apropie de Emma şi o apucă de braţ, forţând-o să se întoarcă.

– Crezi că stăpânul conacului ne va găzdui peste noapte ? Vom hotărî mâine unde vom sta.

Emma dădu afirmativ din cap şi Marta le mulţumi vecinilor pentru amabilitatea de care dăduseră dovadă, apoi se urcă în limuzină, urmată de Stevie şi Kristen. David se aşeză lângă scaunul şoferului, iar Shaggy la picioarele lui.

În scurt timp maşina ajunse la conac.

David o ajută pe Marta să intre în hol, apoi o aşeză pe canapeaua de pluş din salon. Kristen luă loc într-un fotoliu, iar James îi puse o compresă rece pe glezna care o durea.

Jason discută prieteneşte cu ea, arătându-se îngrijorat de starea ei. Kristen nu îndrăzni să se arunce la pieptul lui spre a-şi găsi alinarea, aşa

cum făcuse Emma când văzuse că David era teafăr.

Tânăra remarcă o schimbare în înfățișarea contelui. Jason își tunsese părul și nu mai avea privirea pierdută. Kristen se întrebă dacă el își recăpătase încrederea în sine. Chiar și paloarea i se atenuase, obrajii lui căpătând o culoare roz. Ochii căprui aveau acum o scânteiere neobișnuită și fata se înfioră, gândindu-se că este numai în cămașa de noapte. Uitându-se în oglinda mare din perete, observă că este murdară pe față și părul îi este răvășit.

David o ținea pe Emma de talie, iar Stevie se așezase direct pe covor, alături de Shaggy.

— Doctorul Simmons este pe drum, zise Jason cu voce tare. Cum se simte Marta ?

Mătușa lui Kristen mormăi ceva de neînțeles și se strădui să se ridice de pe pernă, dar puterile o părăsiră și rămase întinsă pe canapea, gemând.

— Mătușică ! o strigă Kristen, ce te doare ?

— Cred că m-am rănit la umăr. Am coborât pe cearșafuri, la vârsta mea !...

— Fii mulțumită că ești în viață, o consolă Jason. Cu toții ați avut noroc. Ați trecut printr-o primejdie de moarte.

Întorcându-se către Emma, contele o rugă duios

— Pregătește camerele pentru oaspeți. Sunt sigur că vor să doarmă după spaima pe care au tras-o. Mâine dimineață vom vedea ce e de făcut.

Jason se îndreptă spre camera sa, spunându-i în treacăt lui James

— Rămâi aici până vine doctorul care o va consulta pe Marta.

Emma dădu dovadă de prezenţă de spirit şi-i conduse imediat pe musafiri în camerele lor, ajutând-o pe Kristen să facă paturile, în timp ce David îl îmbăia pe Stevie.

Kristen nu putu să adoarmă, chiar cu coniacul pe care i-l oferise valetul. James îi mărturisise că stăpânul lui îi poruncise să se întoarcă imediat cu paharul gol.

Fata nu-l refuzase, nedorind să-l jignească pe Jason. Apoi făcuse baie şi se pregătise de culcare. După ce-şi uscă părul lung, se întoarse în dormitor, păşind cu picioarele goale pe covorul gros de Aubusson. Camera era mare şi amenajată cu gust. Pereţii erau zugrăviţi în culori calde, iar mobilierul provenea din Franţa. Draperiile de la ferestre şi patul cu baldachin erau mai mult decât îşi imaginase. Cuvertura din mătase albă şi pernele cu feţe din dantelă olandeză întreceau visele cele mai fanteziste. Fata îşi cuprinse faţa cu mâinile, simţindu-se mică şi fără importanţă în această încăpere demnă de un rege. Era clar că locul ei nu era la conac.

*

* *

A doua zi dimineaţa, Kristen se afla singură în salon, având în faţă o ceaşcă de cafea. După câteva minute, mătuşa ei îşi făcu apariţia, cu un braţ în ghips. Zâmbindu-i nepoatei sale, Marta se aşeză pe un scaun şi spuse :

— Bună dimineaţa, draga mea. Cum ai dormit ?

— Bună dimineața, mătușică. Te doare umărul ?

— Acum mă simt mai bine, declară Marta, punându-și mâna sănătoasă pe umărul care-i provoca o durere surdă. Doctorul mi-a dat câteva pastile care mi-au dat o stare de euforie. Acum îmi vine să râd.

Kristen își încruntă sprâncenele, surprinsă de afirmația Martei.

— Am pierdut totul, casa și averea. Nu cred că incendiul este un prilej de râs și totuși, soarta amară mă împinge la veselie. David mi-a spus că nu au mai rămas decât niște ruine din casă. Acum sunt pe cale să-mi pierd și slujba de la conac.

— De ce ?

— Și noi am vrea să știm de ce vrei să ne părăsești, Marta, se auzi vocea lui Jason. Emma împinse scaunul cu rotile până când castelanul putu să-și pună mâna pe brațul valid al menajerei.

— Nu cred că pot să mai lucrez, se văită Marta, arătând spre brațul fixat în ghips. Docorul mi-a spus că va dura mult până voi fi în stare să mă folosesc de braț. Cel puțin șase săptămâni. Va trebui să găsiți altă menajeră. Nimeni nu este de neînlocuit.

— Nu ești vinovată de incendiu, rosti Jason pe un ton înțelegător.

— Nu te necăji, mătușică, o încurajă Kristen, intimidată de prezența lui Jason. Sunt convinsă că părinții mei vor fi bucuroși să te adăpostească până te vindeci complet. De mult timp nu ai fost în California. Acum vremea este plăcută acolo.

Emma interveni în discuţie, uitându-se nemulţumită la Kristen.

— Nu ! Marta nu poate pleca ! Avem nevoie de ea. Jason, spune-i să nu ne părăsească.

Toţi îşi îndreptară privirile spre stăpânul conacului care purta o cămaşă bleu şi pantaloni închişi la culoare. Mâinile sale se sprijineau pe braţele scaunului cu rotile, iar chipul îi era încordat.

— Nu mă pot împotrivi dorinţei Martei.

— Jason ! exclamă Emma uluită. Dar Marta te-a ajutat enorm !

Kristen îşi plecă ochii, mâhnită d· nerecunoştinţa lui Jason. De fapt, la ce se putea aştepta din partea lui ? Să le ofere găzduire celor care nu mai aveau acoperiş deasupra capetelor ?

— Kristen, voi da curs invitaţiei tale, murmură Marta, ascunzându-şi cu greu dezamăgirea. Cred că este de p.eferc.t să părăsesc aceste meleaguri. Voi căuta în altă parte o slujbă.

Întorcându-se către Jason, adăugă

— Voi telefona familiei Duncan pentru a vedea dacă Maude este de acord să mă înlocuiască.

— Duncan ? repetă Emma. Maude Duncan este femeia pe care am cunoscut-o la petrecerea de Crăciun ? Cea care are multe fete ?

Marta îşi încruntă sprâncenele, neplăcut impresionată de tonul Emmei.

— Maude are patru fete. Toate foarte drăguţe.

— Talentate şi harnice, nu-i aşa ? o completă Emma, pe un ton zeflemitor.

Marta reacţionă indignată

— Fetele o ajută mult pe Maude.

— Asta mai lipsea ! exclamă Emma, aşezându-se

pe un scaun. Dacă Maude va fi menajeră la conac, precis va cere fetelor sale s-o ajute şi în felul acesta îl vor deranja pe David.

— Nu cred că fetele lui Maude îl vor împiedica pe David să aibă grijă de animale. De fapt, el a fost azi-dimineaţă la familia Duncan pentru a o ruga pe Maude să accepte ca Stevie să stea cu fetele ei până va găsi o casă în care să locuiască.

— Cum ?! se revoltă Emma. David poate locui foarte bine la conac. Sunt camere suficiente pentru zece oaspeţi. Jason ! spune-i lui David să rămână la noi !

Castelanul păstra aceeaşi atitudine rece.

— Nu pot face nimic pentru David.

— Poţi foarte bine să-l convingi să rămână, se răzvrăti Emma, ridicându-se în picioare.

Jason nu zise nimic, privind nepăsător pe fereastră.

— Vor rămâne cu toţii, dacă insişti, susţinu Emma fără convingere. Pot să am grijă de Stevie, iar Kris o va înlocui pe Marta până când aceasta se înzdrăveneşte. Casa este destul de mare şi poate să-i adăpostească pe toţi.

Jason nu spuse nimic, numai ochii lui avură o scânteiere ciudată.

— Dacă nu le spui musafirilor să rămână, Jason, nu voi mai vorbi niciodată cu tine. Nu vei mai fi tutorele meu. Voi pleca de la conac şi nu mă vei mai vedea niciodată.

Tăcerea adâncă din încăpere era întreruptă doar de ticăitul pendulei şi lătratul câinelui ce se gudura la picioarele lui Stevie aflat în curte.

Într-un târziu, Jason își întoarse privirile spre Marta, spunându-i cu voce gravă :

– Ai auzit ce a spus Emma. Ce părere ai ?

– Nu știu ce să zic ! exclamă Marta. Cred că este vorba nu numai de permisiunea de a locui la conac. Poate că medicamentele pe care le-am luat mi-au tulburat vederea, am impresia că totul se învârtește în jurul meu. Vreau să aflu dacă doriți să rămân, sir ?

– Te rog să rămâi, Marta, șopti el.

– Cu plăcere, numai că eu n-aș vrea să fiu o povară.

– Nu mă vei incomoda defel, o asigură Jason clătinând din cap. Privind-o țintă în ochi pe Kristen, el o întrebă pe un ton aspru :

– Ce intenție ai ? Vrei s-o înlocuiești pe mătușa ta până când se va însănătoși ?

Fata își mușcă buzele, închipuindu-și momentele dificile pe care le va trăi la conac. Jason nu dorea ca ea să fie alături de el. Clădirea era mare și neprimitoare. Nu va trece mult timp și Jason îi va spune să-l lase în pace.

Emma interveni imediat, intrigată de tăcerea fetei

– Bineînțeles că va fi menajera conacului. Vino cu mine, Kris, să-ți arăt unde se află bucătăria. Te rog să pregătești masa. Marta, nu te ridica ! Timp de șase săptămâni, vom avea noi grijă de tine. Sunt sigură că nepoata ta se va descurca de minune.

Fără să aștepte răspunsul, Emma o luă de braț pe Kristen și o conduse la bucătărie.

– Ce te-a apucat ? De ce ai tăcut ? o mustră Emma așezându-se pe un scaun. Este o ocazie uni-

că, pe care nu putem s-o ratăm. Acum vei putea locui aici şi-l vei putea ajuta pe Jason.

– Emma, cred că el nu vrea ca eu să locuiesc la conac.

Verişoara lui Jason nu se lăsă convinsă şi insistă

– Nu-l iubeşti pe Jason ?

– Vărul tău mi-a mărturisit că, pentru el, dragostea nu înseamnă nimic. Poate că are dreptate. Nu pot locui în aceeaşi casă cu el. De ce ai fost atât de categorică ?

– Am impresia că ai înnebunit ! Nu vrei să-l ajuţi ?

Kristen îşi umezi buzele afirmând cu tărie în glas

– Jason nu doreşte ca eu să-l ajut !

– Chiar dacă a refuzat îngrijirea ta, n-ai remarcat că Jason s-a schimbat în ultima vreme ? Nu mai este descurajat şi are altă atitudine faţă de viaţă. Revederea cu tine l-a determinat să-şi tundă părul şi să fie mai amabil cu cei din jurul său. De la Crăciun...

Emma se opri, bătând cu piciorul în duşumea.

– Nu eşti atentă la ce-ţi spun ? Nu-ţi pasă de Jason ?

– Nu mai ştiu nici eu ce simt cu adevărat faţă de el. Nu aparţinem aceleiaşi lumi, afirmă Kristen arătând cu mâna spre halatul pe care-l purta. Este al lui Jason, nu-i aşa ?

Emma dădu afirmativ din cap. Halatul de mătase era lung şi se vedea că aparţine unui bărbat.

– Nu am purtat niciodată un halat de mătase, continuă Kristen, şi nici n-am dormit într-o cameră

atât de luxoasă ca aceea pe care mi-ai oferit-o noaptea trecută. Uită-te în jur, Emma, și uită-te apoi la mine. Eu nu mă văd trăind în această casă. N-am haine scumpe și nici nu știu cum să mă comport la masă. Habar n-am ce tacâmuri trebuie folosite la prânz și la cină. Niciodată nu voi fi o castelană.

– Erai pe punctul de a te mărita cu Jason !

– N-am știut că el este nobil.

– Te potrivești de minune cu Jason ! Amândoi sunteți la fel de orgolioși și de încăpățânați ! Jason nu acceptă mila ta, iar tu nu ești de acord cu ospitalitatea lui ! Dumnezeule mare ! Nu te gândești că mândria te împiedică să-l ajuți ? Are atâta nevoie de tine !

Kristen simți un fior rece străbătându-i trupul. Oricare ar fi fost relația dintre ea și Jason, acum cei doi se aflau într-un impas și nici unul dintre ei nu avea curajul să mărturisească acest lucru.

– Ce obișnuiește Marta să pregătească la micul dejun ? se resemnă fata. Voi căuta s-o înlocuiesc pe mătușa mea timp de șase săptămâni, după care voi pleca acasă.

CAPITOLUL VI

Kristen nu asistase la discuţia dintre Jason şi David, dar spre bucuria ei îl văzu pe David la cină. Emma era numai un zâmbet, neascunzându-şi mulţumirea.

Salonul era elegant şi spaţios. Emma insistase s-o ajute pe noua menajeră în primele zile, şi pe strălucitoarea faţă de masă din damasc alb pusese tacâmuri de argint şi pahare de cristal. În capul mesei, trona un sfeşnic în care ardeau lumânări iar în dreptul farfuriilor erau aşezate crenguţe de brad culese de Stevie în după-amiaza aceea.

David era tăcut şi purta o haină neagră şi pantaloni albi. Emma stătea lângă el, iar Stevie era aşezat lângă Marta, în partea cealaltă a mesei.

— Mă simt minunat, zise Emma surâzând. Pentru prima dată în viaţa mea am impresia că luăm masa în familie. Păcat că James şi Alan nu sunt cu noi.

— I-am invitat şi pe ei, aşa cum mi-ai spus, murmură Marta, dar au preferat să mănânce în bucătărie, unde se simt în largul lor.

Kristen aduse ultimul platou cu cartofi prăjiţi şi-l puse pe masă.

— Am uitat ceva ? întrebă ea.

— Nu, răspunse castelanul, cu un aer senioral. Jason arăta într-adevăr superb.

— Ai adus destulă mâncare pentru a hrăni un sat întreg, adăugă el. Aşa cum a spus Emma, suntem o familie fericită. Te-am aşteptat să te aşezi la masă pentru a începe cina.

Kristen se uită la el, admirându-i ţinuta impecabilă şi distincţia cu care vorbea. Cu greu şi-ar fi imaginat cineva că stăpânul conacului nu putea să se deplaseze singur.

Emma nu se consultase cu nimeni când aranjase scaunele şi acum Kristen se înroşi, remarcând că singurul loc liber era lângă Jason. Privirea Emmei era nevinovată şi noua menajeră fu nevoită să stea în dreapta lui Jason.

În timpul cinei, nimeni nu scoase o vorbă, în timp ce farfuriile erau umplute, iar platourile mutate în dreptul fiecăruia. Chiar şi Stevie era neobişnuit de tăcut, impresionat de atmosfera solemnă din salon. Kristen abia mânca, fiind atentă să nu facă o mişcare greşită cu furculiţa.

„Numai de nu m-aş păta pe rochie", îşi spuse ea, speriată de privirea rece pe care i-o aruncase Jason. Era evident că aştepta ca ea să vorbească, dar sărmana fată nu ştia ce să spună.

— Nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru hainele pe care mi le-ai dăruit, zise ea spărgând tăcerea stânjenitoare.

David continua să se uite în farfurie, iar Emma părea amuzată.

Jason clătină din cap.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

— Ba da, susţinu Marta. Şi eu sunt la fel de mulţumită de veşmintele pe care le-am primit. N-am purtat niciodată o rochie ca asta, arătă ea spre toaleta elegantă de mătase purpurie. Nepoata mea arată minunat în rochia verde, nu-i aşa ?

— Emma a ales-o, afirmă Jason. Ei trebuie să-i mulţumeşti, nu mie. Dacă ar fi după mine, aş prefera să o văd pe Kris în halatul meu. Nu m-am simţit bine în el.

Marta rămase cu gura căscată, neştiind ce să spună, observând îmbujorarea de pe chipul lui Kristen.

— Nu mă îndoiesc că Emma a făcut o alegere cu gust, dar hainele au fost cumpărate de tine, afirmă Kristen, căutând să-şi păstreze o ţinută dreaptă. Când vom avea posibilitatea, îţi vom înapoia banii.

Jason puse furculiţa şi cuţitul pe masă, încercând să-şi ascundă tremurul mâinilor.

— Dacă doreşti, îţi voi scădea valoarea hainelor din salariu. Te voi plăti cât timp vei fi menajera mea.

— Mă simt mai liniştită acum, zise Kristen. Căutând să schimbe subiectul, ea adăugă cu un surâs politicos Te rog să guşti din mazăre. Am aflat că este din grădina ta. Este un deliciu, îl îmbie ea întinzându-i castronul.

Castelanul o fulgeră din ochi, având în gând să-i dea o replică tăioasă, dar se stăpâni şi de data asta, punându-şi două linguri de sote în farfurie.

Conversaţia se lega cu dificultate, limitându-se la remarci banale despre felurile de mâncare şi

Kristen respiră uşurată când îşi termină cafeaua. Ducându-se în bucătărie, fata se lăsă să cadă pe un scaun, spunându-şi că dacă mesele vor decurge în aceeaşi atmosferă austeră, va ajunge să guste câte puţin dintr-un singur fel, fără să aibă poftă de mâncare. Tânăra spălă farfuriile şi făcu ordine în încăpere, apoi îşi şterse mâinile pe un prosop. Terminându-şi treaba, îşi scoase şorţul mătuşii, admirând fineţea materialului din care era confecţionată rochia primită de la Jason. Ridicându-şi ochii, avu surpriza să-l vadă pe stăpânul conacului în dreptul uşii. După atitudinea lui binevoitoare, putea deduce că el urmărise de câteva minute mişcările ei.

– Doreşti ceva ? îl întrebă ea neliniştită.

– De ce te fereşti de mine ?

Tulburată, Kristen îşi împreună mâinile, neîndrăznind să deschidă gura.

– Răspunde-mi, de ce taci ?

– Acum sunt servitoarea ta şi nu îndrăznesc să fiu apropiată cu cel care m-a ajutat. Trebuie să fiu respectuoasă şi harnică. Nu asta doreşti din partea mea ?

El îşi miji ochii în care scânteia mânia.

– Nu eşti servitoarea mea.

– M-ai rugat să fiu menajera ta.

– Crezi că am dorit acest lucru ?

– Nu, recunoscu ea. Ai fost forţat de împrejurări şi nici eu nu am dorit să locuiesc la conac. Mi-ai arătat că nu aparţin lumii tale. Nu te frământa prea mult, şase săptămâni trec foarte repede şi voi pleca imediat de aici.

– Nu doresc să pleci ! replică Jason, apropiin-

du-se de ea. Fața lui era crispată și mâinile îi tremurau de emoție. Nu vreau să te simți umilită ! afirmă el, apucând-o de încheietura mâinii pe fata care amuțise.

Mândria o îndemna să-i dea o replică tăioasă, deoarece acceptase să fie menajeră din iubire pentru el. Nu considera că se umilește dacă are grijă de casa lui.

— Nu m-am umilit, spuse ea pe un ton demn. A fost firesc să-ți mulțumesc pentru hainele pe care mi le-ai cumpărat. Îmi voi îndeplini cu conștiinciozitate sarcinile de menajeră, dar nu voi depăși limitele bunului-simț. Voi păstra distanța dintre o servitoare și stăpânul ei.

— Nu vreau să fii servitoarea mea.

— Dacă nu ești mulțumit de mine...

Kristen scoase un țipăt, căci Jason îi răsuci mâna obligând-o să îngenuncheze.

— Te prefaci că nu-mi înțelegi vorbele, Kris. În ochii mei ești la fel de importantă ca oricare altă persoană. Te-am admirat chiar, deoarece ți-am propus cândva să ne căsătorim. Din păcate, accidentul a pus capăt intenției mele.

Mâna cealaltă se încleștase pe brațul scaunului rulant, iar vocea lui deveni mai blândă.

— Nu vreau să te comporți ca o servitoare umilă care se adresează cu respect unui nobil. Uită că am un titlu de noblețe !

— Nu pot uita, șopti fata, gata să izbucnească în plâns.

Jason își încruntă sprâncenele și o strânse mai tare de încheietura mâinii.

— Trebuie să uiți că ești menajera mea !

Kristen îl privi deznădăjduită. Chiar dacă iubitul ei aparținea altei lumi, sentimentele ei nu se schimbaseră. Era mai îndrăgostită ca niciodată de el, dar știa că este cazul să pună capăt acestei relații cu Jason.

– Nu am fost de acord să fiu menajeră de dragul tău, zise ea cu voce rece. Vreau s-o ajut pe mătușa mea care și-a pierdut tot avutul în incendiu. O voi înlocui până în ziua când va putea să reia treburile la conac, apoi voi pleca acasă. Până atunci voi căuta să stau cât mai departe de tine. Nu vei simți că locuiesc aici. Nu te voi deranja deloc.

– La naiba, Kris ! izbucni Jason, punându-și mâinile pe umerii tinerei. Ochii lui ardeau de pasiune. Fără să mai adauge ceva, el o atrase la pieptul său și o sărută apăsat pe buze.

Sărutarea o zăpăci pe Kristen care încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui, însă el o reținu, dezmierdându-i spatele.

Buzele lui erau calde și umede, iar fata nu se mai împotrivi, răspunzând sărutării cu o ardoare care o cutremură. Ceea ce conta era că se afla în brațele iubitului ei, așa cum visase în toate nopțile. Bucuroasă că este din nou cu Jason, tânăra trecu peste orice reținere, învingându-și orgoliul, și-l dezmierdă pe umeri și pe ceafă. Își petrecu mâinile prin părul lui mătăsos și scoase un suspin sfâșietor

– Oh, Jason, Jason !

Nu putea să se gândească la despărțirea de el. Suferise mult, fiind departe de cel pe care-l iubea. Acum Jason era cu ea. Era al ei. Pentru câteva

clipe, aparţineau unul celuilalt. Nimic nu era mai frumos decât simţământul că fericirea este atât de aproape. Erau doi îndrăgostiţi obişnuiţi. Jason nu mai era stăpânul conacului iar ea nu mai era servitoarea lui. El nu mai era neputincios, ci un bărbat care împărtăşeşte cu o femeie cele mai plăcute emoţii, uitând pe moment că are o infirmitate fizică. Era un bărbat cu numele de Jason Caine şi ea îl iubea nebuneşte.

El îşi îndepărtă capul, privind duios chipul ei frumos. Tânăra clipi din genele ei aurii, uitându-se pierdută la Jason care zâmbea.

– Aşa ne sărutam când ne-am cunoscut. Îţi aminteşti cât de fericiţi am fost ? murmură el, continuând să o mângâie tandru pe păr. Nu era nici un obstacol în calea fericirii noastre nici diferenţe de clasă şi nici sănătatea sau mândria. Eram pur şi simplu doi îndrăgostiţi care nu se gândeau decât la ei.

Kristen se înfioră. Zâmbetul lui cald îi aminti de clipele petrecute în California, pe plaja udată de ploaie. Atunci Jason devenise pentru ea tot ce era mai important pe lume un bărbat înalt şi vânjos, debordând de viaţă şi veselie, un bărbat cum nu mai întâlnise în viaţa ei. Farmecul şi fascinaţia lui, conversaţia aleasă şi dragostea lui sinceră nu puteau decât să-i stârnească o pasiune la fel de puternică.

– Da, îmi amintesc, şopti Kristen tulburată, uitându-se în ochii lui. Cât de uimitor era faptul că şi el păstrase în memorie scenele de tandreţe de odinioară !

— Atunci mă iubeai, murmură el, mângâindu-i pletele blonde.

— Te-am iubit mereu, Jason, îi mărturisi ea înduioșată.

Vocea lui blândă, dezmierdările ameţitoare şi amintirile duioase o emoţionară pe Kristen care închise ochii, lăsându-şi capul pe pieptul iubitului ei.

— Kris, Kris ! exclamă el surescitat.

— Da, spuse ea, tremurând din tot corpul. Degetele ei îi desfăcură nasturii de la cămașă şi alunecară pe părul cârlionţat.

— De câte ori am rămas treaz nopţile, retrăind momentele minunate din trecut. Întotdeauna ai fost generoasă şi bună. Oh, Doamne ! Cât de mult regret că nu pot să te fac fericită !

Jason îşi plecă privirile, apoi avu o tresărire, retrăgându-și braţele.

— Este prea dureros ! se lamentă el, cu voce schimbată. Este prea mult ! Nu mai pot îndura. Trecutul nu poate fi reînviat !

Ceva se rupse în sufletul fetei, dar disperarea din ochii lui îi spunea că Jason avea dreptate. Privirile li se întâlniră și amândoi știură că zbuciumul lor este inutil. Dragostea care îi apropiase nu putea avea un deznodământ fericit. Tăcerea care se lăsă în încăpere era apăsătoare şi chinuitoare.

— Te iubesc, Jason, declară Kristen într-un târziu. Oriunde voi fi și orice voi face, dragostea pe care ți-o port mă va însoţi mereu.

— Nu este bine, remarcă el cu amărăciune.

— Știu, recunoscu tânăra, stăpânindu-se să nu

plângă. Deşi vreau să mă gândesc la altceva, imaginea ta nu-mi iese din minte.

Kristen era copleşită de destinul lor potrivnic, Jason îşi întoarse scaunul cu rotile şi se îndreptă spre camera sa, lăsând-o pe fată pradă disperării.

*

* *

Zilele se scurseră într-o monotonie dezolantă pentru Kristen. Când îl întâlnea la masă, Jason se comporta politicos dar distant şi ea i se adresa pe un ton firesc. Fata era surprinsă de faptul că putea să aibă grijă de o casă atât de mare.

— Munca este aceeaşi ca la ferma mea, îi spuse Marta într-o seară, după cină în timp ce Kristen spăla vasele în bucătărie, numai că totul este la o scară mărită. Nu te speria de dimensiunile camerelor. Dacă faci curat fără să te grăbeşti, vei constata cu uimire că îţi vine uşor să treci prin toate încăperile.

Kristen îşi şterse mâinile surâzându-i Martei şi turnă cafea în două ceşti, apoi luă loc la masă.

— Ai dreptate, mătuşică. La început l-am suspectat pe castelan că este împotriva servitorilor, concediindu-i după câteva zile. Mi-a fost teamă că nu voi face faţă treburilor, dar până la urmă m-am obişnuit cu munca.

— Ţi-am spus că este o slujbă importantă, draga mea. Înainte să fi locuit noi la conac, camerele erau încuiate, iar castelanul ieşea foarte rar din dormitorul său. Putea să fie praf în toate încăperile, căci nimeni nu se interesa de curăţenie.

— Acum, castelanul este foarte vigilent. Am remarcat că ești mirată de atenția pe care mi-o acordă stăpânul conacului.

Marta rămase tăcută câteva clipe, apoi zâmbi cu subînțeles

— Nu sunt oarbă să nu-mi dau seama că atenția cu care ești înconjurată nu se datorează numai faptului că trebuie să ai grijă de casă. Ești drăguță, chiar dacă puțin cam slabă. Castelanul pare fermecat de tine. Am fost uimită de afirmația că-i place să te vadă în halatul lui. Am impresia că este atras de tine, deoarece bănuiește că ai avut o decepție sentimentală, la fel ca el.

— Nu cred că acesta este motivul pentru care manifestă simpatie față de mine. Sper că n-ai vorbit nimănui de experiența mea nefericită ?

— Bineînțeles că am fost mută ca un pește. Nu mă dumiresc, draga mea, de ce vrei să ții ascuns acest lucru. Au trecut câteva luni de când ești aici. Ai trecut printr-o mare primejdie și era cât pe ce să-ți pierzi piciorul și nu te ferești să umbli în rochie, fără a-ți ascunde cicatricele. Ai putea să-i insufli și lui mai mult curaj. Mai ales acum.

Kristen o întrerupse, mirată

— De ce acum ?

— James mi-a spus că doctorul a reușit să-l examineze azi pe castelan.

Fata articulă încet, sugrumată de emoție

— Este vreo speranță ? Se va face bine ?

Marta sorbi o înghițitură de cafea, sporind nerăbdarea nepoatei sale și surâse observând in-

teresul pe care-l purta Kristen stăpânului conacului.

— Se pare că durerile de la picioare au devenit mai puternice și mai dese, dar el a refuzat cu încăpățânare să fie examinat de doctor. Astăzi, când medicul a venit să vadă cum se comportă umărul meu, James l-a dus și la castelan.

Kristen dădu gânditoare din cap, știind că lui James nu-i plăcea să-i fie încălcate poruncile.

— Doctorul a fost de părere că durerile reprezintă un semn bun. Procesul de vindecare se apropie de sfârșit. Acum înțelegi de ce are nevoie de sprijinul tău ? Poți să-i fii de un real ajutor.

— În ce mod ?

— James mi-a relatat că doctorul i-a indicat să facă exerciții de recuperare și că stăpânul conacului a refuzat categoric să se supună tratamentului.

— De ce ? Recuperarea ar putea da rezultate nesperate.

— Nu știu ce e în mintea lui. În ultimul timp, mi s-a părut mai trist și mai abătut. Poate că te va asculta pe tine, dacă-i vei mărturisi cât te-ai chinuit până ce piciorul tău s-a vindecat. Recuperarea a durat la tine câțiva ani, nu-i așa ?

— Ce a spus medicul în privința lui Jason ?

— A vorbit cu James și i-a arătat câteva exerciții ușoare cu care să înceapă, dar domnul Caine nici n-a vrut să audă de așa ceva. Este de o încăpățânare fantastică.

Tânăra își mușcă buzele, exclamând cu regret în glas

— Am impresia că nu dorește să pășească din nou pe propriile picioare !

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, zise Marta. James mi-a destăinuit că stăpânul conacului şi-a pierdut speranţa în vindecare şi refuză să se supună exerciţiilor pentru că nu vrea să se chinuiască degeaba.

Nepoata ei se întunecă la faţă.

— Este absurd ! Cel puţin să facă o încercare.

— Bănuiesc că resemnarea lui este pricinuită de refuzul iubitei sale de a se mărita cu el. Îţi aminteşti că ţi-am vorbit de ea când ai venit la mine ? Nu cred că stăpânul conacului a uitat-o. Se teme că ea s-a măritat cu altul şi că vindecarea lui este tardivă. Tu singură poţi să-l faci să nu se mai gândească la fosta lui logodnică. Ce zici, eşti de acord să discuţi cu el ?

Două lacrimi se prelinseră pe obrajii fetei.

— Oh, mătuşică ! Eu nu l-am respins ! izbucni ea. Jason nu mi-a spus că a avut un accident. Dacă aş fi ştiut acest lucru, aş fi rămas lângă el să-l ajut. Mi-a spus că este căsătorit şi că nu mai putem să ne vedem. De aceea l-am părăsit !

Marta făcu ochii mari de uimire.

— Asta înseamnă că...

— Da. Eu sunt fata cu care trebuia să se însoare anul trecut. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că a avut un accident. Habar n-am avut că este nobil. Am venit la tine, tocmai pentru a-l uita. Ce ironie a sorţii ! Am ajuns menajera lui !

— N-am ştiut că tu... că voi... Am bănuit că vă cunoaşteţi, dar niciodată...

Kristen îşi şterse lacrimile cu un gest nervos.

— Nu a fost nimic între noi. Casa aceasta nu se potriveşte cu condiţia mea umilă.

— Amintește-ți că atunci când erai mică visai să locuiești la conac. Îl iubești pe castelan, nu-i așa ?

— Asta nu are nici o legătură cu starea lui.

— Ba are, draga mea. Dragostea poate face minuni. Cu cât îl iubești mai mult, cu atât ai obligația să-l ajuți. Trebuie să ai grijă de el, chiar dacă este încăpățânat. Nu te descuraja. Vei regreta toată viața dacă acum nu-i dai o mână de ajutor. Poate că nu va asculta de sfatul tău, dar ai datoria să încerci să-l convingi de necesitatea începerii tratamentului.

Marta se ridică de la masă și se duse la chiuvetă să-și spele ceașca și nu remarcă îngrijorarea de pe chipul nepoatei sale.

„Ce datorie să am ? se întrebă aceasta. Jason n-a acceptat să-l îngrijesc și mi-e teamă să nu se răstească din nou la mine".

Trecuse o săptămână și Kristen nu găsise încă ocazia să discute între patru ochi cu Jason.

Într-o după-amiază, după ce-și terminase treburile, ieși să facă o plimbare. Se obișnuise de câtiva ani să meargă pe jos pentru a-și limpezi gândurile. Era spre sfârșitul lunii ianuarie și timpul era rece. Ninsese din belșug, iar zăpada se așternuse peste câmpuri, dar Kristen se hotărî să străbată distanța care o separa de locul unde se înălțase casa mătușii decât să stea la conac, frământându-se la gândul cum ar putea să discute cu

Jason despre necesitatea de a respecta recomandarea doctorului. Dragostea nu este binevenită, dacă nu este împărtăşită şi de cel iubit.

Fata se aşeză pe banca de lângă poarta fermei care fusese a mătuşii ei, zăbovind câteva minute, înainte de a se întoarce la conac. Vântul spulberase zăpada şi ochii tinerei se roteau încet, admirând frumuseţea peisajului. James o sfătuise să se bucure de prezenţa zăpezii, deoarece în acest anotimp de obicei ploua. Fermierii care cultivau tutun erau îngrijoraţi, fiind nesiguri de recolta viitoare.

Nu peste multă vreme vor începe semănăturile de primăvară, îşi zise Kristen, lăsându-şi privirea să rătăcească până departe în zare. Mătuşa sa primise o ofertă din partea unui vecin şi avea de gând să-i vândă acestuia pământul. Stăpânul conacului îi oferise găzduire şi nu mai trebuia să se gândească la construirea unei alte case, iar exploatarea pământului cerea multă trudă. Marta ajunsese la o vârstă înaintată şi nu mai avea putere să muncească, iar David îşi exprimase dorinţa de a se întoarce în Anglia, printre conaţionalii săi din Cornwall.

Kristen luă în pumni puţină zăpadă şi făcu un bulgăre pe care-l aruncă spre un copac, fără să-l nimerească.

„Numai eu n-am nici un ţel în viaţă, se gândi ea, făcând o grimasă. În loc să-mi croiesc un drum în viaţă, stau aici aşteptând o minune. Trebuie să mă întorc în California şi să-mi găsesc o slujbă. Sunt hotărâtă să nu-i scriu mătuşii Marta, cu speranţa că în răspunsurile ei voi afla vreo veste de-

spre Jason. Peste câteva săptămâni voi reuşi să-l uit.

– Kris ? Ce faci aici ?

Fata tresări, zărindu-l pe David lângă ea. Cufundată în gânduri, nici nu băgase de seamă de venirea lui.

– Oh, David ! exclamă Kristen, privindu-l printre genele care clipeau speriate.

David puse jos geanta de voiaj şi-şi dezmorţi braţele.

– Vrei să capeţi o pneumonie ?

– Nu e nici o primejdie, îl linişti ea. Am haine călduroase. Tânăra purta o canadiană albastră umplută cu puf de pinguin, ghete negre şi jeanşi care o fereau de umezeală.

– Mă bucur că nu i te mai împotriveşti lui Jason în privinţa hainelor. Arăţi minunat !

Ea se înroşi în obraji, ruşinată.

– Ţin socoteala fiecărui ban pe care-l cheltuieşte cu mine, şi când mă voi înapoia acasă, îi voi restitui suma până la ultimul cent.

– Ai zăpadă pe haine. Stai de mult aici ?

– Cât e ceasul ?

– Cinci şi jumătate.

– Oh, ce târziu s-a făcut ! Mătuşa Marta trebuie să fie îngrijorată, neştiind unde sunt. Am vrut să mă plimb puţin. Cred că am pierdut noţiunea timpului.

– Nu te grăbi, Kris, spuse David, curăţind zăpada de pe bancă pentru a se aşeza. Stai lângă mine, o îndemnă el. Vreau să discutăm câteva minute. Sunt sigur că Marta a pus slujnicele la treabă.

De aceea le-a angajat, nu ? Mătuşa ta ştie că nu eşti departe de conac.

Fata luă loc şi-l privi pe David, aşteptând ca el să-i spună ce voia de la ea.

— Bine că putem sta de vorbă, începu el, scoţându-şi pălăria pe care o scutură cu putere. După ce-şi trecu mâna prin părul strălucitor, David îşi puse pălăria pe cap, continuând calm zilele sunt scurte şi tu eşti mereu ocupată.

— Nu mă plâng de treabă. Şi tu trudeşti de dimineaţa până seara.

— Cel puţin eu am câţiva argaţi care mă ajută. Nu sunt atât de mândru încât să refuz sprijinul lor.

Kris bătători cu ghetele zăpada de sub picioare, simţindu-se stânjenită de afirmaţia lui.

— Nu-mi place să am grija altora când muncesc. Fetele pe care le-a adus mătuşa mă încurcă. De aceea, prefer să fac curăţenie singură.

— Trebuie să ieşi mai des, Kris. De ce n-o însoţeşti pe Emma în plimbările sale ? Cât de încântată a fost de vizitele pe care le-a făcut comunităţii Amish ! S-a împrietenit chiar cu o familie. Emma este impresionată de modul de viaţă pe care-l duc olandezii din Pennsylvania. Ştii că ei nu merg cu maşina şi că nu folosesc curentul electric ? N-au nici oglinzi în casă. Trebuie să te duci cu Emma şi să vezi cât de simplu trăiesc prietenii ei. Nu mi-e teamă că ea ar putea să le adopte religia, dar sunt încredinţat că traiul lor modest poate fi o pildă pentru oricine. Ai nevoie de destindere. Duci o viaţă prea monotonă.

Kristen înălţă din umeri.

– Nu mă simt obosită. Şederea mea la castel nu va dura prea multă vreme.

– Ai de gând să pleci când umărul Martei se va vindeca ?

Fata încuviinţă din cap.

– Nu voi mai avea nici un motiv să zăbovesc pe aceste meleaguri. Nu mă simt legată de conac.

David se uită lung în ochii ei, apoi deschise gura, rostind cu voce gravă :

– Unii oameni se folosesc de bani pentru a obţine afecţiunea celor dragi, dar sunt convins că averea nu este o stavilă în calea fericirii tale şi a lui Jason.

Ochii ei verzi avură o licărire ciudată.

– Jason este un om foarte bogat. Pe zi ce trece, am impresia că locul meu nu este alături de el.

– Asta nu trebuie să te îndemne să-l părăseşti. Crezi că este fericit dacă este bogat ?

– Da. Jason se simte bine dacă are bani.

– Sunt sigur că şi-ar da toată averea pentru a-şi redobândi sănătatea.

– Jason nu are voinţă ! replică ea, ridicându-se de pe bancă. Doctorul l-a sfătuit să înceapă exerciţiile de recuperare şi el se încăpăţânează ca un catâr !

– De aceea trebuie să-l ajuţi ! susţinu David cu convingere. Numai tu poţi să-l influenţezi. Vorbeşte cu el şi arată-i cât de important este să încerce să meargă din nou.

– Jason refuză sprijinul meu.

– Numai în aparenţă. **Are nevoie** de tine. Dacă-l iubeşti.

– Te rog, nu mă mai cicăli. Mătuşa Marta mi-a

reproșat că dragostea mea nu este un sfetnic bun. Cum să-l ajut, dacă Jason nu-mi dă voie să mă apropii de el ? Nu ai observat că la cină nu vorbește cu nimeni ? Are o privire pierdută și este cu gândul aiurea. Dacă n-ar fi Emma, mătușa și cu tine, masa s-ar desfășura într-o tăcere de gheață.

David întări spusele ei, dând din cap.

– Ai dreptate, recunoscu el, punându-și mănușile de piele. Singura soluție este să-l ajuți fără voia lui, o îndemnă el ridicându-se în picioare și scuturându-și zăpada de pe haine. Orice femeie este destul de șireată încât să-l facă pe iubitul ei să creadă că acționează din proprie inițiativă, deși el nu face altceva decât să se supună îndemnurilor ei meșteșugit ticluite. În seara asta îl voi duce eu pe Stevie la culcare, și-i voi spune Emmei să-l convingă pe Jason să citească o carte în bibliotecă. Vei putea să discuți cu el invocând un pretext oarecare.

– Mă va repezi și nu mă va lăsa să rostesc o vorbă.

David o apucă de bărbie și-și aținti privirile în ochii ei.

– Nu mai pierde timpul ! Dacă-l iubești așa cum bănuiesc, vei trece peste mândrie și vei deveni reazemul de care are nevoie Jason. Doar tu poți să-l ajuți să meargă din nou.

– De ce crezi că trebuie să mă umilesc ? îl întrebă Kristen, bosumflându-se.

– Îl cunosc foarte bine pe Jason. Acordă-i această șansă. Ești singura persoană de care va asculta.

Fata se hotărî să încerce, deoarece iubirea îi însuflețea întreaga ființă.

CAPITOLUL VII

Kristen deschise ușa și pătrunse în bibliotecă. Încăperea era pustie. Fata își netezi fusta din catifea neagră și-și aranjă bluza albă, întrebându-se de ce Jason plecase așa de repede. Să fi întârziat ea atât de mult ? Trecuseră, ce-i drept, câteva minute în bucătărie, până când spălase vasele și pardoseala, dar se îmbrăcase în grabă și venise într-un suflet să-l întâlnească pe castelan, așa cum îi promisese lui David.

Pentru a-și potoli bătăile inimii, Kristen începu să se uite la cărțile din rafturile de stejar care se înălțau până la tavan. Câte întâmplări dramatice, câte istorisiri celebre erau cuprinse între filele volumelor legate în piele ! Câte idealuri risipite și câte iubiri deșarte !

Dintre toate camerele din conac, biblioteca îi era cea mai dragă. Toată viața visase să stea la masă și să întoarcă paginile cărților care conțineau întreaga înțelepciune a lumii. Focul din căminul de marmură ardea vioi, răspândind o căldură îmbietoare.

O oglindă imensă reflecta flăcările jucăușe.

Prin ferestrele largi, care aveau draperii grele

din brocart franţuzesc, se vedeau câmpurile acoperite de nea şi copacii care sclipeau în lumina argintie a lunii.

Fotoliile din piele de Cordoba o îndemnau la lectură, iar lampa aprinsă de pe masa masivă din lemn sculptat aveau un abajur cu franjuri de culoare albă.

Parchetul ceruit era bine lustruit. Odinioară, podeaua fusese acoperită de un covor mare, persan, dar Marta poruncise să fie scos deoarece scaunul cu rotile al lui Jason se împiedica de el. James trebuia să împingă scaunul şi castelanul dorea să se deplaseze singur de la un raft la altul, îi menţionase mătuşa ei.

Deodată, Kristen auzi vocea lui Jason pe coridor şi se retrase în penumbră, sprijinindu-se cu spatele de raft.

– Emma, nu vreau să stau în bibliotecă. Du-mă în biroul meu.

Emma deschise uşa, fără să dea curs ordinului lui Jason, şi împinse scaunul cu rotile până în dreptul căminului.

– Este mult mai plăcut aici, argumentă ea pe un ton convingător. În plus, suntem singuri. De ce nu eşti de acord să dăm o petrecere ?

– Nu-ţi dai seama cât va trebui Kris să muncească ?

– N-ai fost de acord ca Marta să aducă două slujnice pentru a o ajuta pe noua menajeră ?

Jason îşi desfăcu cravata cu un gest nervos şi se descheie la cămaşă.

– Să nu mai discutăm, Emma. N-are rost să insişti.

— Nu pot renunţa la petrecere. Mâine este ziua mea de naştere.

— N-ai decât să-ţi inviţi prietenii la ceai. O petrecere este prea zgomotoasă.

— Ce fel de tutore eşti ? se încruntă Emma, dându-şi părul pe spate. Voi împlini douăzeci şi cinci de ani. Este o zi însemnată pentru mine. M-am aşteptat să fii bucuros că nu-ţi voi mai fi o povară.

Jason respiră adânc şi-şi petrecu o mână prin păr, uitându-se la chipul mânios al Emmei.

— Nu s-ar spune că te-ai maturizat. De ce vrei să o istoveşti pe Kris ?

— Ce-ţi pasă de truda menajerei ? se răţoi Emma, agitând un braţ. Rochia albastră îi punea în evidenţă auriul buclelor şi talia subţire. Bătând din picior, Emma continuă pe un ton agresiv

— Kristen trebuie să-şi facă treaba. Ce contează că va avea de lucru în plus ? Nu pentru asta o plăteşti ? N-ai declarat sus şi tare că nu mai ţii la ea ? Mă mir că o menajezi.

— Nu pot să-i cer să se spetească muncind pentru mine. Uiţi că am ţinut la ea ?

Kristen avea inima cât un purice. Disputa aprinsă o impresionase neplăcut şi acum îşi spuse că este cazul să-şi manifeste prezenţa. Din păcate, expresia abătută care se citea pe faţa lui Jason o împiedică să intervină în discuţie. Emoţia îi paralizase orice mişcare şi-i luase glasul.

— Sunt încredinţată că o petrecere nu este o muncă extenuantă pentru Kris, continuă Emma indignată. Este la fel de pricepută ca Marta. Este o gospodină perfectă şi găteşte foarte bine.

— Câtă strădanie își dă ca să ducă la bun sfârșit treburile conacului ! Am observat însă că are un aer abătut.

— Ești sigur ? se miră Emma. Azi-dimineață s-a bătut cu bulgări de zăpadă cu Stevie, iar după-amiază a făcut o plimbare lungă. N-am remarcat că este mâhnită.

— Ce faci cu băiatul ? Dacă nu este cuminte îți va strica petrecerea, deranjându-i pe musafiri.

— Kris mi-a spus că va avea grijă de el și-l va ține la bucătărie. Când se va face ora de culcare, îl va duce la ea în dormitor.

— De ce trebuie să se ocupe Kris de băiat ? se răzvrăti Jason. Nu are și așa destule pe cap ? Un puști de patru ani nu stă locului nici o clipă.

— Nu te frământa din cauza lui. Stevie este potolit și înțelegător. Dacă ai fi catadicsit să vorbești cu el, ți-ai fi dat seama ușor de caracterul lui. Chiar și câinele tău s-a atașat de el și nu mai suferă să-l ții în cușcă.

Jason se întunecă la față și spuse apăsat :

— Îți interzic să discuți despre fiul lui David.

— Este și fiul lui Judith. Nu uita că ai ținut la ea.

Jason își îndreptă degetul spre verișoara lui.

— Emma ! Cum îndrăznești ?

— Nu te enerva, Jason. Oricât de mult te-a supărat Judith alegându-l pe David în locul tău, nu este corect să te răzbuni pe fiul ei. Băiatul este adorabil și seamănă mult cu mama sa. Îl vei îndrăgi și tu, dacă îl vei cunoaște mai bine.

— Încetează odată !

— Nu este bine să ne prefacem. Dacă lași lui

crurile să evolueze fără să-ţi clarifici sentimentele, vei suferi inutil.

– Nù doresc să clarific sentimentele mele faţă de David sau de Judith. Şi ţin cu atât mai puţin să-l cunosc pe fiul lor. Îmi este de ajuns că am acceptat rugămintea ta de a le oferi găzduire lui David şi odraslei lui.

– Nu pot să-l mint la nesfârşit pe Stevie, stărui Emma, fără să se descurajeze. Băiatul abia aşteaptă să te vadă. Îşi va face o imagine falsă despre tine, închipuindu-şi că eşti un fel de căpcăun. În prima noapte petrecută la conac, Stevie a fost speriat de moarte. Numai dacă îl apropii, vei reuşi să-i schimbi părerea pe care şi-a făcut-o despre tine.

Jason îşi cufundă capul în mâini, privind absent flăcările din cămin, apoi începu să râdă nervos, scoţând un suspin îndurerat.

Kristen îşi plecă privirile, neputând să suporte expresia de pe figura lui schimonosită de suferinţă. Ar fi dat orice numai să nu fi fost de faţă la discuţie, aflând, fără voia ei, o taină pe care Jason o zăvorâse în sufletul lui de mult.

Când îl cunoscuse, Jason îi mărturisise că fusese logodit, dar nu-i spusese cu cine, menţionându-i doar faptul că logodnica lui se măritase cu un alt bărbat. Acum, Kristen aflase că Judith fusese soţia lui David. Acest lucru explica multe, mai ales animozitatea dintre cei doi bărbaţi.

Furişându-se pe lângă perete, Kristen se ascunse după uşa larg deschisă, neîndrăznind să iasă din cameră, de teamă să nu fie zărită de Emma care era cu ochii aţintiţi spre hol.

Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, Emma îşi trase răsuflarea şi zise cu o voce schimbată :

— Te rog să-mi dai voie să organizez petrecerea. Kris nu va avea mult de lucru, deoarece Marta le va pune pe fete s-o ajute. Nu te voi deranja deloc. Conacul este destul de mare, aşa că nu va trebui să te împiedici de musafiri. Nu te vom deranja deloc. Îţi promit !

— Nu-mi pasă ce veţi face ! zise Jason pe un ton aspru. Singurul lucru pe care ţi-l cer este să nu faceţi gălăgie.

— Îţi mulţumesc, Jason ! se bucură Emma, apropiindu-se de scaunul cu rotile şi aplecându-se să-l sărute. Nu eşti chiar atât de rău pe cât pari. Chiar dacă eşti înfumurat şi lipsit de tact, nu-ţi lipseşte căldura sufletească. Noapte bună.

Emma se întoarse şi părăsi camera, înainte ca Jason să se răzgândească.

Kristen nu reuşi să-şi calmeze bătăile inimii. Ruşinată de cele auzite, fata îşi păstră ochii plecaţi, aşteptând un prilej favorabil pentru a deschide uşa.

Când îşi înălţă capul, îngheţă de spaimă.

Jason îşi întorsese scaunul cu rotile spre ea şi o privea mirat.

— De când eşti aici ? o întrebă el cu voce glacială.

— De la început, recunoscu tânăra făcând un pas înainte. Am vrut să vă atrag atenţia dar n-am avut când.

— Nu m-am aşteptat să mă spionezi.

— Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva, se apără fata tremurând din tot corpul. Am intrat...

— Îmi dau seama ce ai căutat, îi tăie el vorba.

Acum înţeleg de ce m-a adùs Emma în bibliotecă. Încleştându-şi degetele de braţele scaunului, Jason spuse disperat : Sunt neputincios ca o marionetă pe care fiecare o mânuieşte după voia sa.

– Poţi să nu mai depinzi de nimeni, numai să vrei acest lucru.

El pufni, supărat :

– Ce sfat îmi dai ? Să mă ridic şi să păşesc ?

– Nu, Jason. Nu poţi să mergi singur. Îţi lipseşte voinţa.

– Ce-ţi imaginezi tu despre mine nu este adevărat.

– N-ai refuzat să faci exerciţii de recuperare ?

– Trebuia să-mi închipui că ai aflat deja de hotărârea mea ! se enervă el dându-şi capul pe spate. Foarte bine, Kris. Sunt dispus să ascult ce discurs ai pregătit. Spune repede ce ai de spus şi lasă-mă în pace.

– De ce să-mi răcesc gura de pomană ? Nu vrei să mă asculţi. De ce te temi, Jason ?

El păstră o tăcere ostilă, privind flăcările care se ridicau în şemineu.

– Nu crezi că merită să începi terapia ?

– Am făcut o sumedenie de încercări, zise el descurajat. De câte ori nu mi-am impus să mă deplasez singur şi m-am împiedicat de tot ce-mi ieşea în cale ! Am renunţat să învârtesc roţile acestea afurisite. Îl voi chema pe James şi-i voi porunci să mă ducă în camera mea.

Kristen se înfioră, înduioşată de soarta crudă a iubitului ei, obligat să zacă neputincios într-un scaun rulant.

— Nu poţi avea rezultate de la început, îi explică ea. Mai întâi trebuie ca muşchii să fie masaţi şi apoi să încerci să păşeşti, bineînţeles ajutat de cineva.

— Ce ştii tu despre recuperare ? replică el sarcastic. N-ai fost niciodată în situaţia mea. N-ai stat într-un scaun cu rotile. N-ai fost obligată să te uiţi de jos la oameni până îţi înţepeneşte gâtul. Nu-mi vorbi de voinţă şi de curaj, Kris. Nu mai suport să te aud !

Disperarea din glasul lui o descumpăni pe Kristen care nu ştia ce să mai spună pentru a-l convinge pe Jason să înceapă exerciţiile de recuperare. I se sfâşia inima văzând cât de mare era suferinţa iubitului ei. Mândria lui era o stavilă în strădania de a se apropia de el.

— Mă pricep foarte bine la recuperare, declară ea cu fermitate, renunţând la discursul pe care-l pregătise cu multă grijă. Crezi că eşti singurul care a fost supus exerciţiilor fizice ? Nu ţi-ai pus întrebarea de ce port mereu jeanşi sau rochii lungi ? Mi-am petrecut jumătate din viaţă într-un scaun rulant !

Jason se rezemă de speteaza scaunului, privind-o neîncrezător.

Fata îşi ridică fusta de catifea până mai sus de genunchi dezvelindu-şi gamba.

Numeroase cicatrice stăteau mărturie intervenţiilor chirurgicale pe care le suportase de-a lungul anilor. Pielea albă accentua liniile roşiatice ale copcilor, care semănau cu nişte tatuaje misterioase. Voinţa fetei fusese mai puternică decât suferinţele

îndurate. Teama că nu va mai putea merge se dovedise a fi neîntemeiată.

Jason se schimbă la față, profund impresionat de ceea ce văzuse.

– Nu te uita așa la mine, Jason, zise Kristen dând drumul la fustă. Nu vreau să mă compătimești.

El își întoarse privirile spre foc și rosti pe un ton potolit

– N-am știut nimic de piciorul tău. Nu mi-ai spus că ai fost operată. Ce vrei de la mine ?

– Să începi imediat exercițiile. Dacă eu am reușit să merg, cu siguranță că vei fi și tu în stare să mergi din nou.

Jason o întrebă cu blândețe

– Ce ți s-a întâmplat ?

Fata se așeză într-un fotoliu din piele neagră și-i răspunse fără să ezite

– Am avut un accident în copilărie. Aveam șase ani când tractorul mi-a zdrobit glezna. Până la zece ani am trecut dintr-un spital în altul, fără ca doctorii să fi putut să-mi sudeze osul. Mai mult chiar, s-a pus problema amputării piciorului. Părinții mei nu au fost de acord și eu a trebuit să îndur multe operații, după care am făcut exerciții de recuperare.

Kristen îl văzu pe Jason mișcându-și scaunul spre camera alăturată și revenind cu o sticlă și două pahare.

– Pentru ce bem ? se interesă ea, ridicând paharul pe care el i-l oferise.

– Este un prilej de consolare, afirmă Jason făcând o grimasă. Amândoi am suferit din cauza unor accidente. Tu ai reușit să-ți revii, eu însă nu.

Kristen avea senzaţia că fusese pălmuită. Convinsă că sosise momentul decisiv, ea îşi stăpâni indignarea şi spuse cu voce tare :

– Trebuie să faci o încercare. Sunt sigură că te vei înzdrăveni.

– Eşti încredinţată că merită să fac acest efort ? Peste câteva săptămâni vei părăsi conacul şi voi rămâne singur, fără sprijinul tău.

Kristen simţi că i se pune un nod în gât. Acum trebuia să găsească argumentele cele mai convingătoare.

– Dacă începi exerciţiile, te vei ajuta singur. Nu trebuie să te dai bătut.

El rămase cu privirile aţintite în ochii ei, apoi deschise gura, murmurând o rugăminte

– **Vrei să mă ajuţi ?**

Sufletul fetei fu cuprins de o duioşie fără margini. Pentru prima oară, Jason nu ascultase de vanitate, recunoscând că are nevoie de ajutorul ei. Glasul îi tremura când îi dădu răspunsul

– Cu dragă inimă, Jason. Te previn că de tine depinde reuşita tratamentului. Vei trece prin momente foarte dificile.

El întinse mâna şi ea se grăbi să o cuprindă într-ale sale, bucuroasă că reuşise să-i înfrângă încăpăţânarea.

Toate piedicile fuseseră depăşite. Nimic nu o mai oprea să spere că Jason se va face bine. Amintirile plăcute îi reveniră în minte cu o intensitate care o copleşi. Auzea vuietul oceanului, răpăitul ploii pe când se plimbau pe plajă, precum şi vocea lui cerând-o de soţie. Pe atunci fuseseră apropiaţi

şi se înţelegeau de minune. Fusese extrem de fericită, iar dragostea ei înflorise ca o floare rară.

– Sunt conştient de caznele la care voi fi supus, murmură Jason cu voce răguşită, dar **numai alături de tine** mă încumet să încerc exerciţiile de recuperare.

Kristen se uita pierdută în ochii lui, cu inima sfâşiată de milă. Va trebui să dea dovadă de o voinţă de neclintit. Cu cât va fi mai aproape de el, cu atât mai greu îi va fi să-l părăsească în momentul când el va merge singur. **Nu pot să-l ajut !** îşi spuse ea, gândindu-se la momentul dureros al despărţirii. „Numai egoiştii îşi fac astfel de probleme, se revoltă fata, scuturându-şi pletele blonde. Este de datoria mea să-i dau o mână de ajutor. Nu pot să-i refuz rugămintea. Când iubeşti, este imposibil să afirmi că nu eşti în stare să-l sprijini pe omul iubit".

Jason aştepta nerăbdător răspunsul ei, cercetând-o cu privirea. Raţiunea îi şopti fetei că nu este bine să-şi facă iluzii, însă dragostea o îndemnă să declare pe un ton hotărât :

– Mă voi strădui să-ţi fiu utilă, Jason. Te voi ajuta din tot sufletul.

CAPITOLUL VIII

A doua zi, Kristen își împărţi timpul între bucătărie, ajutându-le pe cele două slujnice să gătească pentru musafirii Emmei, și pregătirea camerei în care Jason va începe exercițiile de recuperare. Emma invitase mulţi prieteni, chiar cu câteva săptămâni în urmă, deoarece dorise ca ziua ei să fie sărbătorită cu fast. Nu-și pusese deloc problema unui refuz din partea lui Jason, știind că va reuși să-l convingă. Acesta era motivul pentru care amânase discuția cu el până cu o zi în urmă.

Kristen se simțea minunat. Inima îi sălta de bucurie, fiindcă avea posibilitatea să-i demonstreze lui Jason cât de pricepută este. Va reuşi să-l pună pe picioare. Îşi dorea acest lucru mai mult ca orice pe lume. Numai ea ştia cum să-l încurajeze, căci eforturile dureroase și aparent fără sorți de izbândă ar putea să-l cufunde în cea mai neagră deznădejde. Jason era un om cu calităţi deosebite, pentru care merita să se sacrifice. Era încredințată că-i va fi un sprijin moral hotărâtor în lupta pe care o va duce cu el însuși. În același timp, va fi o asistentă medicală cu experiență. Deja îl vedea pe iubitul ei

pe picioare, plimbându-se și chiar alergând ! Ce minunat ar fi ! își spuse ea, dacă el i-ar mulțumi așa cum merită, înconjurând-o cu dragoste și cu tandrețe. Să fie mereu alături de el și să pășească împreună, ținându-se de mână, spre fericire...

*
*

„Sunt prea romantică, își spuse Kristen, pregătind tava cu pahare pentru șampanie. De ce îmi închipui mereu că lucrurile sunt mai bune decât în realitate ? Este timpul să pun capăt viselor deșarte și să înfrunt realitatea așa cum este ea. N-are rost să mă frământ zadarnic"

Punând ultimul pahar de cristal pe tava de argint, tânăra se îndreptă spre salonul în care se aflau oaspeții Emmei.

Spre surprinderea ei, Jason se afla în mijlocul camerei, discutând prietenește cu vecinii și prietenii săi, fără să aibă aerul posomorât din ajun. Zâmbetul lui cuceritor îi amintea de clipele plăcute petrecute în familia ei, cu ocazia vizitei pe care Jason i-o făcuse anul trecut. Părinții și frații ei se îngrămădiseră în jurul lui, bucuroși să-l întâmpine pe cel care o ceruse în căsătorie. Tatăl ei îi spusese, după aceea, că Jason este o persoană fermecătoare și cu purtări alese, sfătuind-o să aibă răbdare în privința căsătoriei până când îl va cunoaște mai bine. Kristen tresări, spunându-și că trebuie să fie atentă să nu scape tava. Gândurile ei nu aveau cum să influențeze destinul.

Jason purta pantaloni negri, cămaşă albă şi cravată. Cu mâinile în buzunarele sacoului de catifea neagră, stăpânul conacului surâdea, acceptând glumele oaspeţilor, care-l tachinau că nu mai este tutorele Emmei.

– Acum Emma este liberă să facă orice, îl auzi Kristen în trecere, adresându-se unei femei îmbrăcate într-o rochie de mătase. Sper că acum verişoara mea se va bucura de noul ei statut social, adăugă Jason, cu o fină ironie.

– Jason ! protestă Emma, vorbeşti de parcă aş fi fost o pacoste pentru tine. Ştii foarte bine că am fost ascultătoare.

Emma alesese o rochie din mătase galbenă, care-i punea în valoare trupul mlădios.

– Doamna Meredith îşi va face o impresie proastă despre mine, continuă Emma, strâmbându-se nostim.

Kristen îşi reaminti că Scott, fiul doamnei Meredith, îi trimisese Emmei, în această după-amiază, un buchet mare de trandafiri roşii.

– Recunosc că ai fost un model de cuminţenie, zise Jason spre încântarea sărbătoritei. Ochii lui se fixară asupra menajerei care-l privea de la distanţă. De când ai venit în această casă, mi-ai luminat viaţa.

– Cât de amabil eşti ! spuse doamna Meredith, petrecându-şi braţul în jurul taliei Emmei.

– Mulţumesc pentru amabilitate, Jason ! exclamă Emma surâzând, fără să observe că el se adresase de fapt tinerei menajere.

Kristen puse tava pe masă, gândindu-se că visele sale din copilărie de a deveni stăpâna cona-

cului se dovediseră iluzii. Niciodată nu va fi în stare să se comporte ca o contesă.

Urmărind-o pe Emma cum se întreţine cu musafirii, trecând de la un grup la altul, pe un ton dezinvolt, Kristen recunoscu în sinea ei că nu se putea compara cu sărbătorita serii. Plină de vervă şi făcându-i pe invitaţi să se simtă în largul lor, Emma era născută să se mişte cu graţie în lumea celor bogaţi. În toaleta sclipitoare, Emma era in elementul ei la conac, pe când Kristen, care purta o rochie neagră de catifea şi o bluză albă, întruchipa perfect o slujnică devotată şi supusă.

Muzica discretă sporea farmecul petrecerii. Oaspeţii sporovăiau veseli, bucurându-se de atmosfera caldă din salon. Veniseră nu numai fermierii din împrejurimi, ci şi oameni de afaceri din Pittsburg care-l ajutaseră pe Jason să renoveze conacul.

Două doamne din Philadelphia se ocupaseră de decoraţia camerelor, alegând cei mai buni furnizori pentru mobile şi covoare. Emma îi invitase pe toţi prietenii lui Jason şi aceştia nu ezitaseră să vină la petrecere.

Kristen simţea că locul ei nu era printre musafirii care alcătuiau o lume diferită de a ei.

— Unde este şampania ? auzi vocea profundă a lui Jason.

Kristen simţi un fior pe şira spinării şi fără grabă, umplu paharele, apoi ridică tava şi se îndreptă spre locul unde stătea Jason.

Deşi comandase şampanie, castelanul nu luă nici o înghiţitură, mulţumindu-se s-o privească pe menajera care le surâdea oaspeţilor, oferindu-le băutura rece.

Plecându-şi privirile spre Jason, Kristen rămase tulburată de expresia care se putea citi pe chipul lui. Inima fetei zvâcni şi un nod i se puse în gât.

— Kris...

— Am greşit cu ceva? se alarmă tânăra, ducându-se spre bucătărie. Dar cu ce anume? Încăperea începea să se clatine şi fata simţi că era pe punctul să cadă, când două braţe vânjoase o susţinură ferm.

— Nu te simţi bine? o întrebă David, luându-i tava din mână şi întinzându-i-o lui James.

— N-am nimic, murmură Kristen, căutând să-şi învingă slăbiciunea care o năpădise. Este prea cald aici.

— Să ieşim pe coridor, spuse David.

— Vreau să mă duc la bucătărie, rosti ea încet, rotindu-şi privirile pentru a vedea dacă invitaţii observaseră că este pe punctul de a leşina. Dacă s-ar prăbuşi, ar isca o scenă neplăcută, îşi spuse ea încurajându-se.

Jason se uita nedumerit la ea, cu o lucire mânioasă în ochi.

David remarcă schimbul de priviri dintre Kristen şi castelan şi, apucând-o pe fată de braţ, o conduse spre coridor, fără să-i pese de reacţia lui Jason.

— Aici este răcoare.

Tânăra nu-şi desprinse privirea de la chipul furios al stăpânului conacului, dar îl lăsă pe David să o scoată din salon.

— Ce-ai păţit? o întrebă David, după ce închise uşa în urma lor. Îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu mâinile încrucişate la piept,

David părea nerăbdător să afle cum se simte Kristen.

— Nimic, căută ea să-l liniştească.

— Nu-mi spune gogoşi. Ţi-a spus Jason ceva care te-a tulburat ?

— Nu, pur şi simplu am avut o ameţeală bruscă, asta e tot. Este cald în salon, iar eu sunt gros îmbrăcată. Rochia mea nu corespunde eleganţei cu care s-au gătit celelalte femei.

— De aceea erai cât pe ce să scapi tava din mână ? se miră el.

Fata îl privea cu ochi îngroziţi. Părul îi căzuse pe frunte şi-i înconjura umerii.

— Locul meu nu este aici ! exclamă fata, clătinând din cap.

— Jason nu te consideră inferioară lui ! se răsti David la ea. Nu ştiu ce s-a petrecut între voi seara trecută, dar am aflat că l-ai convins să înceapă exerciţiile de recuperare. Acest lucru contează acum. Nu este corect să-l dezamăgeşti, cu complexul tău de inferioritate.

— De unde ştii că am acest complex ?

— Nu sunt orb, afirmă David cu tărie. Eşti o fiinţă aleasă, Kris. Nu ai o origine nobilă, însă orice bărbat, bogat sau sărac, s-ar simţi onorat dacă ai accepta să fii soţia lui !

David îi luă mâinile şi o privi în ochi.

— Mi-am dat seama că ţii la el. Nu te lăsa stăpânită de mândrie. Trebuie să treci peste orgoliul lui Jason, altfel toate eforturile sunt sortite eşecului.

— Este bine să căutaţi un loc mai retras pentru a vă certa ! bubui glasul lui Jason.

Kristen îşi întoarse capul şi-l zări pe castelan

în pragul uşii. Palid şi furios, Jason îşi încleştase mâinile pe braţele scaunului rulant, aruncându-i o căutătură ostilă, deoarece o surprinsese în compania bărbatului care fusese rivalul lui din tinereţe la mâna lui Judith.

— Jason, eu...

— Nu-i nevoie să-mi dai vreo explicaţie, Kris. Te înţeleg foarte bine. Toată amărăciunea pe care o acumulase în inimă se revărsă în reproşuri nedrepte : N-am uitat că te-am sfătuit să-ţi cauţi un bărbat adevărat...

— Jason ! îi tăie ea vorba, înroşindu-se în obraji.

— Jason ! interveni David, postându-se în faţa lui, cu mâinile în şolduri. Kris nu are voie să discute cu mine ?

Jason, palid la faţă, se ridică în braţe din scaun, tremurând de furie.

— Tu nu mi-ai dat voie să vorbesc cu Judith. Mi-e teamă să nu mi-o răpeşti pe Kris. Ai înţeles ?

David întinse mâna şi-l împinse uşor pe Jason înapoi pe scaun, apoi spuse pe un ton potolit :

— Judith nu te-a iubit, Jason, pe când Kris ţine la tine, deşi nu o meriţi.

Castelanul îşi răsuci scaunul şi se îndepărtă, căutând să evite discuţia stânjenitoare.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise el demn.

Kristen îl petrecu cu privirea, tulburată de ieşirea lui nervoasă. Mândria îl împiedicase să caute aflarea adevărului.

*

* *

În mod ciudat, orgoliul îl îmboldi pe Jason să depăşească momentele cele mai dificile din primele săptămâni de tratament. De multe ori, Kristen asistă neputincioasă la eforturile lui dureroase, când stăpânul conacului îşi muşca buzele fără să scoată vreun geamăt.

La fiecare şedinţă, el îndura fără crâcnire toată gama de exerciţii, chiar dacă rămânea istovit şi cu răsuflarea tăiată.

Încrâncenarea lui o emoţionă pe Kristen care se străduia să-l încurajeze, ori de câte ori Jason dădea semne de descurajare.

Sudoarea se aduna în broboane pe fruntea lui, iar muşchii trunchiului erau încordaţi, dând impresia că se vor rupe dacă efortul se prelungeşte.

Jason purta doar un costum de baie şi făcea exerciţii pe o saltea întinsă pe podea. La prima şedinţă, Kristen îşi întorsese privirile când zărise muşchii atrofiaţi de la picioare.

— Pentru astăzi ajunge, sir, rostise James calm, după ce Kristen îi făcuse semn. Vă aduc hainele.

— Eşti de părere că am lucrat prea mult ? o întrebase Jason pe fată, înălţându-şi capul, gâfâind de oboseală.

Zilele treceau şi rezultatele exerciţiilor se lăsau aşteptate. Tinerei îi venea din ce în ce mai greu să-l privească pe Jason care se încorda din toate puterile pentru a-şi pune în mişcare muşchii atrofiaţi. Kristen ar fi vrut să-l mângâie şi să-i simtă căldura trupului. Simţea o apăsare în piept, ori de câte ori Jason zăcea epuizat pe saltea, fără să fi făcut vreun progres.

— Îţi iroseşti puterile, îi explică ea. Dacă vrei să obţii rezultate mulţumitoare, trebuie să-ţi dozezi eforturile şi să lucrezi mai puţin, altfel vei nărui toate realizările de până acum.

— Aşa ai procedat şi tu ?

Ea surâse, amintindu-şi că dăduse dovadă de nerăbdare.

— Nu, fiindcă eram foarte mică şi nu puteam să mă împac cu gândul că voi rămâne infirmă.

— Cum aş putea eu să fiu mai înţelept ?

— Te grăbeşti, Jason, insistă fata, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

— Ai uitat că mâine Marta îşi scoate ghipsul ?

Kristen făcu o figură mirată.

— Au trecut deja şase săptămâni ?

— Poţi afirma cu certitudine că nu ai ţinut socoteala zilelor ?

Fata amuţi de ruşine.

— Nu ai de gând să pleci de la conac ?

Tânăra îşi întoarse capul, dar Jason o prinse de încheietura mâinii, obligând-o să-l privească în ochi.

— Cred că am pierdut noţiunea zilelor, suspină Kristen, evitând să dea un răspuns clar.

— Rămâi cu mine, Kris.

— Ai lucrat destul astăzi, îl asigură ea, prefăcându-se că nu înţelesese rugămintea lui. Singura ei dorinţă era să fie cât mai departe de el, pentru a cumpăni în linişte. Hotărârea pe care va trebui s-o ia depindea în primul rând de sentimentele pe care le nutrea faţă de castelan.

— Ai terminat toate exerciţiile, adăugă Kristen, şi James îţi va aduce imediat hainele.

— Nu la ziua de azi m-am referit, replică Jason supărat. Ai afirmat că vei pleca de aici, în ziua când Marta își va scoate ghipsul.

— Am spus eu așa ceva ? înălță fata din umeri.

— Te rog să rămâi.

— În ce calitate ? Dacă mătușa mea se întoarce la lucru, eu nu mai am acum nici o slujbă la conac.

— Nu vrei să rămâi ?

— Vrei să locuiesc aici ? îl întrebă ea, cu gândul de a câștiga un răgaz. Sentimentele contradictorii care o încercau, milă și iubire, vanitate și dorință de a-l ajuta, nu-i îngăduiau să reflecteze în liniște la decizia pe care va trebui să o ia, mai ales că progresele făcute de Jason erau vizibile. De ce ar mai avea el oare nevoie de prezența ei ? Jason poate să-l folosească pe James în locul ei. Atunci de ce o rugase să rămână ?

— Te poți considera o prietenă apropiată căreia i-am oferit găzduire, îi propuse el.

Fiori reci străbătură trupul fetei.

— Prietenă ? Vrei să fiu prietena ta ?

La atât se redusese dragostea ei ? Kristen clipi din ochi, simțind un gol în suflet. Așadar, iubirea ei fusese respinsă. De ce să fi fost surprinsă ? Poate că simțământul ei curat îl stânjenea pe Jason. El era conte, iar ea o simplă fată din popor. Privirile lui erau ațintite aupra chipului ei palid.

— Este posibil să fim prieteni, Kris ? își repetă el propunerea.

Tânăra simți că-i tremură genunchii, dar își adună puterile reușind să surâdă.

— Întoarce-te pe burtă, prietene. Îţi voi masa muşchii până când va sosi James.

Kristen nu remarcă uşurinţa cu care el se răsuci, fără să se vaite şi să se opintească. Nefericirea de a vedea năruindu-i-se iubirea o copleşise cu totul. Aproape plângând, fata îşi turnă câteva picături de ulei în palmă, apoi începu să maseze muşchii firavi ai bărbatului pe care-l iubea atât de mult. Mâinile îi tremurau şi se mişcau mai repede ca de obicei, apăsând energic pentru a fi sigură de eficacitatea exerciţilor de recuperare.

— Mulţumesc, Kris, murmură Jason. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Cu inima îndurerată, ea reuşi să articuleze pe un ton voit nepăsător :

— Totul va fi în ordine. Suntem prieteni, nu-i aşa ? Prietenul la nevoie se cunoaşte !

*

*

Marta se dovedi din nou a fi o menajeră destoinică, dirijând treburile casei cu priceperea de odinioară. Nimeni nu o întreba pe Kristen dacă se gândeşte la plecare. Cu fiecare zi ce trecea, tânăra se simţea din ce în ce mai străină la conac. Mătuşa ei îi interzisese s-o ajute, mai ales că Jason angajase alte slujnice care se dovediseră a fi foarte harnice. Castelanul începuse să se preocupe de aspectul casei, dorind ca totul să strălucească de curăţenie.

David continua să lucreze la ferma Martei, iar Emma se îngrijea de copilul lui. Stevie nu se dez-

lipea de fusta ei şi o însoţea pretutindeni, la cumpărături sau în vizitele pe care le făcea vecinilor din sat. Când vremea era blândă, Emma îl lua la plimbare, călărind unul din caii lui Jason. Puştiul stătea drept în şa, mândru că este un adevărat călăreţ. Numai Kristen nu avea nimic de făcut, în afara orelor când îl ajuta pe Jason să-şi facă exerciţiile fizice.

Fosta menajeră se plictisea de moarte în clădirea luxoasă, dar rece. Pe când era o fetiţă, visase să ajungă stăpâna conacului, închipuindu-şi că averea o va face fericită. Acum se plimba abătută pe coridoarele înalte, uitându-se indiferentă la bogăţiile din jur. Spre deosebire de imaginile fericite din copilărie, realitatea era dezamăgitoare. Opulenţa şi îndestularea nu o făcuseră fericită. Numai Jason putea să se simtă bine într-o reşedinţă măreaţă. Ea se simţea străină în această casă care nu va fi niciodată a ei.

Într-o după-amiază, pe când stătea lângă fereastra bibliotecii, admirând apusul soarelui, Kristen îl zări pe Stevie în curte, jucându-se cu Shaggy şi cu câinele castelanului. Alan şi James trebăluiau în grajd, iar slujnicele pregăteau cina, sub supravegherea Martei. Fiecare avea rostul său, numai ea nu-şi găsea liniştea, având senzaţia că era în vizită la o familie fericită, dar din care ea nu făcea parte.

— Ce s-a întâmplat, Kris ? o întrebă David, apropiindu-se de fereastră. Pari tristă.

Kristen îi aruncă o privire mohorâtă.

— Mă gândeam la...

— Ţi s-au înecat corăbiile ?

Ea negă clătinând din cap și pletele blonde se unduiră pe umerii ei rotunzi.

— Te cunosc foarte bine, nu te ascunde de mine.

Fata încercă să surâdă și-i adresă un compliment

— Costumul negru îți vine perfect. Ești invitat undeva ?

— De ce cauți să schimbi subiectul ?

Ea își mușcă buzele.

— Te vei întrista dacă vom vorbi despre mine. Nu doresc să te fac părtaș la necazurile mele.

— Ți-e teamă să-ți descarci sufletul ?

— Nu cred că mila îmi va alina sufletul și chinul, zise Kristen apropiindu-se de cămin pentru a-și încălzi mâinile. Ce eveniment sărbătorești ?

David zâmbi bucuros.

— Nu ai aflat ? Am vândut toate grânele din hambarul mătușii tale, care și-a înstrăinat pământul. Azi-dimineață, Marta a semnat actele și eu am rămas fără slujbă.

Tânăra făcu ochii mari de uimire.

— Nu se poate ! N-am știut...

— Mătușa ta nu ți-a spus nimic ?

— Mi-a spus că intenționează să-și vândă pământul, dar am fost convinsă că este o chestiune ce se va rezolva mult mai târziu. Oh, ce vei face acum ? se interesă Kristen, îngrijorată de soarta lui.

— Mă întorc în Cornwall. Am ceva pământ acolo. Sper să-mi găsesc o nevastă. Mâine dimineață voi pleca. Stevie mă va însoți.

— Mâine ! De ce te grăbești ? O iei pe Emma cu tine ?

— Emma mai are multe lucruri de pus la punct. Cornwall nu este un ţinut care să-i trezească dorinţa de a locui acolo.

— Oh, David, dacă pleci, nu voi mai avea cu cine să vorbesc.

El se încruntă.

— Nu-l ai pe Jason ?

Ea îşi împreună mâinile, ezitând să răspundă.

— Jason mă consideră doar o prietenă.

David îşi puse mâna pe umărul ei, bătând-o uşor.

— Trebuie să-i arăţi că eşti mult mai mult decât o prietenă.

— Nu am reuşit să-l fac să mă înţeleagă.

— Nu te da bătută, Kris. Nu ştii că iubirea este oarbă ? Jason este încăpăţânat, dar va fi nevoit să recunoască în sinea lui că eşti femeia care-l va face fericit.

— Oh, David ! De ce a fost soarta atât de nedreaptă cu mine ? De ce nu m-am îndrăgostit de tine ?

El o mângâie duios pe obraji, murmurând

— Nu poţi să te îndrăgosteşti la comandă.

Kristen nu mai rezistă şi se cuibări la pieptul lui, hohotind de plâns. David îşi petrecu braţele în jurul trupului ei, mângâind-o uşor.

— Jason te iubeşte, Kris. Nu se poate să nu-şi dea seama de sentimentele sale.

— Nu cred că el mai ţine la mine, suspină fata. Mi-a spus că doreşte să fim numai prieteni. Jason nu mă iubeşte.

David îi şterse lacrimile şi o privi în ochi.

— Trebuie să fii încredinţată de dragostea lui.

Jason are o fire orgolioasă, dar este sensibil. Pare nesuferit, dar, dar de fapt, se apără de loviturile vieţii. Dovedeşte-i că-l iubeşti, Kris. Sentimentele tale sunt cel mai bun reazem pentru el.

– Jason m-a respins, se smiorcăi Kristen. Dacă tu vei pleca, nu mai am ce să caut aici. Mă întorc acasă. Am stat prea mult la conac. Jason nu are nevoie de mine.

– Nu poţi să-l părăseşti.

– El aparţine altei lumi. Nu vreau să-l plictisesc şi să aud vorbele lui de ocară.

Kristen avea inima îndurerată, dar îi venea greu să-şi recunoască eşecul.

– Poate că este mai bine să plec de aici.

David o sfredeli cu privirea, apoi o dezmierdă pentru a-i uşura zbuciumul, îmbrăţişând-o cu compasiune, fără să spună vreun cuvânt. Fata tremura din tot trupul şi nu-şi putea opri lacrimile.

După un răstimp, David îi spuse duios :

– Vrei să vii cu mine în Cornwall ? Vom duce o viaţă simplă. Nu pot să-ţi ofer un conac, dar mă voi strădui să te fac fericită.

– David, eu...

Un scrâşnet prelung îi întrerupse vorbele. Kristen întoarse capul şi-l zări pe Jason, roşu de furie, agitându-şi braţele în aer.

CAPITOLUL IX

— Așa ai răpit-o și pe Judith ! izbucni Jason, acuzându-l pe David. I-ai promis o viață liniștită, așa cum eu nu aș fi putut să-i ofer.

— Nu ai dreptate, Jason. Nu am sedus-o pe Judith, rosti David calm. Ea m-a ales. Nici acum nu intenționez s-o îndepărtez pe Kris de tine.

— Mincinosule ! Am auzit când i-ai propus să te însoțească în Anglia. Mâine vei pieca doar cu fiul tău ! îl amenință Jason.

David făcu câțiva pași și se apropie de scaunul rulant.

— Nu vorbi pe tonul acesta cu mine ! Nu contează că ești infirm.

Vocea lui David era potolită, dar atitudinea lui era provocatoare.

— Nu mai sunt infirm. Pot să mă ridic în picioare. Să pleci împreună cu fiul tău și să nu vă mai văd niciodată pe aici. Kris va rămâne aici cât voi vrea eu.

— Dar dacă nu dorește să mai stea la conac ?

— Kris mă va asculta și va locui în continuare la mine.

David își îndreptă privirile spre fata care nu îndrăznea să intervină în disputa dintre cei doi bărbați.

– Kris, trebuie să faci o alegere. Nu trebuie să dai ascultare vorbelor lui Jason. Spune-mi, ce ai de gând ? Vii cu mine, sau rămâi aici ?

Fata își împreună mâinile, uitându-se când la unul, când la altul, fără să poată lua o decizie. De fapt, nici nu trebuia să cumpănească : Jason era iubitul ei, chiar dacă era trufaș și neîndurător.

David era mândru și puternic, dar nu-i inspirase sentimente de iubire. Dragostea nu poate fi impusă cu forța.

Inima îi dădea ghes să rămână la conac. Jason avea nevoie de priceperea ei ca asistentă medicală specializată în recuperarea persoanelor care au suferit traumatisme. Jason reușise să se ridice singur din scaunul rulant. Progresele pe care le făcuse erau dătătoare de speranță, și nu putea să-l părăsească în aceste momente, de teamă ca el să nu renunțe la exerciții.

Inima îi spunea să plece imediat de la conac. James putea foarte bine s-o înlocuiască, fiindcă Jason se obișnuise cu tratamentul și va reuși în scurtă vreme să meargă ca orice om normal. Care va fi soarta ei dacă va rămâne la conac ? Nu-i spusese că va apela la serviciile ei numai pe perioada recuperării ? Va putea să îndure vorbele lui aspre, în momentul când nu va mai avea nevoie de ea ? Ce putere va trebui să aibă pentru a accepta să fie alungată de iubitul ei ?

– Nu te grăbi să-ți exprimi alegerea. Du-te cu

David. N-am nevoie de mila ta ! o îndemnă Jason acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Eşti nedrept cu ea ! zise David, apucând-o de braţ pe Kristen care făcuse câţiva paşi spre uşă. Dorinţa ei este să stea cu tine. Dacă ai fi avut răbdarea să ne laşi să discutăm în tihnă, ai fi auzit-o că refuză propunerea mea de a mă însoţi în Cornwall. Kristen îşi calcă pe mândrie, când este vorba de tine. De ce ţi-a permis, Jason, să o umileşti ? Nu meriţi o fată ca ea !

— Poate că tu o vei înţelege mai bine.

— Cel puţin eu nu mi-aş bate joc de ea.

— Ce tot vorbeşti ? se răzvrăti Jason. Am angajat câteva slujnice pentru a-i uşura munca. Kris nu mai trebuie să mişte un deget în această casă. M-am străduit să nu o copleşesc cu munca.

— Kris nu se compară cu Judith, replică David. Prima ta greşeală a fost să o consideri pe Kris leneşă. Nu ţi-ai dat seama cât este de harnică ? Nu stă o clipă locului.

Jason se uită mirat la nepoata Martei, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Kris avea o înfăţişare îndurerată, plecându-şi privirile pentru a scăpa de acuzaţiile nedrepte care se citeau în ochii lui.

— A doua greşeală, urmă David pe un ton stăpânit, a fost să nu-i destăinuieşti că o iubeşti. Acum Kris este în cumpănă, neştiind că ţii la ea.

Jason păli brusc, având aerul că se prăbuşeşte cerul pe el. Tânăra se afla la capătul puterilor, ţinându-se cu greu să nu leşine. Scena la care asista atinsese paroxismul. Era conştientă că Jason ştiuse întotdeauna că-l iubeşte şi singurul ei imbold era

să se cuibărească la pieptul lui, pentru a uita că este o ființă care nu face parte din nobilimea engleză.

– De ce te înverșunezi să nu-i mărturisești ce sentimente ai față de ea ? continuă David cu voce tunătoare. Ți-e teamă să-i spui că o iubești ? Nu ți-a fost suficient cât ai suferit din cauză că ai tăcut atunci când Judith nu aștepta decât o singură vorbă din partea ta ?

– Tu m-ai forțat să tac ! protestă Jason. Toată lumea știa cât de mult am iubit-o pe Judith. Ai fost mai ticălos decât orice criminal și mi-ai răpit iubita. Judith era îndrăgostită de mine, dar s-a lăsat sedusă de tine.

– Nu te-a iubit, Jason ! afirmă David. Dacă ești cinstit cu tine însuți, vei recunoaște că nu ai ținut la ea. N-ai avut intensitatea sentimentelor pe care ți le-a inspirat Kris.

Jason tresări de parcă ar fi fost curentat și-și plecă privirile în tăcere.

– Vanitatea este pierzania ta, Jason. Dacă nu-i spui cât de mult ții la ea, jur că o iau cu mine !

– Să nu îndrăznești !

– Cine mă oprește ? îl înfruntă David sfidător. Deși Kris te iubește mult, sunt în stare să o fac să mă iubească pe mine.

– Kris este a mea ! susținu Jason, și va rămâne la conac. N-o voi lăsa să mă părăsească. N-aș îndura să-i fac vreun rău.

– De ce nu discuți cu ea ?

Jason își întoarse capul spre Kristen, dar rămase fără grai zărind-o pe Emma intrând în biblio-

tecă, îmbrăcată în costumul de călărie din catifea bleu. Părul auriu i se revărsa pe umeri, iar chipul ei păstra încă prospețimea plimbării.

– Se pare că încăperea aceasta este punctul de întâlnire pentru toți, în această seară, spuse Jason.

– Îmi pare rău că v-am deranjat, se scuză Emma observând fețele aprinse ale celor din încăpere. Am văzut lumină și am crezut că avem musafiri. Mă bucur că te simți mai bine, Jason, adăugă ea zâmbind, apoi i se adresă lui David : Nu vreau să par indiscretă, dar mărturisesc că am auzit fără voia mea discuția voastră.

David se întunecă la chip și zise plictisit :

– Emma, nu te băga unde nu-ți fierbe oala !

– Nu pot să nu mă bag, îl întrerupse ea. Am avut impresia că sunt iubită, dar îmi dau seama că nu am cunoscut dragostea niciodată. Sentimentele mele au fost superficiale și efemere. Intensitatea pasiunilor voastre m-a tulburat. Privind-o pe Kris, Emma continuă cu un glas gâtuit de emoție Știu că te frămânți mult din cauză că ți se pare că locul tău nu este la conac. Te asigur că nu ai nici un motiv de îngrijorare ești mult mai nobilă prin purtare. Căldura sufletească este mai presus de orice titlu de noblețe.

David rămase înmărmurit de lauda îndreptățită a Emmei, neputând să-și creadă urechilor că verișoara lui Jason este în stare să aprecieze caracterul unei alte femei.

Castelanul se ridică din scaun, sprijinindu-se de cârjele care-l ajutau să se miște singur.

David se apropie de el și-i întinse mâna.

— La revedere, Jason. Îți mulțumesc pentru ospitalitate. Sper ca tratamentul să reușească. Sunt convins că vei avea un sprijin de nădejde în Kris.

După ce-i strânse mâna gazdei, David se duse spre Kris și o sărută pe frunte.

— La revedere, Kris. Sunt sigur că ți-ar fi plăcut să locuiești în Cornwall, rosti el cu o undă de regret în glas.

Despărțirea de Emma fu mai călduroasă. Îmbrățișând-o tandru, David îi spuse, surâzând :

— Este cazul să ne retragem pentru a-i lăsa pe Kris și Jason să discute în liniște. Ajută-mă să-l găsesc pe Stevie. În urmă cu câteva minute l-am zărit la grajd, jucându-se cu câinii.

Emma îl luă de braț și părăsi biblioteca fără să arunce vreo privire spre Jason.

În încăpere se lăsă o liniște adâncă. Kris auzea trosnetul lemnelor din cămin. Îndreptându-și privirile spre stăpânul conacului, fata îndrăzni o remarcă indiscretă

— Cred că ai iubit-o mult pe Judith.

Glasul îi tremura și în piept simțea o durere ascuțită.

Jason zâmbi amar și se apropie de foc, sprijinindu-se vitejește pe cârje.

— Cândva, am fost convins că soarele a pogorât asupra mea, căci Judith mă făcuse să cred că mă iubește. În momentul când m-a părăsit pentru a se mărita cu David, am avut senzația că se prăbușește cerul peste mine. Eram în stare s-o omor. Abia în această seară am înțeles că gestul ei nu mi-a rănit sufletul, ci mândria. Am fost extrem de furios că o femeie a îndrăznit să desconsidere dra-

gostea mea. Orgoliul meu exacerbat m-a făcut să sufăr.

Încălzindu-şi mâinile la foc, Jason continuă pe un ton potolit :

— N-am iubit-o niciodată pe Judith. Îmi pare rău că m-am certat cu cel mai bun prieten al meu. L-am bănuit pe nedrept pe David că mi-a răpit cea mai îndrăgită fiinţă de pe pământ.

Castelanul făcu o strâmbătură. Chipul lui exprima o mâhnire adâncă şi nu mai avea aerul semeţ de odinioară. Întreaga lui atitudine era plină de umilinţă şi resemnare.

Kristen fu tulburată de transformarea lui neaşteptată. Mărturisirea fusese o uşurare pentru sufletul lui chinuit, dar fata nu suporta să fie martoră la umilirea lui. Ştiind cât este de vanitos, brusca lui destăinuire îi dădea un simţământ tulbure de jenă. Era pentru prima dată când era confidenta zbuciumului lui lăuntric.

Kristen se îndreptă spre uşă, cu gândul să-l lase singur, pentru a nu-i spori durerea.

— Vei pleca cu David ? auzi ea vocea lui Jason.

Kristen se opri, dar nu-şi întoarse capul.

— Nu, Jason. Am hotărât să mă întorc acasă.

— Singură ?

— Nu-ţi fie teamă, mătuşa Marta va rămâne cu tine, deoarece este fericită aici.

— Tu nu te simţi bine la conac ?

Tânăra îşi întoarse capul spre el, şoptind

— Nu, Jason. În ciuda vorbelor Emmei. Nu fac parte din lumea ta. Niciodată nu m-am simţit bine printre nobili.

— Dar mă iubeşti, nu-i aşa ?

Ea rămase de neclintit în hotărârea luată.

— Recunosc că te iubesc. Te voi iubi mereu, dar tu nu ţii la mine. Acesta este motivul care mă îndeamnă să te părăsesc.

— De ce ai impresia că-mi eşti indiferentă ? o întrebă el pe un ton schimbat. Ce rău ţi-am făcut ?

— M-ai minţit, Jason, zdruncinându-mi încrederea în tine. Ai afirmat că Emma este soţia ta, pentru că nu ai vrut să stau lângă tine când aveai nevoie de cineva care să-ţi aline suferinţa.

Jason se apleacă cu greu, ajutându-se de cârje, căutând să-şi ascundă emoţia.

— Nu poţi să mă acuzi de faptul că am vrut să te menajez.

Kristen păli şi murmură :

— N-ai avut încredere în tăria sentimentelor mele.

Jason se opri şi arătă cu mâinile spre picioarele sale amorţite.

— Dacă ai vrut să stai cu mine atunci când eram aproape paralizat, de ce nu accepţi să rămâi acum, când sunt pe cale să mă înzdrăvenesc ? Nu mi-ai spus că ai visat de mică să locuieşti aici ?

Kris îşi roti privirile prin încăperea frumos decorată, simţindu-se stânjenită. Jason o făcuse să urască reşedinţa luxoasă care-i părea rece şi apăsătoare. Propunerea lui era tardivă şi jignitoare. Conacul era făcut pentru el, nu pentru o fată simplă ca ea. Deşi îl iubea, nu-şi va lua cuvântul înapoi şi va pleca în California.

— Eşti foarte bogat, nu-i aşa ? îl întrebă ea.

— Averea mea nu are nici o legătură cu sentimentele noastre.

– Nu mi-ai mărturisit că eşti bogat, când ne-am cunoscut, îi reproşă ea pe un ton ferm.

El se miră de cuvintele fetei şi zise, ridicând din umeri

– Te-ai îndrăgostit de mine, nu de averea mea.

– Ai dreptate, încuviinţă Kristen. Iubirea n-are nici o legătură cu banii tăi. Pur şi simplu m-am îndrăgostit.

– Îţi pare rău că mă iubeşti ?

– Absolut deloc. Ceea ce mă mâhneşte este faptul că nu-mi împărtăşeşti dragostea. Ai spus că trebuie să rămânem... **prieteni,** nimic altceva..

Lacrimile apărură în ochii tinerei şi umilinţa o făcu să se ruşineze de situaţia jenantă în care se afla.

– Poţi rămâne aici pentru a duce la bun-sfârşit tratamentul.

Kristen îşi înălţă capul, ripostând demnă

– Nu, Jason. Voi pleca. Am stat prea mult la conac.

– Nu poţi pleca, zise Jason, chinuindu-se să ajungă lângă uşă. Postându-se în faţa tinerei, continuă cu o voce rugătoare Mă iubeşti ? Sentimentele tale nu s-au schimbat, nu-i aşa ?

– Chiar dacă te iubesc, nu ai dreptul să mă chinuieşti. Nu putem fi prieteni. Eşti conte, dar am şi eu mândria mea. Chiar tu mi-ai spus odată că fiecare om trebuie să trăiască acolo unde îi este locul. Locul meu nu este aici !

Înainte ca el să poată replică, fata ieşi din încăpere, fără să se uite înapoi. Trebuia să pună capăt situaţiei ambigue în care se afla. Nu putea să mai rămână la conac, asistând neputincioasă la

umilirea ei zilnică. Inima sa fusese frântă și avea nevoie de un răgaz pentru a-și reveni în fire.

Jason nu abandonă lupta și se luă după fată. În graba lui, se împiedică în cârje și se prăbuși, lovindu-se cu capul de dalele de marmură din hol, cu o bubuitură care o înspăimântă pe Kristen care se întoarse imediat, țipând :

– Jason !

În câteva secunde, tânăra se afla îngenuncheată lângă el și-i luă capul în mâini.

– Jason ! Te doare ?

El deschise ochii și rosti cu ultimele puteri, înainte de a-și pierde cunoștința

– Nu... nu mă părăsi. Nu poți...

CAPITOLUL X

Imaginea lui Jason zăcând pe jos nu o părăsi pe Kristen multă vreme. Fata îi ținuse capul în mâini, murmurând cuvinte de încurajare în timp ce James chemase de urgență doctorul.

Acum, aflată lângă căpătâiul patului lui de spital, se întreba dacă făcuse bine că rămăsese la conac.

Jason se odihnea, sprijinindu-se cu spatele de pernă. Chipul palid și buzele livide trădau durerea care-l încerca.

Cât de mult suferise Kristen în acest răstimp ! Se rugase neîncetat la Dumnezeu să-l ajute pe Jason în momentele de cumpănă prin care trecea.

Doctorii și asistentele medicale din spital o consideraseră drept soția lui, cerându-i acordul în privința operației. Kristen nu ezitase nici un moment, îndemnându-i pe medici să facă tot ce este posibil pentru a-l salva pe Jason.

Cu câtă teamă așteptase ea, în holul spitalului, rezultatul intervenției chirurgicale ! James se afla alături de ea pe canapea, spunându-i pe un ton grav :

— Nu cred că am procedat aşa cum trebuie. Contele se va supăra pe noi că am fost de acord să fie operat. Ştiţi cât de încăpăţânat este. I-a refuzat categoric pe doctori când aceștia i-au spus că o operaţie i-ar oferi o şansă de vindecare. De multe ori mi-a spus că preferă să rămână paralizat, decât să se supună unei intervenţii riscante și îndoielnice. Am greșit luând hotărârea în locul lui, adăugă credinciosul servitor, tânguindu-se.

Kristen îl fericise cu un zâmbet și-i mulțumise că fusese de partea ei. Dacă James le-ar fi mărturisit doctorilor că ea nu este soţia lui Jason Caine, aceștia ar fi amânat operaţia până când stăpânul conacului ar fi fost în stare să ia o hotărâre. Medicul de gardă vorbise cu Kristen după ce-l consultase pe Jason, dezvăluindu-i că pacientul avea răni multiple și tânăra lăsase deoparte orice ezitare, fiind încredinţată că operaţia îl va salva pe iubitul ei.

Privirile fetei se întoarseră spre fereastră. Ploua de trei zile și ropotul picăturilor era blând și reconfortant. Tânăra își aminti că plouase la fel de tare cu un an în urmă, când se plimbase cu Jason pe plajă. Cât de chipeş arăta atunci el, cu părul lipit de frunte. Gustul sărutărilor lui fusese atât de suav, iar culorile curcubeului o încântaseră peste măsură. Ori de câte ori privea ploaia, își aducea aminte de clipele minunate petrecute cu Jason.

Când își întoarse ochii spre pacient, fata scoase un suspin și îngheţă de emoţie. Jason se uita la ea mirat.

— Ai rămas cu mine, rosti el în şoaptă.

— Cum te simţi ? fură primele ei cuvinte.

— Nu mă mai doare spatele, răspunse el, dându-și seama unde se afla. Cum am ajuns aici ?

— James și David te-au adus la spital.

— David ?

— David și-a amânat plecarea și vine în fiecare zi să afle care este starea sănătății tale.

— De când mă aflu în această cameră ?

Kristen ezită o clipă, apoi murmură

— De trei zile.

— Au trecut trei zile de când sunt inconștient în pat ? se miră Jason oftând.

Tânăra își trase răsuflarea și confirmă cu voce calmă :

— Ai trecut printr-o mare primejdie, Jason. Doctorii au fost nevoiți să te opereze, asigurându-mă că au făcut minuni. Chirurgul abia așteaptă să stea de vorbă cu tine. Mă duc s-o anunț pe asistenta medicală.

— Așteaptă puțin, o opri el, ridicând mâna. Vreau să știu cine le-a permis medicilor să mă opereze.

— Eu, mărturisi Kristen, plecându-și privirile. Știu că mi-am asumat o răspundere uriașă, dar tu erai inconștient și doctorii mi-au explicat că ai o leziune la coloană. Singura ta șansă era să fii operat.

— Ai semnat declarația că ești de acord cu intervenția chirurgicală ?

— Au zis că sunt soția ta.

Jason închise ochii, apoi îi deschise, surâzând.

— Ce va spune tatăl tău ? Clint mi-a spus că nu vrea să audă de căsătoria noastră până nu pășesc din nou pe propriile-mi picioare !

— **Tatăl meu ?** repetă Kristen mirată.

— Am vorbit de mai multe ori cu el la telefon. Ultima convorbire am avut-o chiar în seara când te-am văzut cu David în bibliotecă. Am vrut să mă conving că David nu te ia cu el și v-am surprins îmbrățișați.

— Ce ți-a spus tatăl meu ? îl întrebă Kristen cu voce gâtuită.

— I-am destăinuit că eu sunt castelanul la care locuiești. Până în urmă cu câteva săptămâni n-am știut că Marta nu utilizează decât acest cuvânt pentru a vorbi despre mine. Am bănuit că le-ai scris părinților tăi fără să le mărturisești cine se ascunde sub titlul de castelan.

Tânăra încuviință, dând din cap, și Jason își urmă relatarea

— I-am spus tatălui tău că te-am rugat să rămâi alături de mine pentru a mă ajuta să mă înzdrăvenesc, având intenția de a te cere de nevastă în momentul când voi putea merge din nou ca un om normal.

Kristen se îmbujoră la față.

— Care a fost reacția tatălui meu ?

— Clint a ezitat să-mi dea un răspuns ferm. Știi foarte bine că orice părinte dorește ca odrasla lui să fie fericită. Eu...

Kristen îl încurajă să nu se oprească din vorbă, adresându-i o privire rugătoare.

— I-am zis tatălui tău că doresc să-mi consacru viața pentru a te face fericită. Să nu te miri dacă mi-a respins cererea, replicându-mi hotărât că nu titlul de noblețe contează în viață. Chiar dacă am

avere, să nu îndrăznesc să-l mai sun până nu mă deplasez pe propriile mele picioare !

Fata rămase împietrită, neîndrăznind să deschidă gura. Fiori reci îi furnicau pe spinare, iar limba i se înțepenise în gură. Aproape că nu îndrăznea să respire, când îl văzu pe Jason că se ridică în capul oaselor. Sosise clipa decisivă. Acum se va vedea dacă operația reușise.

– Nu simt nici o durere, rosti Jason cu uimire în glas. Adu-mi cârjele, te rog.

Kristen sări brusc în picioare.

– Nu te mișca. Mă duc după doctor.

– Rămâi aici ! Poate am nevoie să mă sprijin de tine. Vreau să încerc să mă dau jos din pat fără ajutorul nimănui. Doctorii mă vor stânjeni.

– De ce nu aștepți până chem sora medicală ?

– Ți-am spus că este doar o încercare. Te rog !

Kristen îi întinse cârjele, pe care el le apucă imediat. Fata tremura din tot corpul, așteptând să vadă cum se va descurca Jason.

Cu mișcări încete, el se răsuci, atingând podeaua cu tălpile, apoi se încordă și reuși să se ridice din pat, clătinându-se pe picioare.

– Nici o durere ! exclamă Jason nedumerit.

Lacrimile îi împăienjeniseră ochii fetei. Cu inima strânsă, Kristen îl încuraja din priviri, zâmbindu-i cu căldură. Jason își înălță capul și-și îndreptă spatele, apoi făcu un pas. Spre marea ei bucurie, el reuși să meargă singur. După câțiva pași se apropie de ea și, lăsând să cadă cârjele, o luă în brațe.

– Mulțumesc, Kris ! murmură el, hohotind de plâns. N-aș fi reușit să mă vindec fără tine.

Tânăra se lipi de trupul lui, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui, aducând mulţumiri Domnului pentru minunea pe care o înfăptuise.

Jason îşi potoli suspinele şi exultă de bucurie

— Am visat de atâta timp că va veni această clipă, Kris ! Vrei să fii soţia mea ?

Fata se înfioră. Cât de mult îşi dorise acest lucru ! Lacrimile îi umeziră obrajii. Voise cu ardoare să fie nevasta lui şi să rămână cu el pentru totdeauna ! Singura ei dorinţă era să-i împărtăşească bucuriile şi necazurile. Cât de bucuroasă va fi când vor avea copii şi vor trăi fericiţi cu toţii la conac. La conac ? Nu, povestea nu poate să se sfârşească atât de frumos. Realitatea este alta decât într-un basm pe care-l visase de mică ! Jason nu făcea parte din lumea ei. Nu putea să-l determine să-şi renege titlul de nobleţe şi nici ea nu putea să se ridice la poziţia lui socială. Fiecare fusese născut să aparţină propriei lumi.

În cameră se lăsă o tăcere adâncă, tulburată doar de răpăitul picăturilor de ploaie în geam.

Jason îşi îndepărtă braţele şi o privi în ochi.

— Kris, care este răspunsul tău ?

— Te iubesc, rosti ea domol, căutând să-şi stăpânească jalea care-i frângea inima. Acum trebuie să te aşezi în pat. Mă duc după doctor.

El o prinse de braţ şi o strânse cu putere.

— Ştiu că mă iubeşti, dar nu mi-ai dat încă un răspuns.

Vocea îi devenise nesigură şi chipul lui exprima încordarea şi teama.

— Te rog, Jason...

El îi tăie vorba și degetele lui o strânseră și mai tare.

— De ce ? De ce nu vrei să te măriți cu mine ?

— Acum ești mulțumit că mergi, dar nu vreau să regreți mai târziu că mi-ai făcut această propunere.

— De ce eziți să ne căsătorim ? Ne-am îndrăgostit unul de celălalt la prima întâlnire. Ne vom iubi până la moarte.

— Nu ! se opuse Kristen, încercând să-și desprindă brațul care o durea. Nu voi fi niciodată a ta !

— De ce ?

— Te rog, Jason. Nu este momentul să...

— Ce vrei să fac ? o întrebă el disperat. Aș face orice, numai să fii nevasta mea.

— Nu mă poți iubi ! îl respinse ea, simțind un gol în suflet. Este imposibil ! Ești nobil, iar eu o fată simplă...

El se albi la chip.

— Doamne-Dumnezeule, ce-mi aud urechile ! Acesta este motivul care te împiedică să te măriți cu mine ? De aceea ai plecat brusc de la petrecerea organizată în cinstea zilei de naștere a Emmei ? De aceea erai cât pe ce să dai curs invitației lui David de a-l însoți în Anglia, chiar dacă mă iubeai ? În ultima vreme m-am frământat mult, neștiind de ce nu vrei să ne căsătorim. Am analizat temerile care m-ar fi împiedicat să mă însor cu tine, dar n-am dat atenție reținerilor care te-ar opri să te măriți cu mine. În numele Cerului, Kris ! Titlul de noblețe nu poate fi un obstacol în calea fericirii noastre !

Glasul lui era sugrumat de emoție și de mâhnire.

— Știi foarte bine că am dreptate. Te iubesc sincer. Dacă am fi în Anglia...

Jason se uită țintă în ochii fetei, continuând să o strângă în brațe.

— Află că din cauza titlului de conte mi-am părăsit țara natală. Nu-mi place să fiu considerat altfel decât ceilalți oameni. De aceea am plecat din Anglia. M-am stabilit aici, știind că democrația americană îi consideră pe toți cetățenii egali. Am vrut să fiu liber și să trăiesc ca un om obișnuit.

Patosul din cuvintele lui o tulbură pe Kristen.

— Nu ești un om obișnuit, Jason, chiar dacă te străduiești să pari la fel ca semenii tăi. Oricine îți recunoaște imediat distincția și aerul de noblețe. Chiar și conacul în care locuiești dovedește că ai un nivel de viață ridicat.

Jason își încruntă sprâncenele, mărturisind cu durere

— Nu m-am stabilit la conac pentru a duce o existență asemănătoare unui nobil. Am cumpărat reședința pentru a fi în apropiere de Judith și pentru a-i mărturisi că nu-i port pică pentru că l-a preferat pe David în locul meu. Am dorit să mă împac cu ea, dovedindu-i că pot locui în vecinătatea ei fără să-i tulbur căsnicia. Conacul aflat în ruină mi-a atras atenția. Nu știu cum să-ți explic, dar am avut impresia că restaurarea lui este o datorie pentru mine. Am vrut să-mi demonstrez mie însumi că sunt în stare să înalț o reședință care să fie o dovadă a bunului gust și a confortului.

Jason îşi plecă fruntea şi sărută gingaş obrajii fetei. Kris simţi că i se luase o piatră de pe inimă.

Tăcerea care se lăsă era liniştitoare şi binefăcătoare. O înţelegere secretă se stabili între sufletele lor şi tânăra îşi redobândi speranţa că este posibil să convieţuiască cu iubitul ei. Fiorii reci făcură loc unui val de căldură care-i străbătu corpul.

Bineînţeles că este posibil, se putea citi în ochii lui blânzi. Dragostea noastră face orice lucru posibil.

Jason avu senzaţia că gheaţa se topise şi că piedicile fuseseră depăşite.

— Fii soţia mea şi acceptă să locuieşti la conac. Ai visat în copilărie că vei sta aici, nu-i aşa ? Dă-mi voie să-ţi îndeplinesc visurile, dragostea mea.

Jason o îmbrăţişă tandru şi continuă pe un ton cald

— Nu ai de ce să te simţi inferioară din cauza titlului meu de nobleţe. Să nu-ţi faci gânduri negre că eşti săracă.

Jason o sărută pătimaş şi adăugă în culmea fericirii

— Îţi aparţin cu toată fiinţa, aşa cum îmi aparţii şi tu în întregime. Ştii foarte bine că iubirea noastră este sinceră. Ea trece peste orice barieră. Orgoliul meu nu poate să mă împiedice să te iubesc. Nici mândria ta nu poate să ne stea în cale.

— Nu mi-am dat seama că sentimentele mele sunt mai presus de orice prejudecată.

— Oh, Doamne ! Cât de naivă eşti ! Nu înţelegi că sunt un bărbat care doreşte din toată inima să te facă fericită ? Vreau să-ţi întorc bunătatea

pe care mi-ai dăruit-o. Nimeni nu te-a obligat să mă ajuţi. Ai făcut lucrul acesta din preaplinul inimii tale. Numai căldura ta sufletească mi-a fost sprijin cât am stat în scaunul cu rotile. Dă-mi voie să te fac fericită. Jur că nu voi regreta niciodată că te-am ales.

Disperarea şi teama se topiră ca un fulg şi Kristen respiră uşurată. Împreună cu Jason va putea depăşi orice obstacol. Vanitatea şi sentimentul de inferioritate nu trebuiau să le mai tulbure viaţa.

— Spune-mi dacă eşti de acord să fii soţia mea !

Kristen nu avu nici o ezitare şi răspunse bucuroasă

— Da, dragul meu, da ! Eu...

El nu-i mai dădu timp să-şi reînnoiască declaraţiile de iubire, pecetluindu-i buzele fragede cu o sărutare pătimaşă. Tremurând de plăcere, tânăra se lăsă îmbrăţişată de bărbatul la care ţinea atât de mult.

— Oh, Jason, îmi pare rău, rosti ea, când el îşi îndepărtă capul.

Jason îi puse un deget pe gură şi se îndreptă spre pat, sprijinindu-se cu braţul de umerii fetei.

— Îmi tremură picioarele, o lămuri el, dar nu ştiu dacă din cauza slăbiciunii sau a sărutărilor. Am uitat cât de dulci sunt buzele tale.

În acel moment, o soră medicală îşi făcu apariţia în cameră şi exclamă uluită

— Domnule Caine !

— Tocmai voiam să te anunţ că mi-am revenit, afirmă el, zâmbind cu subînţeles.

Sora rămase fără grai şi el adăugă calm :

— Poţi să-mi iei tensiunea. Mă simt minunat.

Sora îşi recăpătă graiul şi articulă repede :

— Nu ştiu ce să spun. Tocmai pentru tensiune am venit, dar acum trebuie să-l anunţ pe doctor. Mă întorc imediat...

Întorcându-se spre Kristen, continuă cu o voce schimbată :

— Aveţi grijă de soţul dumneavoastră. Emoţiile puternice pot să-i facă rău. Abia şi-a revenit din şocul de după operaţie. Vă rog să-l duceţi în pat.

Jason se amuză de culoarea din obrajii tinerei şi comentă sec :

— Soţia mea încearcă de vreo cincisprezece minute să mă convingă că trebuie să mă întorc în pat.

— Oh ! exclamă asistenta medicală. N-am vrut să vă deranjez.

— Jason ! îl muştrului Kristen.

— Ajută-mă să mă urc în pat, draga mea ! o îndemnă el pe un ton nevinovat.

Kristen surâse încântată.

— Te văd veselă. Ai ceva să-mi spui ? o întrebă el.

— Dacă aş fi într-adevăr nevasta ta, aş şti eu cum să te potolesc ! îl ameninţă ea, tachinându-l.

Jason lăsă să-i scape un hohot imens de râs, amintind de bucuria unui adolescent care face o poznă.

— Nu ţi se pare că am întrecut măsura, draga mea ? Personalul medical este scandalizat de purtarea noastră !

Kristen își plecă ochii, privindu-și vârful pantofilor. Părul ei auriu se revărsă de pe umeri, acoperindu-i obrajii în flăcări.

– Când te vei întoarce la conac, dragul meu...

– La casa noastră, Kris, o corectă el blând. Nu este o reședință pentru o familie de viță nobilă britanică, ci pur și simplu **căminul nostru.** Vom trăi așa cum am visat. Vom avea o viață fericită.

Jason își retrase brațul și o sărută încântat pe frunte.

– Căminul nostru va fi cuibușorul dragostei noastre. Vom sta închiși în dormitor și-i voi spune Martei să nu ne deranjeze o săptămână întreagă !

– Numai o săptămână ? se bosumflă Kristen, prefăcându-se supărată și intrând în jocul lui. O cunosc bine pe mătușa mea și sunt încredințată că o săptămână n-ar putea s-o impresioneze prea tare. Dacă vrei să o lași cu gura căscată, atunci să mai adaugi o săptămână.

– Fie, draga mea, două săptămâni, acceptă el, făcând un gest larg cu mâinile. Ceea ce mă neliniștește este faptul că trebuie să rabd până facem nunta. Abia aștept să mă întorc acasă ! suspină el.

– Te iubesc atât de mult ! afirmă Kristen, limpezindu-și vocea gâtuită de emoție. Am așteptat un an, putem să mai rezistăm câteva zile.

– Trebuie să mai așteptăm sosirea părinților și fraților tăi ? Asta înseamnă câteva săptămâni ! rosti Jason cu o spaimă subită în glas.

Râsul cristalin al tinerei sale iubite umplu camera.

– Ce nerăbdător ești !

— Nerăbdător, înfumurat, naiv şi orb ! o completă el surâzând. Jur să mă schimb. Mă poţi ierta pentru purtarea mea stupidă ?

— Am citit undeva, susţinu Kristen, mângâindu-l părul, că o căsnicie cu adevărat fericită se bazează pe iertarea reciprocă a soţilor. Iertarea este începutul unei iubiri împărtăşite şi îndelungate.

— Am să-mi amintesc mereu de vorbele tale, îi promise Jason, sărutând-o gingaş pe buze. Cu timpul voi deveni un soţ desăvârşit. Singura ta grijă este să mă înveţi cum să mă port. Crezi că eşti în stare să-mi dai lecţii în viitorii cincizeci de ani ? Peste câteva săptămâni, începem numărătoarea. Eşti de acord, soţioara mea dragă ?

Kristen rosti fără ezitare :

— Numai cincizeci de ani ?

— SFÂRŞIT —

ALCRIS

THE BEST

Kristen află, cu stupoare, că Jason Caine, logodnicul ei, nu o mai iubește, ba mai mult că s-a însurat. Copleșită de durere, fata se reîntoarce pe meleagurile natale, unde speră să-și aline inima mâhnită. În ciuda atențiilor de care se bucură din partea mătușii Marta, Kristen nu reușește să și-l scoată din minte pe Jason. Când castelanul de la conacul din împrejurimi îi oferă găzduire, tânăra se hotărăște să-l ajute pe iubitul ei să-și recapete sănătatea.

ISBN 973-9498-17-5
Preț: 6500 lei